

Кони Мейсън

**ЧЕРНИЯТ
РИЦАР**

КОНИ МЕЙСЪН ЧЕРНИЯТ РИЦАР

Превод: Славянка Мундрова-Неделчева

chitanka.info

Той влиза в замъка Чърк, яхнал чистокръвен черен жребец. Облечен е в черно — от блестящия шлем на главата до шпорите на нозете. Закалените в битките мускули издават затаена сила. Изглежда опасен и жесток в черната си стоманена броня. Идва, за да вземе наградата си след победната битка.

Заклел се е да не вярва на жените, защото в миналото едно предателство го е превърнало от нежен и чувствителен юноша в безмилостен и суров рицар. Жените за него са само средство за мимолетно удоволствие. Но ето че среща Рейвън и тя успява да събуди заспалата дълбоко в душата му любов...

ПРОЛОГ

Уелс, 1336 година

Внушителният рицар впи в опърпаното десетгодишно хлапе студените си сиви очи, в които не се четеше състрадание.

— Знаеш ли кой съм аз, момче?

Момчето хвърли кос поглед към странния рицар, но не се огъна пред безстрастните, твърди като кремък, очи.

— Не, сър.

— Майка ти нищо ли не ти е казвала за баща ти?

— Казваше, че е англичанин и не я искал. Оженил се за нея и после я изоставил. Мразя го! — изрече детето със свирепа решителност. — Макар никога да не съм го зървал, винаги ще го мразя!

— Хъм! — изрече високият рицар, поглаждайки безбрадата си челюст. — Пази тази омраза, момче. Подхранвай я. Тя ще ти трябва, за да можеш да издържиш в идващите години. Светът няма нужда от копелета.

Момчето се изпъна гордо, издаде напред квадратната си брадичка с войнствен жест и заяви:

— Аз не съм копеле, сър. Баба Нола казва, че баща ми и майка ми са били венчани от свещеника в селската черква, а тя не лъже.

— Трудно ще ти бъде да го докажеш, момче — каза сурово рицарят. — Ако искаш да оцелееш, по-добре си избий от главата тези измислици.

— Тебе какво те е грижа? — озъби се момчето. — Кой си ти?

— Разбирам, че майка ти те е кръстила Дрейк — каза рицарят, пренебрегвайки въпроса. — Добре го е избрала. Това име означава дракон. Хубаво име. Добре ще е да запомниш какво означава и да бъдеш достоен за значението му.

Дрейк погледна през рамо към колибата, която споделяше с баба Нола, и я видя да стои на прага, кършейки неспокойно ръце.

Изглеждаше изплашена. Да не би английският рицар да иска да им навреди?

Рицарят продължи да гледа втренчено Дрейк, сякаш се опитваше да реши нещо извънредно важно.

— Какво гледаш? — запита гордо Дрейк. — Кой си ти и какво искаш от мене и баба?

— Аз съм Базил ъф Еър, твоят баща.

— Не! — отхвърли го Дрейк, отстъпвайки назад. — Върви си! Нямам нужда от тебе! Мразя те!

Базил стисна неподатливото рамо на Дрейк.

— В тебе има много гняв, а това не е лошо. Ще трябва да извоюваш с борба всяка стъпка от пътя, който ще извървиш в живота. Разбираш ли какво искам да кажа?

Дрейк поклати отрицателно глава.

— Ще научиш — каза Базил. — Как умря майка ти?

— Какво те е грижа?

Базил го погали по главата.

— Не ми говори така. Как умря Лита?

— Треската я отнесе. Всички се разболяхме, но само мама умря. Тя беше най-слабата.

Лицето на Базил омекна за миг.

— Жалко — промърмори той. После изразът му стана предишният, пак така суров. — Знаеш ли защо съм тук?

— Не, и не искам да знам. Остави мен и баба ми. Не ни трябваш.

— Мисля, че лорд Нийл в скоро време ще те научи на добри обноски. Бях на гости при Нийл ъф Чърк, когато срещнах майка ти, нали знаеш. Бях хлапе, едва на осемнадесет години, и обичах да ловувам. Земите на Нийл са край границата и ние я пресичахме, за да ловим глигани. Срещнах Лита, когато береше ягоди в гората. Но няма какво да говорим за това — рече той нехайно. — Събери си нещата, идваш с мене.

Брадичката на Дрейк потрепна въпреки перченето му.

— И да оставя баба? Не, никъде няма да ходя с тебе. Не ме интересува какъв си.

— Ще тръгнеш — наблегна Базил.

— Как разбра за мама? Кой ти каза, че е умряла?

— Преди години помолих Нийл ъф Чърк да ми съобщава как сте. Неговите съгледвачи редовно го осведомяваха. Те му казаха за смъртта на майка ти и Нийл ми прати вест.

Сребристите очи на Дрейк, така приличащи на тези на баща му, блеснаха в незатаена омраза.

— Защо? Ти никога не си ни искал.

— Не е толкова просто — обясни Базил. — Баща ми вече ме беше сгодил за Елиз ъф Лестър и нямаше да ми позволи да разваля годежа. Имам жена и син, няколко месеца по-малък от тебе. Това е всичко, което трябва да знаеш. Сега върви да си събереш нещата.

— Къде ще ме водиш?

— В замъка Чърк. Нийл ъф Чърк отглежда Уолдо, моя син и наследник. След няколко години той ще стане рицар и ти ще се учиш да бъдеш негов оръженосец.

Дрейк заклати яростно глава в знак на отрицание.

— Не, аз искам да стана рицар!

— Копелетата не стават рицари.

— Аз ще бъда рицар — заяви Дрейк с такава решителност, каквато рядко се среща у десетгодишните момчета.

— Запази тази дързост, момче, ще ти трябва.

1

Замъкът Чърк, 1343 година

Рейвън ъф Чърк го притисна в една ниша край голямото преддверие. Беше го помолила да се срещнат след вечерня, за да поговорят за нещо важно. Седемнадесетгодишният Дрейк Безименни, както жестоко се подиграваше с него Уолдо, неговият несъщ брат, не беше подготвен за стряскащата молба на Рейвън.

— Целуни ме, Дрейк.

Дрейк се усмихна закачливо и задържа на разстояние неустоимата дванадесетгодишна дъщеря на Нийл.

— Знаеш, че не мога. Ти си сгодена за Арик ъф Флинт — напомни ѝ Дрейк. — Дързостта не ти подхожда, Рейвън.

— Няма да се омъжа за Арик! — заяви Рейвън с цялата енергичност, на която беше способна. — Искам да се омъжа за тебе. Не ме ли харесваш поне мъничко, Дрейк?

— Да, Рейвън, но знаеш, че обичам сестра ти. Дария е всичко за мене.

— Дария е обещана на Уолдо — заяви Рейвън. Дрейк понижи глас.

— Можеш ли да пазиш тайна?

Рейвън кимна, а зелените ѝ очи се разшириха от любопитство.

— Двамата с Дария ще избягаме — довери ѝ той.

— Не! Не можете — извика Рейвън поразена. — Дария само си играе с тебе. Тя никога няма да се омъжи за човек, който няма земи или богатства към името си. Тя не те обича така, както аз.

Сърдито пламъче проблесна в сребристите очи на Дрейк.

— Ти си само на дванадесет години и горчиво се лъжеш, ако си правиш планове да се омъжиш за мене.

Тя тропна с крак.

— Не си въобразявам! Дария не е за тебе.

— Какво право имаш да ми казваш коя е за мене?

— Татко никога няма да го позволи. Ти ще станеш само един оръженосец. Уолдо скоро ще спечели шпори и е наследник на графство.

— Няма нужда да ми напомняш, че съм копеле — озъби се Дрейк. — Уолдо ми напомня за ниския ми произход всеки ден и час. Може да имаме общ баща, но освен това нямаме нищо общо. Поне Дария не гледа така на мене.

— По-добре помисли внимателно, преди да сглупиш така — посъветва го Рейвън. — Дария е влюбена в любовта. Може да мисли да избяга с тебе, но за нея това ще е само едно приключение. Повярвай ми, като ти казвам, че тя направо ще е щастлива, когато татко я намери и я върне у дома. А ти ще изядеш калая.

На седемнадесет години Дрейк беше господар на себе си, такъв беше още откакто пристигна в замъка Чърк. Имаше малко приятели сред останалите момчета, които се подготвяха за оръженосци. А тези, които се обучаваха за рицарския сан, нямаха време за Дрейк Безименни. Уолдо, а и Дъф ъф Чърк, синът на лорд Нийл, както и техните приятели, се отнасяха безмилостно към него и той още от най-ранна възраст беше се научил как да се брани от всички, които го тормозеха.

На петнадесет години Дрейк се бе влюбил безнадеждно в Дария ъф Чърк и имаше пълно основание да вярва, че тя споделя чувствата му.

— Не си права за Дария, Рейвън — отговори строго Дрейк. — Тя ме обича. Уолдо може да си намери друга богата наследница за жена.

Рейвън въздъхна безутешно. Тъкмо Дрейк не беше прав за Дария. Сестра ѝ може и да му позволяваше по някоя целувка от време на време и може дори да го насърчаваше да вярва, че ще избяга с него, но никога, ама никога нямаше да се омъжи против волята на баща си. Рейвън пък би се изправила и срещу самия дявол заради любовта на Дрейк. Рейвън познаваше добре сестра си. Дрейк беше красиво момче. На Дария ѝ харесваше това, че той ѝ обръща внимание, но никога нямаше да се омъжи за него. Тя беше предопределена един ден да стане графиня и нямаше да направи нищо, с което да навреди на годежа си с Уолдо. Защо Дрейк не желае да разбере това?

Точно тогава Уолдо и Дъф надникнаха в нишата, където разговаряха Рейвън и Дрейк.

— Какво правите тук вие двамата? — извика подозрително Дъф.
— Да не се опитваш да съблазниш сестра ми, Дрейк Безименни?

— Сър Копеле винаги се цели в нещо, което не може да има — извихи се Уолдо.

За разлика от Дрейк, който целият се бе метнал на баща си, Уолдо изобщо не приличаше като Базил. Беше едър за шестнадесетте си години, с налети мускули, които по-късно щяха да се превърнат в тлъстина. Беше рус, докато Дрейк имаше тъмна коса; очите му бяха бледосини, а не омайващо сребристи. Не беше грозен, но характерът му беше доста гаден. Дрейк понасяше тегобата на неговата омраза вече седем години, от деня, когато се видяха за пръв път.

— Аз повиках Дрейк да дойде тук — обясни непринудено Рейвън. — Просто си говорехме като приятели.

— Следващия път си говорете, без да се криете — посъветва я Дъф. — Ако татко само се усъмни, че Дрейк се опитва да съблазни дъщеря му, ще го прогони от замъка Чърк или дори нещо по-лошо.

— Казах ти...

Дрейк избута Рейвън настрана.

— Аз не съблазнявам деца, нито пък имам нужда да ме защитаваш, Рейвън. Напълно съм в състояние и сам да водя битките си.

Уолдо пристъпи напред, червендалестото му лице беше още по-зачервено от друг път. Явно беше пил доста бира на вечеря.

Уолдо тикна лицето си под носа на Дрейк така, че почти го докосна.

— Погледни ме добре, сър Копеле — изсъска той, облъхвайки Дрейк с противната миризма на кисела бира. — Ти си само един кандидат-оръженосец. Ако говориш неучтиво с по-добрите от тебе, това ще ти навлече гнева на лорд Нийл. Ти си само едно копеле и никога не го забравяй.

Дрейк остана на място с каменно изражение, давайки мълчалив израз на горчивината, която бе заровил дълбоко в себе си.

— Ти няма да ми позволиш да го забравя — нападна го той. — Погледни ме добре, Уолдо ъф Еър. Някой ден Дрейк Безименни ще има име и ще докаже на какво е способен.

— Като оръженосец ли? — подразни го Дъф.

— Като рицар — натърти Дрейк.

— Вярвам му — обади се Рейвън.

— Върви да си лягаш, сестро — заповяда Дъф. — Ти си едно безсрамно момиче и това не ти прилича. Какво ще каже Арик ъф Флинт, ако разбере, че флиртуваш зад гърба му?

Дъф, единственият син на Нийл ъф Чърк, беше набит момък с едро тяло и бавен ум. Не беше роден за водач. Въпреки че бе с три години по-голям от Уолдо, Дъф се водеше по него като малко дете. Когато видя колко много Уолдо мрази заварения си брат, той бързо започна да се отнася към Дрейк по същия отворителен начин.

Нийл ъф Чърк през повечето време отсъстваше от дома, сражавайки се за крал Едуард, а когато се върнеше, не правеше нищо, за да попречи на Уолдо и Дъф да малтретират Дрейк с думи и дела. Фактически той дори не забелязваше отношенията между момчетата. Затова пък двете му красиви дъщери покровителстваха Дрейк и му обръщаха внимание.

На седемнадесет години Дрейк беше съразмерно развит младеж, благословен с красиво лице, мускулеста, макар донякъде мършава, фигура и омайващи сребристи очи. Отдавна беше възмъжал и събираше погледите на всички момичета, които го срещнеха. Но Дрейк имаше очи само за Дария, девойката, за която искаше да се ожени. Рейвън беше доста хубавичка, макар че ѝ липсваше въздушната красота на Дария, но беше прекалено горделива и устата за Дрейк. Според него Уолдо само щеше да опропасти Дария.

Рейвън погледна пренебрежително Дъф.

— Не ме е грижа какво ще каже татко, няма да се омъжа за Арик.

После тя се обърна рязко и дългата ѝ кестенява коса описа кръг около ханша ѝ въпреки воала и диадемата, които я придържаха.

— Не му завиждам на Арик — отбеляза Уолдо, макар че погледът му опровергаваше думите, докато гледаше втренчено подир Рейвън с едва прикрито сладострастие. — Това хлапе не е лесно за укротяване.

— Ти направи мъдър избор с Дария — каза одобрително Дъф. — Тя е сладка и покорна.

— От друга страна — направи гримаса Уолдо, докато гледаше как се отдалечава Рейвън, — когато една жена има мъничко дух, това не е чак толкова лошо. Ако Рейвън беше моя, скоро щеше да подтичва

след мен като кученце. Укротяването ѝ би ми донесло голямо удоволствие.

— Ти си само на шестнайсет години — подметна Дрейк. — Какво знаеш за укротяване на жени? Или как да се харесаш на жените?

— Повече от тебе, сър Копеле.

Дрейк стисна силно устни в зъби. Мразеше това име. Уолдо го бе провъзгласил за сър Копеле в деня, когато пристигна в замъка Чърк и гордо обяви, че един ден ще стане рицар. Уолдо просто му се бе присмял и от този ден нататък Уолдо и Дъф го наричаха сър Копеле или Дрейк Безименни.

— Няма ли какво да кажеш, сър Копеле? Някога имал ли си жена? Или твоят кодекс на честта ти забранява да се радваш на женското тяло?

— Ще бъда чист за жена си, когато се оженя — отговори Дрейк, мислейки за Дария, за сладките ѝ пухкави устни. Но си позволяваше само по някоя целувка.

— Само глупаците спазват такъв строг кодекс на честта — подигра му се Уолдо. — Човек трябва да се радва на жените. Някои свещеници казват, че те нямат душа. Казват също, че ако жена откаже да се подчини на мъжа, трябва да бъде научена с бой. Може да съм на шестнайсет, но умея да се радвам на жените така, както Господ е наредил човек да им се радва. Когато ме разочароват, знам как да ги накажа, та да ме помнят. Не си ли съгласен, Дъф?

Дъф преглътна с видимо усилие.

— Ами да, но не бих искал да видя да се отнасят зле с някоя от сестрите ми.

— Ще убия мъжа, който нарани Дария — заплаши Дрейк, гледайки право в безцветните очи на Уолдо.

Уолдо се засмя, но въпреки това отстъпи крачка назад.

— Значи ти си лапнал по Дария — каза той. — Остави годеницата ми на мира, сър Копеле. Аз ще взема нейната девственост през първата ни брачна нощ. Помни това.

— Много неща имам да помня — прошепна Дрейк.

— Хайде, Дъф, две хубавички момичета ни чакат в селото. Може да намерим някоя плевня да се потъркаляме с тях.

Дрейк ги наблюдаваше как си тръгват с присвити от омраза очи. Не можеше да позволи Дария да се омъжи за Уолдо. Уолдо нямаше да

се държи според рицарския кодекс. Той се отнасяше непочтително с всички жени. Като дете Уолдо беше побойник, но когато порасна, лошотията му стана още по-голяма. Дрейк може и да не беше рицар, но се държеше като такъв. Докато Уолдо само гледаше как да унизи и да използва всяко същество, по-слабо от него.

Истинският рицар почита жените.

След една седмица Дрейк видя Дария да влиза сама в конюшната и я последва, жаден да размени някоя дума с нея. Дрейк цял ден се беше упражнявал да улучва с копие един стълб, яздейки, беше разгорещен и уморен, но когато видя накъде се е запътила неговата любима, веднага я последва.

Тихо я повика по име.

Дария се обърна и се усмихна, когато видя Дрейк.

— Видях те при стълба с копията и се надявах да дойдеш тук — каза тя ласкаво, протягайки се, за да достигне устните му. — Дойдох да видя любимия си сокол. Вчера един ястреб го нарани.

Дрейк не се интересуваше от сокола. Искаше да притегли Дария в обятията си и да се притисне с цялото си тяло към нея, но се въздържа. Макар че седемнадесетгодишното му тяло копнееше да опита любовта, би легнал само с Дария, а не искаше да отнеме честта ѝ.

— Баща ти се връща днес — каза той.

— Да, кроят планове скоро да ме омъжат за Уолдо. Аз съм почти на петнадесет години, а Уолдо настоява пред баща ми да обяви датата.

— Ти искаш ли тази сватба?

Тя сви рамене и сведе поглед.

— Трябва да се подчиня на татко.

Дрейк сграбчи тесните ѝ рамене.

— Не, не можеш да се омъжиш за Уолдо. Не го знаеш какъв е.

В лешниковите очи на Дария проблесна лукавство, нещо, което Дрейк щеше да забележи, ако не беше така обезумял по нея.

— Не мога нищо да направя — каза безпомощно Дария.

Дрейк я привлече по-близо до себе си, макар че внимаваше тя да не докосне издутото място от тялото му, което така безмилостно ги измъчваше.

— Можем да избягаме — предложи той открито. — Вече сме говорили за това. След като се оженим, аз ще те защитавам с живота си.

Когато видя как очите ѝ се разширяват, добави:

— Не гледай така смаяно, много хора преди нас са бягали от семействата си, за да се оженият.

— Знам, обаче... ами, никога не съм мислила, че говориш сериозно за бягство.

— Обичам те, Дария. Сега със сигурност го знаеш. Ти си на четиринайсет, почти на петнайсет години, а аз съм на седемнайсет, достатъчно възрастен съм, за да те защитавам.

— Шт, чувам нещо — прошепна Дария, обръщайки се към вратата.

— Нищо няма — каза пренебрежително Дрейк. — Погледни ме, любов моя. Да се срещнем нощес при задната порта. Ще изведе от конюшната два коня и ще избягаме далеч. Вземи само едни дрехи.

— Да избягаме — каза Дария с внезапен скептицизъм. — Но аз нямах предвид... Тоест... Ти сигурен ли си, че точно това трябва да направим?

— Обичаш ли ме, Дария?

— О, да, как да не те обичам? Ти си красив и смел, и толкова галантен.

— Тогава ще се видим при задната порта след сутрешната служба. Не ме карай да чакам.

Той я целуна силно и се отдалечи.

Дария се загледа след него и сви вежди в недоумение. Флиртът с Дрейк беше забавно малко приключение, но тя винаги бе знаела, че е предопределена да стане графиня. Уолдо може би не въплъщаваше представата ѝ за съвършен съпруг, но притежаваше всичко, което тя искаше от живота. Макар че Дрейк беше красив, смел и галантен, той беше извънбрачно дете, нямаше нито собственост, нито богатство. Все пак щеше да бъде истинско приключение да избяга с Дрейк, замечта се тя. Знаеше, че баща ѝ и Уолдо накрая ще я намерят, но пък как щеше да се позабавлява, преди да влезе в брачния хомот.

Дария наистина нямаше да отдаде девствеността си на Дрейк, защото тя принадлежеше на съпруга ѝ. А знаеше, че Дрейк няма да я

докосне, ако тя не пожелае. Усмивайки се на себе си, тя излезе от конюшната, а романтичното ѝ сърце биеше силно.

Рейвън изчака Дария да се върне в кулата, преди да излезе иззад буренцето, зад което се беше скрила. От една страна, тя обичаше сестра си, но от друга, виждаше вятърничавата ѝ природа и това я измъчваше. Дълбоко в себе си тя знаеше, че Дария не е подходяща за Дрейк. Дария никога нямаше да се омъжи за него и да се откаже от възможността да стане графиня. Да каже ли на баща си какво са замислили Дария и Дрейк? Зачуди се. Или ще е по-добре да се прави, че не е чула разговора им в конюшната? Накрая тя реши да предизвика Дария и да ѝ каже какво е научила.

— Ти си ни подслушвала! — избухна Дария, когато Рейвън ѝ каза какво точно мисли за плана ѝ да избяга с Дрейк.

— Не, аз... — Рейвън прехапа долната си устна, уверена, че не може да излъже Дария. — Е, добре де, признавам си, че последвах Дрейк до конюшната.

— Искаш го за себе си — нападна я Дария.

— Няма никакво значение дали го искам. Дрейк иска само тебе.

Дария реши да се похвали, за доброто на Рейвън.

— Той каза, че ме обича.

— Не мога да повярвам, че наистина се каниш да бягаш. Не си такава, Дария. Ти май си играеш с Дрейк.

— И какво ако е така? Дрейк няма титла и земя. Ще избягам с него на ужким. Той е по-хубав от Уолдо и много по-добре развит. Но за съжаление Дрейк Безименни няма нищо освен красивото си лице и фигура.

— Така че няма да бягаш — изрече Рейвън с облекчение. — Каза ли му го?

— Не, ще му го кажа нощес, когато се срещнем при задната порта. Може би Уолдо ще се отнася към мене много по-галантно, когато научи, че съм се канела да избягам с Дрейк.

Рейвън присви зелените си очи.

— Как ще разбере Уолдо?

— Ще разбере — каза уверено Дария.

— Ама... как?

— Сега си имам работа — каза нехайно Дария. — Ще поговорим за това по-късно.

Вбесена, че сестра ѝ не изпитва никакви чувства към Дрейк, Рейвън реши да го намери и да му каже, че Дария няма никакво намерение да бяга с него. Когато тръгна по петите му след вечеря, тя успя да поговори насаме с него.

— Дрейк — повика го тихичко.

Дрейк спря, вгледа се в тъмнината и видя Рейвън, притаена в сянката на кулата.

— Ти ли си, Рейвън?

— Да. Искам да поговоря с тебе, моля те, Дрейк.

— Добре, но бързо. Трябва да се приготвям.

— Точно за това исках да поговорим. Знам, че се каниш да бягаш с Дария тази нощ. Правиш голяма грешка, Дрейк. Дария няма намерение да бяга с тебе.

Младото лице на Дрейк се стегна и в сребристите му очи се мярна застрашителен блясък, като че ли капчица чернота вътре в тях, която само чакаше да бъде освободена.

— Не се опитвай да ме разубеждаваш, Рейвън. Не ти отива да лъжеш.

— Вярно е, казвам ти. Дария те използва, за да накара Уолдо да ревнува. Недей да се срещаш с нея тази нощ. Имам ужасно предчувствие, че ще се случи нещо.

— Върви си, Рейвън. Няма за какво да се безпокоиш.

— Ще кажа на татко! — закани се тя.

Дрейк пристъпи заплашително към нея и девойчето потрепна. Никога не беше виждала Дрейк такъв. Беше свил юмруци, а брадичката му се издаваше напред застрашително. Изражението му беше сурово и неумолимо. Цялата му враждебност беше насочена към нея и за пръв път, откакто го познаваше, тя се уплаши.

Без да чака, за да види какво е намислил, тя се обърна и избяга. Рейвън не познаваше този Дрейк. Не разбира ли, че тя никога няма да го предаде? Само искаше да го предупреди, да му каже, че го очаква опасност. Тя много обичаше сестра си, но знаеше, че Дария се е прицелила много по-високо, а той е само едно копеле без никакви земи. Може би ѝ харесваше да флиртува с Дрейк, но имаше намерение да се омъжи за Уолдо. Въпреки суровите думи, които ѝ бе отправил

Дрейк, Рейвън съвсем сериозно възнамеряваше тази нощ да се скрие до задната порта и да направи каквото може, за да предотврати тази лудост.

Дрейк се разхождаше нетърпеливо пред обраслата с лози задна порта. Дария закъсняваше. Конете, които беше взел от конюшната, бяха скрити на сигурно място отатък външните стени; той беше взел всички предпазни мерки, за да прикрие бягството им. Чу глас и наостри всички сетива. Обърна се и тя изведнъж се появи пред него. Той поривисто я сграбчи и я целуна.

— Страхувах се да не си си променила решението — прошепна той. — Готова ли си? Къде ти е вързопът?

Дария хвърли бегъл поглед зад себе си.

— Ами... забравих.

— Нищо. Аз имах късмет в състезанията и успях да спечеля няколко монети. По-късно ще купим каквото ни трябва. — Той я хвана за ръка. — Хайде, време е да тръгваме.

Внезапно в тъмнината се чу тропот на тичащи крака. Дрейк се обърна и учуден видя няколко мъже, хукнали към тях с факли в ръце. Той веднага сграбчи Дария за ръката и се опита да я дръпне след себе си през портата. Но тогава някой му заповяда да спре. Беше лорд Нийл.

След няколко мига Дрейк се видя обкръжен от Нийл, Уолдо, Дъф и още няколко въоръжени мъже. С ъгъла на окоото видя Рейвън да наднича от сянката и разбра точно какво се е случило. Рейвън е казала на баща си.

В него избухна гореща, разяждаща омраза. Предаден от ревнива жена. Не, от отмъстително дете, което си въобразява, че е жена. Това беше добър урок. Нямаше никога да го забрави... нито да прости. Чак до деня на смъртта си щеше да помни, че Рейвън ъф Чърк го е предала. Гледаше безстрастно как Уолдо издърпва Дария, единствената му любов, от ръцете му и я блъска към брат й.

— Ти предаде доверието ми, Дрейк Безименни — нахвърли се върху него лорд Нийл. — Мога да те убия, задето опозори дъщеря ми, или най-малкото да заповядам да те бичуват. Но заради приятелството, което изпитвам към баща ти, ще бъда снизходителен.

— Той не заслужава никакво снизхождение — извика Уолдо. Дрейк видя как Рейвън се примъква по-близо към него и й хвърли

враждебен поглед. Почувства тъжно удовлетворение, когато забеляза как тя се свива. Ако можеше да я докопа, тя щеше не само да се смали, помисли той вяло. Много щеше да му хареса да види как я изтезават и как моли за милост, а той ѝ отказва.

Прехвърли мисълта си от предателката Рейвън и се съсредоточи върху думите на лорд Нийл.

— За наказание ще бъдеш прогонен от Чърк. Ти си на седемнайсет години, нито си рицар, нито си оръженосец. Няма да ти е лесно да си намериш мястото в живота без моето покровителство, но не мога да ти простя, че посегна на дъщеря ми. Дария е сгодена за Уолдо ъф Еър, ако той все още я иска.

Високата мършава фигура на Дрейк се изпъна гордо.

— Не съм посегнал на дъщеря ви, лорд Нийл. Не сме направили нищо, освен да си разменим една-две непорочни целувки. Никога няма да опозоря името ѝ.

— Добре казано, Дрейк, но това няма никакво значение. Ти вече не си добре дошъл в дома ми и в земите ми. Сега си върви, преди да съм си променил намерението и съм те хвърлил в тъмница до края на живота ти.

— И да знаеш, че Дария все пак ще бъде моя — натърти Уолдо. — Никога не си имал право на нея. Тя ще лежи в моето легло, ще ражда моите деца. Носи тази мисъл като обица на ухото си, сър Копеле.

След като раздаде правосъдие, лорд Нийл хвана Дария за ръка и я повлече след себе си. Всички го последваха. Това е най-лошият миг в живота ми, каза си Дрейк, когато остана сам в тъмното. Не само беше загубил дома си, но и любовта на своя живот. И всичко това само заради едно ревниво момиче. Предателството на Рейвън му беше отнело всичко.

Сякаш четейки мислите му, Рейвън се плъзна към него от сенките.

— Не съм те предала аз, Дрейк, честна дума — заоправдава се тя. — Не мога да понеса омразата ти.

— Ще я понасяш до деня, в който умреш — закле се Дрейк. — Никога няма да ти простя, Рейвън ъф Чърк. Защо го направи? Мислех, че сме приятели.

— Бяхме! Приятели сме! Моля те, изслушай ме, Дрейк. Никога не бих сторила нещо против теб. Обичам те.

Той отговори с презрително изръмжаване. Но нямаше нужда да произнася и една дума, тъмният му поглед казваше всичко вместо него. Нямаше да ѝ повярва, колкото и разпалено да отричаше вината си. Той отвори портата и излезе навън.

— Къде отиваш?

— Има ли значение?

— Да. Ще те видя ли пак?

— Не и ако зависи от мене.

И той си тръгна, стопи се в тъмнината, даже сянката му не се видя повече. Рейвън затвори портата, хлипайки така, както може да хлипа само едно дванадесетгодишно момиче с разбито сърце.

Настроението на Дрейк се подобри малко, когато забеляза, че конете, които беше взел от конюшната, са все още вързани там, където ги беше оставил. Единият беше конят, който баща му му беше дал, другият бе от конюшната на лорд Нийл. Дрейк не почувства никаква вина, задето взема тази кобила. Дори беше даже доволен от себе си, защото така предвидливо е избрал толкова ценно животно. Освен конете имаше храна за няколко дни, монетите, които беше спечелил на състезанията с другите оръженосци, и дрехите на гърба си. Щеше да продаде единия кон и да си търси късмета. Хората са оцелявали и с по-малко от това, което имаше той.

Ако не беше загубата на любимата жена, Дрейк щеше да сметне, че е щастливец. Беше млад, здрав и по-силен от мнозина други кандидат-оръженосци. Можеше да живее и само с омразата, ако се наложи.

Един ден, закле се той, Дрейк Безименни ще има и име, и земя. И може би тогава ще надмине Уолдо, като става дума за жени. Ще търси жените просто за удоволствие и за нищо друго. Да, точно така ще направя, закле се той. Беше научил добре този урок. Любовта ранява и той ще я избягва на всяка цена. Никога няма отново да позволи да стане уязвим. Отгук нататък ще следва главата, а не сърцето си и ще избягва жени като Рейвън ъф Чърк.

2

Замъкът Чърк, 1355 година

Той влезе във външния двор на замъка на врания си кон. Рейвън го гледаше от прозореца на своята спалня. Един щитоносец носеше знамето му, червен дракон върху черно поле.

Черният рицар.

Беше великолепен и в същото време застрашителен, помисли си Рейвън, навеждайки се през амбразурата, за да може да го види по-добре. Облечен целият в черно, от блестящия шлем до върха на обувките си, той яздеше из двора, начело на отряд рицари и въоръжени мъже на служба при него.

Разказвачи и музиканти, които идваха в Чърк да развличат лорда и домочадието му, възпяваха нашир и надлъж подвизите на Черния рицар. Разказваха как е спасил живота на Черния принц и кралят го е направил рицар на самото бойно поле. Възхваляваха смелостта и силата му, любовните му подвизи. Никой не знаеше неговото име, защото го наричаха Черния рицар от момента, когато спаси Черния принц и се появи на бойното поле, облечен целият в черно като своя господар.

Рейвън ъф Чърк беше очарована от осанката на Черния рицар. Той седеше гордо, дори надменно на седлото на своя жребец, минавайки под подвижната решетка, за да навлезе във вътрешния двор. Рейвън се стресна, когато рицарят вдигна глава и се загледа право в нейния прозорец. Тя бързо отстъпи назад, но не толкова далече, че да не може да го вижда. Дали я беше забелязал? Какво значение? Доколкото знаеше, никога не го беше срещала преди.

Рейвън беше чувала толкова много за тайнствения Черен рицар, че не можеше да не се интересува поне мъничко от него. Но днес не беше време да се възхищава от непознати.

След края на игрите тя трябваше да бъде омъжена за лорд Уолдо, граф ъф Еър. Оставаха й само четири дни, в които да избяга от това подобие на брак. Макар да беше плакала и умолявала, не можа да

умилостиви Дъф. Преди няколко години беше загубила майка си и баща си, заболели от една безпощадна треска, която бе посяла смърт и зараза навред в околността. Ако бяха оцелели, Рейвън знаеше, че те нямаше да я насилват да се омъжи за Уолдо, не и след това, което се бе случило на горката ѝ сестра.

Починала на шестнадесет години, омъжена само от няколко месеца, Дария бе умряла от странна стомашна болест малко след като лорд Базил бе убит от браконieri. Рейвън обаче не можеше да се освободи от мисълта, че Уолдо е отговорен за безвременната смърт на Дария. После Дъф, Уолдо и Арик отидоха във Франция да се бият с армията на краля. За нещастие Арик падна убит при Креси.

Когато Уолдо се върна от Франция, поиска от Дъф позволение да се ожени за Рейвън. Дъф се съгласи, но само ако Уолдо получи разрешение от папата, защото да се омъжиш за балдъзата си, се смяташе за кръвосмешение.

Разрешението дойде след четири дълги години и Дъф сгоди Рейвън за Уолдо. През тези четири години тя рядко виждаше годеника си, радваше се на спокойствието на относителната свобода, правеше каквото си иска, яздеше из хълмовете и тресавищата с любимия си кон и вземаше решения, които стряскаха обитателите на замъка и селото. Сега беше дошъл сватбеният ѝ ден.

Рейвън слезе по витата каменна стълба във фойето и излезе навън, запътвайки се към кухнята през вътрешния двор.

Като господарка на замъка тя беше длъжна да следи приготовленията за празничния банкет довечера в чест на рицарите, дошли да се състезават на турнира, замислен от Уолдо като част от сватбените тържества. Благородни воители от всички краища на кралството бяха дошли в Чърк, за да се състезават в игрите и да се наслаждат на изобилната храна и пиене, предлагани от господаря на замъка. След турнира всички бяха поканени да присъстват на сватбата на Рейвън ъф Чърк и Уолдо ъф Еър.

Рейвън скоро щеше да стане графиня, титла, към която никога не се беше стремилa. Тя мразеше Уолдо и се чудеше как доброволно ще отдаде тялото си на мъж, когото мрази.

— Рейвън, почакай!

Рейвън спри и изчака прислужничката си.

— Не се ли вълнуваш? Нямам търпение да видя как изглежда Черният рицар.

— Видях го, когато влезе тук, Телма — довери ѝ Рейвън. — Още един мъж, който се домогва до слава.

— О, но той е страхотен — въздъхна Телма. — Казват, че самият крал Едуард го посветил в рицарство на бойното поле, когато спасил живота на Черния принц. А когато втори път спасил принца, кралят му дал титла и имение.

— И аз така чух. Сега е граф Ъф Уиндхърст. Чух, че имението му било една рушаща се крепост, построена на стръмна скала над южното крайбрежие, някъде далеч в Уесекс. Била е необитаема много преди да се родя. Съмнявам се дали един беден рицар може да си позволи да възстанови тази разпадаща се купчина камъни, още повече пък да наеме хора да я защитават.

— Откъде знаеш, че е беден? — запита Телма.

— Не знам със сигурност; просто предположих.

— О, идва лорд Уолдо. Той може би ще иска да си поговори с тебе преди банкета довечера — каза Телма и хукна да догони група прислужнички.

Рейвън изчака Уолдо да се приближи до нея с нескривана неприязън. Той беше едър набит мъж с бъчвовидни гърди и къси, яки крака. Не беше много висок или много дебел, но квадратната му фигура излъчваше сила и авторитет.

— Искал си да говориш с мене, милорд?

— Да — каза Уолдо. — Имахме малко време да се видим, откакто се върнах в Чърк за турнира и сватбената церемония. Скоро ти ще бъдеш моя, Рейвън ъф Чърк. Дълго те чаках. Ожених се за Дария, защото така искаше баща ти и заради зестрата ѝ, но винаги съм искал тебе, тебе съм желал. Бях доволен, когато Арик ъф Флинт умря и те освободи, за да се омъжиш за мене. Убедих Дъф да не те сгодява за друг през всичките тези години, докато папата обмисляше дали да даде разрешение да се ожения за тебе. Трябва да признаеш, че съм потърпелив от много други, Рейвън.

Момичето замря.

— Знаеш, че този брак не ми е по сърце. Не е редно. Кръвосмешение е да се ожениш за сестрата на умрялата си жена.

— Чаках много години за разрешение от папата — каза рязко Уолдо. — Ти вече си минала възрастта, когато повечето момичета се омъжват, но аз все още те желая. Няма да ме разубедиш, Рейвън ъф Чърк.

Рейвън трепна, когато той повдигна блестящия кичур светлокестенява коса от рамото ѝ и го плъзна през пръстите си.

— Това е като жив огън, точно като тебе, Рейвън. Ти не си бледа и безжизнена като Дария. Няма да лежиш под мене като дърво, с измъчен израз на лицето. Дори да не ме харесваш, ще се бориш, ще се съпротивляваш. — Той се взря в нея. — Може би е добре, че не ме харесваш. Малко дух в една жена не винаги е лошо нещо.

Рейвън се дръпна гневно.

— Как смееш да говориш така оскърбително за Дария? Сестра ми е мъртва; заслужаваше нещо по-добро от тебе.

— Може би предпочиташ мъж като Черния рицар?

— Може би — отвърна Рейвън сърдито. — Всеки друг би бил по-добър от тебе.

Уолдо се ухили.

— Твоят огън, твоят дух... точно това най-много харесвам у тебе, Рейвън. Голямо удоволствие ще бъде за мене да те укротя. Колкото до Черния рицар, забрави за него. Той опустошава жените. Говорят, че ги захвърля скоро след като си е направил удоволствието с тях.

Интересът на Рейвън веднага се събуди.

— Откъде знаеш?

— Двамата се бихме заедно при Креси, макар че не съм имал случай да се запозная с него. В битката той се сражаваше рамо до рамо с Черния принц, пазеше му гърба. Двамата с Дъф бяхме просто рицари, които се бият в армията на краля. Но истории за успехите му сред жените се носят като легенди из Франция и Англия.

— Някога виждал ли си го без шлема му?

— Не, макар че познавам дами, които са го виждали, и твърдят, че бил доста красив, направо опасен. — Той я изгледа с присвити очи. — Не прилича на една булка да мисли за друг мъж в навечерието на сватбата си.

— Всички слуги говорят за Черния рицар и аз бях любопитна. Той няма ли си име?

— Не съм чувал да има. — Лицето му помръкна, той стана почти грозен. — Забрави Черния рицар. Дори да победи всичките си противници по време на турнира, ще трябва да се бие с мене, за да спечели кесията, която Дъф е обещал на победителя. Никой не ме е побеждавал — изпъчи се Уолдо. — Кесията ще е моя.

Рейвън не каза нищо и се отдалечи. Но дълбоко в сърцето си се молеше Черният рицар да удари в земята граф Уолдо ъф Еър.

Черният рицар влезе уверено във вътрешния двор, и тогава нещо го накара да погледне към прозореца на кулата. Зърна проблясък от гъста кестенява коса и разбра, че и тя го гледа. Лицето му под черния шлем стана сурово и устните му се свиха презрително.

Рейвън ъф Чърк.

Само мисълта за нея събуди мъчителни спомени, които годините война и боеве по турнирите, за да печели хляба си, не бяха успели да заличат. Преди да дойде, не знаеше, че турнирът е част от празненствата по случай сватбата на Рейвън ъф Чърк и Уолдо ъф Еър, неговия несъщ брат. Само слуховете за пълната кесия, която Дъф бе обещал за победителя, го бяха привлекли обратно към Чърк; там спомените за загубената му любов все още го дърпаха назад към мястото, където тя бе обитавала.

Рейвън ъф Чърк.

Той още я мразеше след всичките тези години. Предателството ѝ беше го направило това, което представляваше сега. За една нощ се бе превърнал от наперен младеж, който мечтае да стане рицар и да защитава честта на своята дама, в закоравял рицар, който бе спечелил репутацията си с острието на своя меч. След като го бяха прогонили от Чърк, кралят сигурно бе видял нещо в него, защото взе Дрейк на служба при себе си като оръженосец. Самоотвержената постъпка на Дрейк, когато спаси Черния принц, беше невероятно лекомислена, но достойна да бъде възнаградена.

Малко след като беше посветен за рицар, той последва примера на принца и надяна черната броня. Така се роди Черният рицар. Това беше далеч по-добро име, отколкото Дрейк Безименни или пък сър Копеле.

Когато войната с Франция стана още по-ожесточена, Черният рицар се отличи отново на бойното поле. Невероятно, но той спаси

живота на принца за втори път и беше въздигнат в граф. Негови станаха Уиндхърст и околните земи. След победата при Креси Черният рицар се върна в Англия и спечели още по-гръмка слава, като се състезаваше в турнирите и сръчно поразяваше всеки противник, изправил се срещу него. Беше си спечелил богатство и престиж, но възнамеряваше турнирът в Чърк да бъде последният. С обещаната кесия щеше да има достатъчно пари, за да възстанови и да защитава Уиндхърст.

Ако Дрейк знаеше, че срещата с Рейвън след цялото това време ще събуди чувствата, които той смяташе за прогонени още преди години, нямаше да дойде. Знаеше, че Дария е мъртва. Узна за това малко след като тя умря, и ударът беше невероятно съкрушителен. Животът на тази нежна роза бе стъпкан още преди да бе напълно разцъфнала. Ако Рейвън не го беше предала, Дрейк искрено се надяваше, че той и Дария щяха да бъдат щастливо семейство и че тя сега щеше да бъде жива. Не можеше да не мисли, че макар да няма солидно доказателство, Уолдо по някакъв начин е ускорил смъртта на Дария.

В деня, когато Дрейк научи за смъртта на любимата си, нещо в него умря. Амбицията замени неосъществената любов. Спечелването на власт и богатство се бе превърнало в закон, който ръководеше живота му. Безогледността и надменността станаха неразделна част от него. Докато някога ценеше жените, сега започна да ги вижда само като инструменти за удоволствие, пратени на земята, за да задоволяват страстта на мъжете. Едно нещо обаче бе останало същото — разрушителната му омраза към Уолдо ъф Еър и Рейвън ъф Чърк.

Черният рицар прогони тези мисли, за да посрещне сър Мелвин, иконома на Чърк.

— Добър ден, сър. Аз съм сър Мелвин, икономът на лорд Дъф. Добре дошъл в замъка Чърк.

Черният рицар поздрави сър Мелвин с кимване и зачака той да продължи.

— Рицарите, които дойдоха да се състезават в турнира, са се разположили на лагер извън стените заедно със слугите и свитите си. Има опънати палатки за вас и всички са поканени на обяд в голямата зала. Това удобно ли е за вас, милорд?

— Високо оценявам гостоприемството ви. Моите хора и аз самият с най-голяма радост ще споделим вашата трапеза.

След като приключиха с формалностите, сър Мелвин се обърна, за да приветства друга група рицари, които тъкмо влизаха във вътрешния двор. След като икономът се отдалечи, един рицар на служба при Дрейк се приближи с коня си. Сър Джон ъф Марлоу вдигна наличника си и погледна косо към Дрейк.

— Трябва ли да се разполагаме на лагер извън стените, Дрейк?

— Да, Джон. Опънали са палатки за нас. Избери добро място, близо до вода, ако е възможно. Ще се присъединя към вас малко по-късно. Първо трябва да свърша една работа.

Загрижено смръщено чело за миг промени красивото младо лице на сър Джон.

— Знам, че не обичаш своя кръвен брат, но, умолявам те, не прави глупости.

След това той обърна коня си и остави Дрейк отново на мрачните му размисли.

Дрейк вдигна наличника си и се вгледа в кулата, от която беше прогонен преди дванадесет години. Малко се бе променило през цялото това време. Не беше виждал Уолдо, откакто бе заминал, и дори сега не чувстваше никаква нужда да погледне брат си в лицето. Единствената причина, поради която бе решил да потърси Уолдо, беше да му покаже кой е мъжът, който ще го победи в турнира и ще спечели състоянието.

Конят на Дрейк танцуваше под него и той започна да го успокоява с гальовни думи.

— Спокойно, Зевс. Утре ще имаме много работа.

Той сне шлема си и слезе от седлото. Едно момче изтича да поеме юздите и Дрейк разроши косата му. Всичко беше точно така, както си го спомняше. Хора щъкаха навсякъде — жени с вързопи под мишница; деца, които караха пред себе си свине; дърводелци, които се караха на чираците си; слуги, коняри и оръженосци, които тичаха да си вършат работата. Няколко стражи се излежаваха на припек пред бараките и зяпаха една хубавичка прислужница, която точеше вода от кладенеца. Десетина постройки се гущеха около външната стена. Конюшната, ковачницата, дюкянчетата на занаятчиите от замъка, помещенията за войниците, килерите и хамбарите. Дрейк видя Уолдо

да се разхожда покрай една волска каруца, натоварена с бъчви вино, и забави крачка, за да му пресече пътя.

Уолдо метна разсеян поглед към Дрейк, но след секунда се вгледа по-внимателно. Дрейк се усмихна кисело, като видя как цветът се оттегля от лицето на Уолдо.

— По дяволите! Това ти ли си? Мислех... всички мислехме, че си умрял.

Очите на Дрейк се присвиха.

— Защо решихте така?

— Аз... ти... — Пот изби по челото на Уолдо. — Нищо не чувахме за тебе толкова години.

— Може би, защото никога не си искал да чуеш нищо за мене. Както виждаш — каза начумерено Дрейк, — жив съм.

Уолдо започна да разглежда колебливо черната броня на Дрейк и накрая очите му се спряха върху черния шлем, който носеше под мишница.

Той отстъпи назад.

— Не! Не може да бъде! Не и ти! Не може ти да си прославеният Черен рицар, мъжът, за чиито подвизи се пее из цялото кралство. Защо не съм го знаел?

— Сигурно защото не съм искал да знаеш.

— Но как е възможно? Как постигна такова нещо?

— Слушал ли си разказвачите и менестрелите?

Уолдо се вгледа в него.

— Ти тръгна оттук само с дрехите на гърба. А сега си...

— Граф със собствени земи и много рицари на служба при мен.

— Уиндхърст — каза презрително Уолдо. — Нищо друго освен купчина скали на върха на една гола, обрулена от ветровете, планина.

— Въпреки това имението е мое, както и титлата.

— Защо си дошъл тук? Дария е мъртва. Нямах причина да се връщаш в Чърк.

Сребристите очи на Дрейк просветнаха заплашително.

— Как умря Дария? Бяхте женени само няколко месеца.

— Ланският сняг отдавна се стопи, сър Копеле — подигра му се Уолдо. — Дария е мъртва, и аз ще се оженя за Рейвън.

Дрейк пристъпи заплашително напред.

— Как ме нарече?

— Винаги ще си останеш копеле, независимо колко титли ти е дарил Едуард.

— Вече не съм онова зелено, наивно момче — предупреди го Дрейк. — Имам име и репутация, доста трудно спечелени. Аз съм Черният рицар, граф Ъф Уиндхърст по заповед на краля. Ако някога отново ме наречеш сър Копеле или Дрейк Безименни, ще съжаляваш. Не се страхувам от никого, Уолдо ъф Еър. Особено пък от тебе.

— Да не си дошъл да развалиш сватбата?

Дрейк се усмихна, но в усмивката му нямаше никакво веселие.

— Не. Рейвън е също такава предателка, какъвто си и ти. Наслаждавай ѝ се до насита. Двамата напълно си подходите. Причината да бъда тук е, много проста. Възнамерявам да спечеля турнира и кесията.

Бледите очи на Уолдо се присвиха.

— Само през трупа ми.

Дрейк вдигна рамене.

— Лесно може да се уреди.

Смайването на Уолдо от това, че вижда своя несъщ брат жив, беше по-голямо от онова, което показваше. Уолдо беше направил някои неща, ужасни неща, за да си осигури графството, и се молеше Дрейк никога да не научи за тях.

Рейвън тъкмо бе излязла от кухнята, когато видя Черния рицар да говори с Уолдо. Беше си свалил шлема и стоеше с гръб към нея. Тя изви шия, за да го погледне по-добре, но видя само черната му коса, спускаща се до раменете, както беше модата в момента. Доста любопитна да разбере кой е Черният рицар, тя заобиколи една каруца, натоварена с вино, за да зърне лицето му.

От гърлото ѝ се изтръгна въздишка, все едно огън бе изгорил дробовете ѝ. Беше виждала това лице стотици пъти, не, хиляди пъти в сънищата си. И всеки път сребристите му очи сипеха омраза към нея.

Дрейк.

Не можеше да изброи колко пъти бе искала той да се появи, за да му обясни, че самата Дария беше направила така, че баща ѝ да разбере за плановете за бягство и да я спре. Рейвън беше научила, че Дария е споделила това с прислужницата си, напълно уверена, че момичето ще изтича право при лорд Нийл да му каже.

Сега той беше тук. Но не беше онзи Дрейк, когото тя си спомняше от младостта си. Той беше Черният рицар, мъжът, прочул се със смелостта и силата си, с подвизите си сред жените, с безскрупулната си сръчност в боевете.

Мъжът, който я ненавиждаше.

Разбра кога Дрейк я е видял, защото той застина. Погледите им се срещнаха и се впиха един в друг. Танцуващите сребристи очи, които помнеше, сега бяха студени и твърди като каменната настилка под нозете ѝ. Тя искаше да отклони погледа си, но не можеше. Той я държеше в напрежение със силата на своята неприязън.

— Дрейк — гласът ѝ потрепна. — Нима ти си Черният рицар?

— Толкова ли е трудно да се повярва? — запита сурово Дрейк.

— Да... не... не знам. Променил си се.

От безрадостния му смях ледени тръпки пропълзяха по гръбнака ѝ.

— Да, вече не съм онзи млад мечтател идеалист, когото познаваше преди. Видях войни и кръвопролития, милейди, а това променя мъжа.

Стоманеният му поглед се отмести и падна върху Уолдо, после се върна към Рейвън с оскърбителна настойчивост.

— Разбирам, че има нещо да ви честитя. Изненадан съм, че ти и Уолдо сте получили позволение да се ожените. Кръвосмешението е сериозен грях.

— Чаках години наред разрешението на папата — намеси се Уолдо. — Мина много време, и сега съм дошъл за невестата си.

Дрейк се вгледа в Рейвън така, сякаш никога преди не я беше виждал. И наистина не беше — не и тази Рейвън. Онази, която си спомняше, беше наполовина жена, наполовина дете, с дълга, непохватни ръце и крака и с лунички по носа.

Жената, която стоеше пред него, имаше безукорна кожа, сметановобяло лице с лек загар на бузите. Носеше бяла ленена рокля с дълги тесни ръкави под изумруденозелена туника, поръбена със златисто. Копринен воал, придържан от златен обръч, украсяваше великолепната ѝ кестенява коса. Очите ѝ, засенчени от тъмни дълги мигли, бяха също толкова зелени, колкото и туниката, и с леко скосени външни ъгли. Устните ѝ бяха розови, долната, малко по-плътна от горната, ѝ придаваше лукав вид, който обещаваха страстност. Дрейк

се запита дали тази страст е дремела досега някъде в нея, за да бъде събудена от Уолдо?

— За състезанията ли си дошъл? — запита Рейвън, когато тишината между двамата им стана непоносима.

— Да. Правя това, за да се прехранвам. След войната имах нужда от повече пари, за да възстановя Уиндхърст, а най-добрият начин да ги изкарам е, като се състезавам в турнири.

— Мало и голямо разказва за подвизите на Черния рицар — каза приглушено Рейвън. — Станал си легенда, Дрейк.

Дрейк не можа да се усмихне на жената, която го беше предала преди толкова години. Можеше да ѝ прости, ако Дария не бе умряла при съмнителни обстоятелства. Сега Дария беше само неясен спомен, но Дрейк никога не можа да забрави кой в крайна сметка бе причината за нейната смърт. Ако Рейвън не беше предупредила баща си, двамата с Дария щяха да избягат онази нощ и Уолдо никога нямаше да докосне крехката му любима.

— Легенда или не, ще видим кой ще е победител в игрите — заяви Уолдо. Той погледна остро към Рейвън. — Сигурен съм, че си имаш някаква работа в кулата.

Рейвън хвърли унищожителен поглед към Уолдо, но не го предизвика открито, после се обърна и се отдалечи.

— Ще трябва да те хвана аз теб изкъсо — изломоти Уолдо, поразен от демонстративното ѝ неуважение. — Трябваше да се оженя за Рейвън още преди години, но онова проклето разрешение на папата все не идваше. Дъф нямаше да се съгласи без него. — Усмивката обаче не достигна до очите му, когато продължи: — Има си начини човек да научи една жена да се подчинява на своя господар и повелител и, Бог ми е свидетел, всичките са ми известни.

Дрейк застина, устата му се стегна на тънка бяла черта.

— Прилагал ли си тези начини към Дария?

За момент Уолдо като че ли се смути.

— Дария ли? Та тя умря преди много години. Дария беше сравнително покорна, докато...

Дрейк опря в него непреклонния си сребрист поглед.

— Докато? — подкани го той.

Уолдо явно бе усетил, че е стъпил на несигурна почва, защото се опита да оттегли думите си.

— Нищо. Толкова време мина, кой ще помни такива неща. Бракът ни беше толкова кратък, че едва можахме да се опознаем. Знаеш ли, че баща ни умря скоро преди Дария да се разболее? Убиха го браконieri.

— Чух за това.

Уолдо отмести очи от пронизителния поглед на Дрейк.

— О, виждам, че Дъф говори със сър Мелвин. Трябва да уредя това-онова за турнира с нашия домакин.

Дрейк се усмихна мрачно, наблюдавайки как Уолдо се отдалечава. Неговият кръвен брат не се е променил много през годините, помисли си той. Макар че Уолдо се беше бил при Креси, пътищата им не се бяха пресичали.

Трябваше да се върне при своите хора. Дрейк се завъртя и се отдалечи. Хората се обръщаха и го гледаха, някои се кръстеха, когато минаваше край тях. С мрачната си черна броня той изглеждаше смъртоносен и плашещ, точно толкова страшен, колкото беше и името му.

Докато Дрейк минаваше през подвижния мост, за да стигне до мястото за лагеруване, което беше избрал сър Джон, му мина през ума, че не е трябвало да се връща в замъка Чърк. Не беше очаквал, че Рейвън може да стане толкова хубава.

Банкетът, предвиден за тази вечер, беше първият от поредицата празненства по случай сватбата, която щеше да се състои на четвъртия ден от турнира. Рейвън седеше на високата маса между Уолдо и Дъф, мълчалива и равнодушна към празничната шумотевица. Дъф беше наел фокусници, разказвачи и акробати, за да ги забавляват по време на вечерята, но Рейвън не се интересуваше от тях. След като срещна Дрейк в двора, не мислеше за нищо друго освен за това, как сребристите му очи бяха станали неприветливи и студени, когато я бе забелязал. Болеше я от мисълта, че след всичките тези години той още я мрази за нещо, в което нямаше никакво участие.

Тя погледна към Уолдо изпод тежката завеса на миглите си и набърчи нос отвратена. Той се тъпчеше толкова бързо, че от време на време парченца храна падаха от устата му на червената му кадифена дреха. Уолдо не беше дебел, но Рейвън не можеше да прогони мисълта, че краката му приличат на наденици, натъпкани в панталоните, и

потръпна при мисълта, че ще трябва да понесе тежестта на огромното му тяло през брачната им нощ. Мисълта за интимност с Уолдо беше отблъскваща. Бе готова на всичко, каквото и да е, само и само да избяга от този брак.

Рейвън започна да рови в блюдата, които поднасяха едно след друго пред нея — пача от свинска глава и желе, печена риба, овнешко печено, еленово, фазани, много видове птици, купища зеленчуци, пайове и пудинги. Отвращението ѝ от Уолдо растеше, докато го гледаше как отделя сланината и я напъхва в устата си.

В залата беше пълно с рицари, техните оръженосци и стражи, имаше сложени още много маси, за да седнат всички. Рейвън огледа един по един всички мъже, дошли на празника, и се намръщи, като не видя Дрейк. Знаеше, че е бил поканен, защото посрещаха всеки новодошъл и му съобщаваха за банкетите, които щяха да се състоят всяка вечер, чак до края на турнира.

Искаше ѝ се Дрейк да не я мрази толкова много. Ако бяха в добри отношения, може би щеше да го убеди да ѝ помогне. И тогава тъгата роди една мисъл в главата ѝ. Беше много смела и едва ли би трябвало да се спира на нея, но тя нямаше друг избор. Щеше да причака някъде Дрейк насаме и да му обясни какво е станало всъщност през годините, след като се беше опитал да избяга с Дария. Ако ѝ повярва, може би ще успее да го убеди да ѝ помогне да избегне това подобие на брак.

Рейвън вдигна поглед от блюдото си и изведнъж го видя. Черният рицар. Въпреки че бе облечен скромно в предпочитания си цвят, видът му направи такова впечатление сред присъстващите, че в залата настана тишина, докато той си търсеше място сред своите хора.

Рейвън го погледна в лицето и изпита непреодолимата нужда да докосне плътните му устни, за да почувства дали са толкова твърди, колкото изглеждаха. Цялото му лице представляваше сблъсък на остри линии и ъгли. Момчешката пухкавост, която тя помнеше, беше изчезнала, кожата се опъваше върху изострените скули. Погледът ѝ се плъзна по тялото му и дъхът замря в гърлото ѝ.

По него нямаше нито следа от тлъстина. Беше само калени в битка мускули и напрегнати сухожилия, изваяни форми. Никой друг мъж в залата не можеше да се сравнява с него.

Рейвън продължи да гледа Дрейк, докато той се настаняваше сред своите хора и пълнеше блюдото си. Някой му каза нещо и широка усмивка разтвори устните му. За пръв път Рейвън го виждаше да се усмихва, и тази гледка направи странни неща с девственото ѝ тяло. Тя бързо отмести поглед, за да не забележи Уолдо интереса ѝ към Черния рицар.

— Нищо не ядеш — каза Уолдо, стряскайки Рейвън в нейната замечтаност. — Гозбите не ти ли харесват?

— Не съм гладна — каза Рейвън, и това беше самата истина.

Уолдо се намръщи.

— Много си слаба. Не обичам кокалести жени. — Той се вгледа в нея. — Ще напълнееш, когато моето бебе започне да расте в корема ти.

Тази мисъл накара Рейвън да загуби и малкото апетит, който все още ѝ беше останал.

Дрейк съзнаваше, че Рейвън го оглежда и се опитваше безуспешно да не ѝ обръща внимание. Беше учуден, че невзрачното свито дете, което някога бе познавал, се е превърнало в такава красавица. Изглеждаше стройна и елегантна, но Дрейк инстинктивно съзнаваше, че тялото под царствената синя сатенена туника, която тя бе облякла, сигурно е приятно и с меки извивки.

Дрейк се намръщи и тръсна глава, за да я прочисти от смуцаващите мисли. Не го беше грижа за Рейвън ъф Чърк независимо колко хубава изглежда. Уолдо беше тъкмо като за нея.

— Защо се мръщиш, Дрейк? — запита сър Джон. — Май много се мръщиш тази вечер. — Той забеляза накъде гледа Дрейк и се засмя. — А, това ли е красивата милейди Рейвън? Ти не живееше ли в замъка Чърк, когато беше млад?

— Така е. Обучавах се заедно с оръженосците на лорд Нийл, преди той да ме изгони.

— Да, спомням си — каза Джон замислено. — Каза, че си се влюбил в Дария ъф Чърк, но тя била сгодена за твоя несъщ брат. Какво стана с Дария? Как така милейди Рейвън ще се омъжва за Уолдо?

— Дария умря неизвестно как няколко месеца след сватбата им. Уолдо явно е измолил разрешение от папата да се ожени за Рейвън, когато годеникът ѝ загинал при Креси.

— Нещо в гласа ти ми подсказва, че не харесваш милейди Рейвън, приятелю. Или пък много я харесваш? — настоя Джон.

— Изобщо не я харесвам — натърти яростно Дрейк. — Беше измамна малка кучка, когато я познавах, и според мене тя и Уолдо са си лика-прилика.

Дрейк хапна малко и почти не пи от бирата. Искаше главата му да е свежа, когато утре започнат игрите. Неговите хора се развличаха, гледайки жонгльорите, но той излезе тихо и потъна в мрака, връщайки се в лагера си.

Рейвън видя Дрейк да излиза от залата и реши да го последва. Надяваше се да го настигне, преди да е излязъл от двора, за да му обясни всичко, което действително се беше случило през изминалите години. Някога бяха приятели, може би ще се съгласи да ѝ помогне.

Девојката се оплака, че я боли главата и напусна залата. Но вместо да се качи по стълбите към стаята си в кулата, тя излезе през черния вход и побърза да настигне Дрейк.

3

Рейвън настигна Дрейк при конюшната, където беше отишъл да види коня си. Тя предположи, че не е чул тихите ѝ стъпки, защото не даде знак да я е забелязал. Почти беше стигнала до него, когато той се сниши и се обърна, а в ръката му като по магия блесна острие.

Рейвън се дръпна стресната и хлъцна.

— Дрейк, аз съм, Рейвън.

Дрейк се отпусна, но не съвсем. Явно не вярваше на никого в крепостта, която някога бе наричал свой дом. Запита враждебно:

— Какво правиш тук, милейди?

— Искам да говоря с тебе.

— Годеникът ти знае ли?

Тя хвърли поглед зад себе си.

— Ами... не.

— Не мога да си представя какво имаш да ми кажеш, което да искам да чуя.

И той ѝ обърна гръб. Тя сграбчи ръката му.

— Дрейк, недей, моля те, изслушай ме. Много е важно да узнаеш истината за това, което се случи онази нощ, когато двамата с Дария щяхте да избягате.

— Това няма значение, милейди Рейвън. Дария отдавна е мъртва.

— Някога бяхме приятели, Дрейк. Дори мислех, че съм влюбена в тебе.

Той се изсмя неприятно.

— Ти беше дете, а оттогава минаха много години. Не съм онзи наивен младеж, когото познаваше някога.

— Мислиш ли, че не знам? Достатъчно е човек само да те погледне, за да разбере, че си станал изключителен мъж.

— Ласкаеш ли ме, милейди? Това не ти прилича. Какво искаш от мене?

— Искам да ми повярваш.

— Защо е толкова важно?

— Ако ми повярваш, че не съм ви предала двамата с Дария, може би ще ме изслушаш и ще отговориш на молбата ми.

Дрейк ѝ отправи мрачна усмивка.

— Да, сега разбирам. Веднъж ме помоли да те целуна, и аз отказах. — Гласът му стана толкова суров, колкото беше и изражението му. — Целувка ли искаш? Аз съм мъж и нуждите ми са като на всеки друг. Няма да ти откажа този път, Рейвън ъф Чърк.

Тя неволно отстъпи назад, изплашена от яростта в думите му.

— Не, не е...

Протестът замря в гърлото ѝ, когато той посегна към нея и грубо я дръпна към себе си. Гореща вълна пробягна през тялото ѝ, тя се облегна на него, опирайки ръце в широките му гърди.

— Дрейк, не исках да кажа...

— Знам съвсем точно какво искаш от мене.

Устните му изгориха нейните — топли, твърди, но не така корави, както си беше представяла, че ще бъдат. Целувките му бяха жадни, безмилостни, предизвикваха гореща вълна някъде дълбоко в тайния център на нейната женственост. Когато обхвана гърдата ѝ и я стисна, тя простена, без да иска.

Внезапно и се прииска ръцете му да я обгърнат, да я притиснат и никога да не я пуснат, но Дрейк я отблъсна с подигравателна усмивка.

— Това ли искаше, милейди Рейвън? Искаше да сравниш моите целувки, с онези на годеника си?

Рейвън се дръпна назад, сякаш я бе ударил.

— Не, аз се нуждая от помощта ти. Надявах се заради някогашното ни приятелство, че ще можеш да ми помогнеш.

Дрейк потърси лицето на Рейвън. Диадемата и воалът ѝ бяха паднали, когато я беше прегърнал насила, и кестенявите и плитки блестяха приглушено под лунната светлина. Беше станала толкова хубава, че като се вгледа в нея, дъхът му спря. Но се насили да си напомни, че под изкусителната външност бие едно предателско сърце. Не можеше все пак да не се запита защо говори като дама, изпаднала в беда.

— Как бих могъл да ти помогна? — запита той. — Имаш всичко, което може да иска една жена. Сгодена си за богат граф и скоро ще станеш графиня.

— Все още не разбираш, нали?

— Не. Става късно, милейди Рейвън. Трябва да се приготвя за утрешния турнир.

Тя го спря, като положи длан върху ръката му. Той усети гореща тръпка да минава през цялото му тяло. Шокът от това не беше толкова разтърсващ, както, когато я целуна, но все пак беше достатъчно стряскащ.

— Моля те, изслушай ме — замоли го Рейвън. — Не мога да се омъжа за Уолдо. Мразя го. Смятам, че той е виновен за смъртта на Дария и... страх ме е от него.

Дрейк успя да си придаде спокоен израз. Ако имаше дори някакво доказателство, че Уолдо е отговорен за смъртта на Дария, щеше да убие своя несъщ брат без никакво угризение.

— Защо му е било да я убива?

— Не знам, просто го чувствам. — Тя докосна сърцето си. — Ето тук.

— Ако толкова си против този брак, защо се омъжваш за него?

— Дъф и Уолдо са приятели. След смъртта на Арик Дъф обеща на Уолдо да не ме сгодява за никой друг, докато Уолдо получи разрешение от папата за брак с мене. Струвало му е много подкупи, но най-накрая разрешението дойде. Никакви молби от моя страна нямаше да могат да убедят Дъф да ме сгоди за друг или да ми позволи да си остана неомъжена.

Дрейк свъси тъмните си вежди.

— Какво искаш от мене, милейди?

Рейвън се огледа предпазливо към кулата и се дръпна назад в сянката. Любопитен, Дрейк я последва.

— Сестрата на майка ми живее в Шотландия. Съпругът ѝ е на служба в шотландския кралски двор. Само искам да ме придружиш до Шотландия, преди да се е състояла сватбената церемония. Имам намерение да се поставя под покровителството на леля Юнис и да я помоля да ме защити.

— Нямам време за губене със страхливи госпожички, които се плашат от брака — каза намусено Дрейк.

— Ти харесваш Уолдо точно колкото и аз — нападна го Рейвън. — Никога ли не си му завиждал, че той е наследник на баща ви, докато ти си по-големият син?

Думите на Рейвън отвориха старите рани. През цялото време майката и бабата на Дрейк бяха настоявали, че бракът на Базил с Лита е бил законен и задължаващ, че Дрейк не е роден извън брачните връзки. Баба Нола се кълнеше, че съществува доказателство за това и когато му дойде времето, Дрейк ще го получи. След като бащата на Дрейк умря, вече не изглеждаше наложително да доказва законността на своето рождение. Нямаше нужда да убеждава другите в каквото и да било. Той беше Черният рицар, име, спечелено със самоотвержено показване на храброст и бойни умения. Нямаше нужда от друго име.

— Уолдо може спокойно да си стои в Еър. Аз имам Уиндхърст и титлата, която ми даде кралят.

— Моля те, помогни ми, лорд Дрейк — замоли го Рейвън. — Отчаяна съм. Готова съм да тръгна, когато кажеш.

Той виждаше пред себе си лицето ѝ, блед овал, по-бял от лунната светлина, която го огряваше. Очите ѝ бяха широко отворени, умоляващи и той трябваше да ги избягва, за да не изпита съчувствие към молбата ѝ. Дрейк знаеше, че ако Рейвън се омъжи за неговия несъщ брат, животът ѝ няма да бъде лек. Макар че двамата с Уолдо се бяха сражавали на различни места във Франция, Дрейк беше чувал за жестокостта на Уолдо към слугите, пленниците и жените от завзетите градове. Уолдо и неговите войници изнасилваха и плякосваха безогледно, въпреки заповедите на Едуард да не постъпват така. Дрейк не би поверил на Уолдо дори куче.

Дрейк обаче беше станал суров мъж, неподатлив на милост.

— Не, не мога да ти помогна. Ти не си нищо за мене, Рейвън ъф Чърк. Приятелството ни свърши в деня, когато ме предаде. Поверих ти една тайна, а ти изтича право при баща си с нея. Намери си друг защитник, милейди.

Рейвън преглътна суровото обвинение, ядосана, че Дрейк не иска да ѝ помогне.

— Нищо друго ли не мога да кажа, или да направя, за да променя решението ти?

Сребристият му поглед се спря на гърдите ѝ, после се плъзна надолу, към мястото, където се съединяваха бедрата ѝ. Поради някаква необяснима причина той искаше да я оскърби, да я нарани така, както някога тя го беше наранила. Надяваше се оскърбителното му предложение да я накара да избяга.

— Може би, ако се повъргаляме двамата в сеното, ще си променя решението.

Рейвън си пое дълбоко дъх.

— Какво? Оскърбявате ме, сър. Искате нещо, което не мога да ви дам.

Той ѝ отправи подигравателна усмивка.

— На това разчитах, милейди.

После направи нещо, което не биваше да прави, нещо, което никога не би направил, ако не беше така необичайно привлечен от Рейвън ъф Чърк. Сграбчи я грубо и притисна устни в нейните.

Невинната ѝ реакция на предишната му целувка го беше заинтригувала. Очевидно Рейвън никога преди не беше вкувала страстта. Тази първа бегла целувка беше само опит в сравнение с това, което той искаше да направи наистина с нея. Искаше да изследва устата ѝ с езика си, да разбере дали е така нежна, както изглежда. Искаше да докосне девствените ѝ гърди и да чуе как тя изхълцва, когато усети първото вълнение от възбудата.

Не обърна внимание на приглушения ѝ протест и целувката му стана още по-дълбока, той вмъкна езика си в устата ѝ, а ръката му потърси твърдата ѝ гръд. Засмука езика ѝ, а нямата ѝ молба се превърна във въздишка, когато той напипа щръкналото зърно и го стисна. То се втвърди в дланта му и той се усмихна. Тогава притисна коляно между нейните бедра, раздели ги така, че тя да може да го обгърне с тях.

Въздишката ѝ се превърна в стон, докато тя търкаше плътта си в коляното му, сякаш търсейки нещо, което и се изплъзва. Той знаеше точно от какво има нужда тя. Щеше да я положи в мекото сено и да я вземе, ако един глас отвън, който я викаше, не ги бе прекъснал. Разбра, че тя също усети, че не са сами, защото почувства как се напруга и поглежда назад.

— Рейвън, къде си? Прислужницата каза, че не си се върнала в стаята.

— Уолдо — прошепна тя с приглушен глас.

Дрейк не каза нищо. Тялото му се стегна, докато Уолдо се приближаваше към тях. Носеше факел, за да осветява пътя си и вече ги беше забелязал, така че нямаше къде да се измъкнат.

Ръката на Дрейк стисна дръжката на меча, когато Уолдо сграбчи Рейвън за ръката и я избута зад себе си.

— По дяволите, жено! Какво правиш тук с него! Не те ли е срам? Трябва да те набия заради дързостта ти.

— Нищо не съм направила — заотрича разгорещено Рейвън. — В залата беше толкова горещо, че реших да се разходя на въздух, преди да ида да си почина.

— И взе, че налетя на сър Копеле — натърти Уолдо.

Дрейк вече беше изтеглил наполовина меча си от ножницата, поддавайки се на първия подтик, но размисли и го върна обратно. Ако убиеше Уолдо сега, това нямаше да му спечели кесията, към която се стремеше. Щеше да почака, докато се срещнат на състезанията, за да даде урок на омразния си брат.

— Върви си в стаята, Рейвън — озъби й се Уолдо. — Ще ми дадеш обяснение за това в сватбената ни нощ. Много имаш да ми разказваш, милейди, но сега нямам време да се заема с това. Турнирът започва утре след сутрешната служба и трябва да си пазя силите.

Рейвън се обърна и се отдалечи, хвърляйки странен поглед през рамо към Дрейк. Дрейк се опита да пренебрегне отчаяното й изражение и насочи вниманието си към Уолдо.

— Значи, братко, не преставаш да ламтиш за това, което е мое — изсумтя Уолдо. — Първо Дария, сега Рейвън. Не можеш да я имаш. Аз я исках още преди татко да ме сгоди за Дария. Рейвън има огън в себе си, както сигурно си забелязал, и очаквам кога ще дойде моментът да я укротя. Пръснах много време и пари, за да придобия Рейвън — продължи той. — Само ако направиш нещо, за да ме лишиш от това, което е мое, горчиво ще съжаляваш.

— Колко удобно, че Дария умря, за да можеш да се домогваш до Рейвън, нали?

— Да, удобно — повтори Уолдо, без да се задълбочава. — Но е законно, Дрейк. Самият папа ми даде позволение да се ожения за Рейвън.

— Да ти е честита — каза Дрейк.

Думите излизаха лесно от устата му, макар че не беше сигурен дали иска да каже точно това. Рейвън беше станала съблазнителна жена. Кой мъж не би я искат? Излъчваше чувственост и същевременно

невинност. Но беше ли наистина така невинна, както изглеждаше? Подразни се от мисълта, че Уолдо е запалил искрата на страстта у нея.

— Дватамата с Рейвън просто си говорехме за старите времена.

— Стой далече от нея, братко. Не получи Дария, няма да получиш и Рейвън. Девствеността ѝ принадлежи на мене. Ти си гледай турнира. — Изражението му стана замислено, после се усмихна приветливо на Дрейк. — Може да ти изпратя един мях от личното вино на Дъф като утешение — каза той накрая. — Като братски жест, нали разбираш.

Приятелското ухилване на Уолдо мина без отговор.

— Чудесно те разбирам, братко.

Проницателният му поглед не се отдели от гърба на Уолдо, докато брат му се отправяше към кулата.

Внезапно Дрейк забеляза нещо, което лежеше на земята, и спря да го вземе. Беше тънкият воал, който беше покривал блестящата коса на Рейвън. Явно беше паднал, когато той я бе сграбчил. Усмихна се и го мушна в дрехата си.

Оръженосецът на Дрейк го чакаше, когато той се прибра в лагера си. Момъкът седеше пред палатката под лунната светлина и лъскаше черната броня на Дрейк и шлема му. Той скочи, когато Дрейк влезе в палатката.

— Всичко е наред, милорд. Бронята ви е излъскана и оръжията ви са в добро състояние. Имате ли нужда от нещо друго?

— Не, Евън. Можеш вече да си лягаш.

Евън излезе приведен от палатката и се сблъска с широкия гръден кош на сър Джон ъф Марлоу.

— Лорд Дрейк дали си е в палатката? — запита Джон.

— Да, сър Джон, тъкмо се върна от банкета.

Джон пропусна Евън да си върви и влезе в палатката. Дрейк го посрещна дружелюбно.

— Виждам, че още можеш да се държиш изправен след банкета — пошегува се той.

— И аз като тебе ще се състезавам утре в игрите. Много пиене притъпява сетивата. А и бирата, която лорд Дъф ни поднесе, беше вкиснала. Може би пази добрата бира за себе си.

Дрейк чу приближаващи стъпки и изтегли мечата си.

— Кой е там?

— Човек на лорд Уолдо. Моят господар ви изпраща мех с вино за добър сън.

— Този човек вино ли каза? На всяка цена го покани да влезе, Дрейк.

— Влез — покани го Дрейк.

Уолдо по принцип не мислеше за другите. Дрейк се запита какво ли е намислил неговият несъщ брат.

Войникът, облечен в цветовете на Еър, синьо и златно, влезе приведен в палатката и остави меха на походната маса.

— Лорд Уолдо изпраща вино и своите поздрави на Черния рицар — изрецитира мъжът.

Дрейк погледна меха с подозрение.

— Хубаво френско вино — побърза да добави войникът. — Най-доброто в замъка.

— О — въздъхна Джон, без да споделя въздържаността на Дрейк. — Доброто френско вино се намира трудно. Напълни чашите, приятелю, и да вдигнем тост за утрешния успех.

Войникът започна да отстъпва назад, за да излезе от палатката, но Дрейк го спря с внезапна заповед:

— Чакай! Как ти е името?

— Гарет.

— Отдавна ли служиш при Уолдо?

— Да, откакто стана граф. Бих се с него във Франция като пешак.

— Уолдо сигурно ти вярва.

Мъжът се изпъчи.

— Доверява ми живота си, милорд.

— Тогава трябва да пиеш заедно с нас.

Джон погледна любопитно Дрейк.

— Хайде, Дрейк защо да хабим хубавото френско вино за тоя приятел, когато той очевидно предпочита бира?

— Така е, господарю — усърдно потвърди Гарет. — Моля, пийте си виното.

— Аз обаче настоявам — изрече Дрейк.

— За бога, Дрейк, какво ти става? — почуди се Джон.

— В походния ми сандък има чаши, Джон — каза Дрейк. — Моля те, донеси по една за всеки.

Джон се подчини, макар очевидно да беше озадачен от настояването на Дрейк човекът да пие с тях. Той намери три калаени чаши и ги сложи на масата до меха с вино. Дрейк му даде знак и той наля във всяка чаша. Джон поднесе чашата до носа си и подуши с вид на познавач.

— Амброзия — каза той, поднасяйки виното към устните си.

— Не, Джон, не пий... още — добави Дрейк, който също беше поднесъл чашата към носа си и опитваше тежкия аромат. — Гарет ще пие пръв. — И той подаде чашата на войника на Уолдо.

Дрейк наблюдаваше Гарет втренчено и се усмихна доволно, когато Гарет се взря с уплашен поглед в чашата.

— Пий, човече — подкани го Дрейк. — Кога ти се е случвало да пиеш хубаво френско вино?

— Дрейк, да не си се побъркал? — каза Джон.

— Пий, Гарет — заповяда строго Дрейк, като махна на Джон на мълчи.

— Не! — извика Гарет, разливайки виното на земята. — Не мога. — Извъртя се рязко и изхвъркна от палатката. Джон се загледа в собствената си чаша с озадачено изражение на красивото си лице.

— Какво, по дяволите...

— Остави виното, Джон — каза тихо Дрейк. — Не става за пиене. Отровено е.

Джон сви рамене и остави полека чашата на масата.

— За бога, Дрейк, сигурен ли си?

— Не, но видя какво направи човекът на Уолдо, когато го помолих да пие пръв. Можеш да го опиташ, ако искаш, но не те съветвам да го правиш.

— Нито пък аз — каза с приглушен глас Джон. — Ще ти се доверя. Какво те кара да го подозираш?

— Уолдо не прави нищо без причина. Винаги ме е мразил. Не му е присъщо да изпраца вино като дар и веднага заподозрях някакъв трик. Може би виното е щяло да ни отнеме силите и да не можем да се бием утре, но по-вероятно е да е искал да ни отрови.

Джон отново вдигна рамене.

— Отрова. Защо те мрази Уолдо? Той е графът, а не ти. Казваш, че никога не е имало никакво съмнение, че Уолдо е наследникът на баща ти и че ти си...

— Копеле — довърши Дрейк там, където Джон не искаше да продължи. — Погледни ме добре, Джон. Един ден ще докажа, че аз съм законният наследник на Еър. Никога не съм се съмнявал, че това доказателство съществува. Баба Нола казваше, че един ден ще искам да науча истината и когато бъда готов, тя ще ми помогне да я открия.

— Баба ти е мъдра жена — каза Джон.

— Да, тя е яка и с бодър дух, а паметта ѝ е остра. Освен мене само ти и сър Ричард знаете как да намерите нейното село в Уелс. Не вярвам на други. Известно време се тревожех, че Уолдо може да ѝ навреди, но никой освен баща ми и лорд Нийл не знаеше къде живее тя, а те и двамата са мъртви.

— Вярата ти е закон за мене — каза Джон, вгледан в меха. — Какво ще правим с това заразено вино?

— Излей меха зад палатката. Прелей виното от чашите в меха — Дрейк задържа меха, докато Джон изливаше виното от тях. — Ръцете на Джон така трепереха, че разля малко вино на панталоните си. После излезе навън заедно с Дрейк и загледа как жадната земя попива отровеното вино.

Когато мехът се изпразни, Дрейк отиде да потърси Евън в палатката, която споделяше заедно с другите оръженосци. Момъкът излезе, олюлявайки се, от палатката със сънени очи и се прозина.

— С какво мога да ви помогна, милорд?

Дрейк подаде празния мях на оръженосеца.

— Имам една поръчка за тебе, момче. Отнеси този мях в кулата и го дай на лорд Уолдо. Кажу ми, че виното е било чудесно и му предай благодарността ми за жеста му тази вечер.

— Да, милорд.

— Внимавай, не го давай на друг освен на самия лорд Уолдо — напомни му Дрейк, докато момъкът тръгваше.

— Можете да разчитате на мене — извика Евън през рамо.

Джон се засмя тихо.

— Братчето ти Уолдо май ще се учуди доста, като те види жив и здрав на състезанията утре.

— Така е, Джон, точно така.

Джон се сбогува и си тръгна. Дрейк се върна в палатката си, а в ума му се рояха мисли за всичко, което се бе случило тази вечер. Колкото и да се опитваше, не можеше да изгони Рейвън от ума си.

Молбата ѝ за помощ беше толкова отчаяна, че го бе извадила от равновесие. Както и нежните ѝ целувки и стряскащият изблик на страст. Беше го зашеметила с горещата си реакция на онова, което той бе започнал по-скоро като подигравка. Вместо да покаже презрението си към нея, той бе усетил как се съпротивлява на непонятната нужда на тялото си да я хвърли на сеното, да запретне полите ѝ и да проникне в нея.

За бога! Какво му става? Рейвън ъф Чърк се беше превърнала в жена от онези, които Дрейк се бе научил да отбягва — измамни и същевременно сексуално възбуждащи. Жени като Рейвън заслужаваха мъже като Уолдо. Дрейк не можеше да забрави, че ако не беше Рейвън, Дария щеше да се омъжи за него. Макар че никога не можеше да бъде сигурен в бъдещето, ако не бяха откъснали Дария от ръцете му, беше напълно уверен, че тя щеше днес да е жива. Но Рейвън ги беше издала на баща си и бъдещето му бе поело по съвсем различен път.

Сънят тази нощ дойде трудно, той заспа най-накрая, но на каква цена... Зеленооката кестенява красавица изпълваше сънищата на Дрейк.

Рейвън седеше на прозореца още напълно облечена. Бе доста късно, но тя още не бе готова да се гмурне в съня. От прозореца на стаята си в кулата виждаше над купичките чак до купчината палатки в полето, оттатък стените на замъка. Знаеше съвсем точно къде се бяха установили Дрейк и неговите хора, защото по-рано се беше качила на парапета и беше помолила един от стражите да ѝ каже къде е лагерът на Черния рицар. Беше разпознала веднага палатката на Дрейк по знамето, което се вееше над нея — червен дракон върху черно поле.

Рейвън въздъхна и се дръпна от прозореца. Това, че Дрейк я отблъсна, беше най-унизителното досега в живота ѝ. Тя докосна устните си, учудена колко са подути още от целувките му. И тялото ѝ. Света Дево, тялото ѝ никога не се бе чувствало толкова жизнено и живо. Никога досега, вече двадесет и четири години, не си беше представяла колко твърдо може да бъде мъжкото тяло. Господ да ѝ е на помощ, но би могла вечно да целува Дрейк.

Потънала в грешни мисли, Рейвън се стресна, когато Телма нахлу в стаята ѝ, следвана неотстъпно от Уолдо.

— Казах му, че спиш, господарке, че не е удобно да влиза в стаята ти, без да поиска позволение, но не поиска да ме чуе.

— Излез — измуча Уолдо.

Телма погледна извинително господарката си и се измъкна.

— И затвори вратата след себе си — сопна се Уолдо.

Рейвън очакваше гневът на Уолдо да се излезе върху нея.

Не се наложи да чака дълго.

— Държанието ти е неуместно, Рейвън — избухна той. — Не мога да позволя жена ми да се държи така разпуснато.

— Още не съм ти жена — възрази Рейвън. — Освен това ние с Дрейк просто си говорехме за старите времена.

— Не съм глупак, Рейвън. Знам, че Дрейк те е целувал. Я се погледни. Устата ти е още подута, а лицето ти е червено. — Той тръгна към нея. Рейвън започна да отстъпва, докато гърбът ѝ се опря в амбразурата на прозореца. — Няма да го позволя — излая той, наблягайки на всяка дума.

— Обвиняващ ме несправедливо! — защити се Рейвън. — Да не мислиш, че не знам, че спа с една от прислужниците снощи?

— Мъжът има право да задоволява страстта си. Запомни добре, Рейвън ъф Чърк. Макар че чаках години наред за тебе, ако започнеш да ми досаждаш, ще задоволявам нуждите си където и с която си искам. Ти ще родиш наследниците ми и ще управляваш моя дом. Искам те още откакто беше само едно нахално рошаво червенокосо хлапе. Но ако ми омръзнеш, ще си търся развлечения другаде.

— Повдига ми се от тебе, Уолдо — извика Рейвън. — Не искам да се омъжвам за тебе, нито искам да ти раждам деца.

Уолдо я хвана за яката и я привлече към себе си.

— Повече да не съм чул такова нещо — предупреди я той. — Когато се оженим, ще те науча да ми се подчиняваш. Много свободно са те държали като дете. Повечето жени на твоя възраст отдавна са омъжени и са родили по няколко деца на своите господари — той се вгледа остро в нея, — но ще си наваксаме пропуснатото време.

— Пусни ме — изсъска Рейвън, опитвайки се да свали ръцете му от себе си.

— Не, никога. Ти си моя, миличка. Незнайни са пътищата господни. Ако Господ не беше искал ти да си моя, нямаше да вземе на

небето Дария и Арик ъф Флинт. Твоята девственост ми принадлежи. Очаквам удоволствието да легна с тебе в брачната ни нощ.

И сякаш за да потвърди думите си, той я притисна и направи неприлично движение със слабините в безсрамна имитация на секс, като в същото време залепи устните си в нейните в пародия на целувка. С това успя само да я разгневи и да засили желанието ѝ да се отърве от този брак. Трябва да убеди Дрейк да ѝ помогне, въпреки че вече ѝ беше отказал.

Събирайки силите си, Рейвън вдигна коляно, за да блъсне Уолдо, и го улучи в едно чувствително място. Той изрева от болка и размаха юмрук. Удари я по бузата и тя се озова на пода. Погледна го учудена, защото той се преви и измуча. Тази вечер опитът ѝ да се защити я научи на нещо ценно, на един урок, който нямаше да забрави. Ако има място, където мъжът е уязвим, то е тъкмо онова, с което той мисли вместо с главата си.

На следната сутрин селският свещеник отслужи литургия за състезателите. Службата се състоя сред полето, защото нито селската черква, нито параклиът на замъка бяха достатъчно големи, че да поберат толкова хора. След последната благословия Дрейк се върна в палатката си, за да се приготви за първия ден на турнира, който трябваше да започне след утринната служба.

Дрейк се въоръжаваше в палатката си с помощта на оръженосеца. Оръжията му бяха копие и меч със затъпен връх, защото по заповед на краля на турнирите се допускаха само оръжия със затъпени върхове. Щеше да носи дебел щит, направен така, че да издържа ударите на подобни оръжия, и специална броня, която да намали нараняванията. Над бронята щеше да облече черна туника с дракон отпред. Когато херолдът призова състезателите, Дрейк се качи на коня си, пременен с черни ресни, поръбени с червено, и отиде да изчака реда си.

Дрейк хвърли поглед към павилиона, издигнат за зрителите, и видя Рейвън, която седеше на предния ред сред прислужничките си и дамите, дошли за турнира. Беше облечена в тъмнопурпурна рокля, стегната в кръста и поръбена с хермелин. Цветът би трябвало да контрастира зле с косата ѝ, която беше в цвета на живия пламък, но вместо това го подчертаваше още повече. Не носеше традиционната

конишна шапка със спускащ се от нея воал, а беше избрала да покрие великолепната си коса с шапчица от златиста мрежа, воалът покриваше по-голямата част от лицето ѝ.

Дрейк се намръщи, когато видя Уолдо да се отправя към павилиона и да навежда копието си пред Рейвън в очакване дамата да го възнагради за проявеното предпочитание. Намръщи се още повече, когато Рейвън издърпа една тясна панделка от ръкава си и я върза на края на копието. Уолдо изобрази поздрав към нея, обърна коня си и се върна в своята редица. Дрейк се усмихна тъжно, спомняйки си за воала, който Рейвън беше изгубила снощи в конюшната. Пипна мястото, където го беше скрил, вътре в подплатения си камизол.

Докато Уолдо разхождаше коня си насам-натам, погледът му падна върху Дрейк. Дрейк знаеше, че брат му не е очаквал да го види в толкова добро състояние тази сутрин. Лицето на Уолдо му се стори безкръвно, а изражението — невярващо. Дрейк му се поклони подигравателно.

След миг двама бронирани рицари на коне влязоха в редиците и заеха местата си от двете страни на дървената бариера, която предпазваше конете да не се сблъскат. Дрейк загледа с интерес херолда, който даде сигнал за атака, и всеки рицар препусна в галоп право към противника си, насочили копия покрай шиите на конете. Срещнаха се на средата, като всеки мина от лявата на страна на противника си.

Рицарят, когото поддържаше Дрейк, сър Уилям ъф Дорсет, нанесе съкрушителен удар, който счупи копието на противника му. Сър Уилям успя да го свали от седлото с помощта на копието си. Зрителите незабавно завикаха:

— Счупи го по правилата.

После двамата рицари извадиха затъпените си мечове и продължиха борбата спешени. Сър Уилям спечели лесно, побеждавайки противника си с умел удар, който накара меча му да отхвъркне. Зрителите нададоха шумни одобрителни викове.

Битките продължиха по същия начин. Следващият беше сър Джон и Дрейк се зарадва, когато приятелят му победи сръчно противника си. Сър Ричард, друг негов рицар, бе третият и също спечели. Идваше редът на Дрейк.

Дрейк спусна наличника си и зае позиция пред бариерата. Когато херолдът даде сигнал, двамата рицари препуснаха един към друг. Един силен удар предизвика въздишки у зрителите, противникът на Дрейк излетя от седлото и тупна неподвижно на земята. Щом се разбра, че няма да е в състояние да продължи, оръженосците му изтичаха и го изнесоха от бойното поле върху шита му. Зрителите бяха станали на крака и аплодираха.

Дрейк се би още три пъти, преди да обявят края на състезанието за деня. Даваха се точки за сваляне на противника от коня, за сваляне на шлема му и за счупване на копието. В края на деня Черният рицар и Уолдо ъф Еър имаха повече точки от всички останали. Видя се, че те са претендентите за кесията. И тъй като само един можеше да вземе наградата, стана съвършено ясно, че още на следващия ден от турнира Черният рицар и Уолдо ще се изправят един срещу друг.

4

Банкетът тази вечер беше необикновено шумен. Рицарите, които бяха свалени от конете си, се оплакваха от високия откуп, поискан от противниците им, за да си получат обратно конете и оръжията, а победителите празнуваха триумфа си.

Правилата гласяха, че победителят взема конете, бронята, оръжията, собствеността и глобите. Пътувайки от турнир на турнир, онези странстващи рицари, които бяха надарени с бойни умения, забогатяваха от бойната си плячка, докато изгубилите се връщаха у дома без пукната пара.

Дрейк беше спечелил нещо повече от слава, участвайки в турнирите надлъж и нашир из Англия. След този турнир щеше да има достатъчно голямо богатство, за да възстанови Уиндхърст, своя стар замък в Уесекс. Кесията, която щеше да получи победителят в края на турнира и която той съвсем сериозно имаше намерение да спечели, щеше да му позволи да намери наемници, които да защитават крепостта му, щом я възстанови.

Когато влезе в залата, отвсякъде се разнесе шепот. С внушителната си фигура, облечена от горе до долу в черно, Дрейк приличаше на тъмна хищна птица сред яркоцветните пауни. Нямаше по-крещящо облечен от Уолдо. Разкошната му яркозелена дреха и жълт панталон с нищо обаче не разкрояваха трътлестата му фигура и червендалестото му лице.

Дрейк не седна веднага, а вместо това се насочи към главната маса, спирайки по пътя, за да получи поздравленията на другите състезатели. Когато стигна подиума, се усмихна подигравателно на своя несъщ брат и изобрази уж почтителен поклон.

— Ти направи голямо впечатление днес, Дрейк — приветства го Дъф. — Нямаш нищо общо с онова момче, което Уолдо и аз...

Думите му заседнаха и той погледна настрани притеснен.

— ...наричахте сър Копеле? — довърши предизвикателно Дрейк.
— Едва ли.

— Беше невероятен, Дрейк — допълни тихо Рейвън.

— И вие сте много мила, милейди — отвърна хладно Дрейк. Не смееше да обръща много внимание на Рейвън, макар че тази вечер тя изглеждаше смущаващо красива в пурпурното си кадифе. Не искаше нищо да го отвлича от целта му. През тези два дни мислите му обезпокоително често се бяха връщали към Рейвън.

— Изглеждаш много добре след изтощителните игри днес — подхвърли Уолдо.

Дрейк много добре знаеше какво иска да каже с това.

— Да, имах голям късмет. Никой не успя да ме свали от коня, не получих нито драскотина, нито друга рана. Но си запази комплиментите за друг, който ще ги оцени по-добре, братко. Виното, което ми прати снощи, беше чудесно. Двамата със сър Джон му се насладихме докрай.

За своя чест Уолдо не трепна, макар да беше съвсем очевидно, че не беше очаквал Дрейк да спомене за отровеното вино.

— Щом толкова сте го харесали, може да ви изпратя още от него тази вечер.

— Не, братко, не се тревожи — каза Дрейк. В думите му имаше предупредителна нотка, която Уолдо очевидно схвана, защото очите му почти не срещаха тези на Дрейк. — Главата ми трябва да е бистра за турнира — прибави Дрейк.

— Не знаех, че си изпращал вино на Дрейк, Уолдо — намеси се Дъф — Надявам се да си избрал силно френско вино.

— Виното беше доста горчиво за моя вкус — леко натърти Дрейк.

После се обърна към Рейвън, поклони ѝ се подигравателно и отиде да седне при своите хора.

— Копеле! — възкликна Уолдо в мига, когато Дрейк му обърна гръб.

— Трудно ми е да повярвам, че си пратил вино на Дрейк, като знам какво изпитваш към него — отбеляза Рейвън.

— Така е — съгласи се Дъф. — Не ти е присъщо, Уолдо.

— Точно така — подчерта Рейвън, докато една ужасяваща мисъл се настаняваше в ума ѝ. Макар да ѝ беше трудно да повярва, не можеше да престане да мисли за това.

— Трябва да признаеш, че Дрейк Безименни е станал човек, с когото трябва да се съобразяват — каза замислено Дъф. — Черният рицар. Представи си само. Най-вероятно той ще бъде победител и ще спечели кесията.

— Не и ако аз имам думата по въпроса — нахвърли му се Уолдо.

Подозрението надигна грозната си глава. Рейвън знаеше, че Уолдо не прави нищо, ако няма да спечели от това. И без да прояви никаква предпазливост, каза:

— Познавам те, милорд. Какво е имало във виното, което си пратил на Дрейк?

Уолдо я стрелна с недоброжелателен поглед.

— Нищо не е имало във виното. Нали виждаш брат ми сега? Не изглежда да му е зле.

Рейвън сведе очи към блюдото пред себе си. Уолдо имаше виновен вид и тя не му повярва. Устата ѝ беше суха като пясък, но вместо да пие от чашата на Уолдо, както беше обичаят, тя поиска да ѝ дадат отделна чаша и я изпи до дъно. Чу как Уолдо изръмжа недоволено, но нарочно се престори, че не е забелязала реакцията му.

Докато вечерята продължаваше, Рейвън се улови, че се е загледала в Дрейк. Той като че ли се наслаждава на угощението, помисли си тя, докато жонгльорите се оттегляха и влезе един бард, който застана в средата на залата и започна да настройва лютнята си. Бардът веднага привлече вниманието ѝ, запявайки възхвала на смелите дела, приписвани на Черния рицар. Колкото повече бардът хвалеше подвизите на Черния рицар, толкова повече потъмняваше лицето на Уолдо. Когато бардът завърши песента си, която никак не беше кратка, Уолдо като че ли щеше да експлодира.

Когато мъжете се напиха и започнаха да си подхвърлят вулгарни думи, Рейвън се извини и си тръгна. Отчаяно искаше да говори с Дрейк, да го предупреди за злонамерените машинации на Уолдо, но не знаеше нито къде да го намери, нито как да се доближи до него. Накрая реши, че той сигурно много добре познава Уолдо и ще внимава с всичко, което той прави. Но колко ѝ се искаше отново да види Дрейк. Би направила всичко, за да избяга от предстоящата си женитба... дори да се отдаде на Дрейк, ако това би ѝ помогнало да избяга. Но има още време, каза си тя. Възнамеряваше утре отново да се опита да помоли

Дрейк за помощ. Трябваше да има някакъв начин да се изплъзне от противния брак.

Само Черният рицар да приличаше малко повече на някогашния Дрейк, въздишаше Рейвън. Но Черният рицар беше закоравял боец, у него имаше малко състрадание и още по-малко милосърдие. Беше отдал сърцето си на Дария преди години и се беше научил да живее без него. Бе посветил живота си на войната, използвайки бойните си умения, за да печели слава и богатство. И през всичките тези години никога не бе престанал да мрази Рейвън ъф Чърк.

Нищо ли не може да направи, за да убеди Дрейк да ѝ помогне, питаше се Рейвън. Явно не тази вечер, защото, когато тръгна по спираловидната стълба от стаята си в кулата, за да види дали е излязъл от залата, го видя да се смее и да пие с другите рицари. Въздишайки, тя се прибра в стаята и си легна.

Турнирът продължи на следващия ден след литургията. Денят започна с прекрасна зора и топло време, добро предзнаменование, помисли си Дрейк, докато се приготвяше за предстоящите състезания. Днес излезе пръв да се състезава. В първия рунд нито един от двамата не падна от коня, но Дрейк успя да свали шлема на противника си. Във втория рунд свали противника от седлото, но той продължи да се бори с меч. Дрейк бързо го победи и получи като награда коня на злостастия състезател, бронята и оръжията му. Това беше забележителен принос към растящия брой трофеи, които Дрейк възнамеряваше да предложи за откуп на притежателите им.

Така му вървеше през целия ден. Уморен, но доволен от себе си, в края на деня Дрейк беше спечелил всичките състезания, в които участваше, и беше станал доста по-богат.

Тази вечер Дрейк остана малко време в банкетната зала. Цялата вечер погледът му се връщаше към Рейвън по-често, отколкото би желал. Разглеждайки я изпод полуспуснатите си клепачи, не можа да не забележи, че е тъжна. Сякаш искаше да бъде където и да е другаде, само не и край Уолдо. Когато Уолдо се наведеше към нея, тя бързо се облягаше назад. Когато той сложи едно особено апетитно парче месо в чинията ѝ, тя я бутна настрана. Дрейк без малко щеше да се разсмее на глас, като видя как Рейвън отказва да пие от чашата на Уолдо.

Независимо дали харесваше Рейвън, или не, той ѝ се възхищаваше. Беше упорита девойка. Прекалено упорита, за да бъде за нейно добро, просветна му внезапно. Ако продължи така да предизвиква Уолдо, Дрейк се страхуваше, че брат му ще я накара горчиво да съжалява. Дрейк от опит знаеше колко противен характер има Уолдо и че няма да позволи съпругата му да му се противопоставя. Усети, че потръпва от вълнение, но бързо се отърси. Не можеше да си позволи никакви чувства, които да не служеха на целите му.

Дрейк реши тази вечер да си тръгне от банкетата рано, скоро след като Рейвън също излезе. Беше разрешил на оръженосеца си да се забавлява с другите оръженосци и неговите хора далеч не бяха готови да си тръгват, затова той се измъкна незабелязано от залата.

Единствената свещ, която гореше в палатката, угасна от течението, което предизвика влизането на Дрейк, но той не запали друга. Съблече се и се простря на леглото си. Костите му бяха уморени и го боляха от непрекъснато сипещите по време на състезанията удари, утрешният ден щеше да бъде също толкова уморителен. Той заспа след броени минути.

Бяха минали минути или може би часове, когато Дрейк се събуди, надушвайки опасност. Косата на тила му настръхна и той усети, че не е сам. Нарочно забави дишането си и в същото време бръкна под възглавницата за камата си. Усещаше, че някой се надвесва над него, посяга към него и той нападна със смъртоносна бързина.

Ритна одеялото, сниши се и се хвърли към натрапника. Уолдо като нищо може да му беше пратил убиец. Нападателят падна под тялото му и той чу сподавен стон. Насочи камата си, но внезапно спря. Замря, защото разпозна пола на нападателя. Знаеше всичко за женските тела, за да може да ги различи, когато са прострени под него. Меки гърди се притискаха до неговите, женствени извивки се опираха до твърдото му тяло. От диафрагмата му се надигна дълбок смях, който си проправи път през устните.

— Много му прилича на Уолдо да прати жена да му върши мръсната работа — прошепна той на ухото ѝ. — Трябва да не забравя да му благодаря. Отдавна не съм се радвал на наслада между женски бедра.

Жената под него се опита да каже нещо, но Дрейк бързо затисна устата ѝ с една ръка, претърсвайки меките извивки на тялото ѝ за

скрито оръжие с другата.

— Какво, нямаш оръжие? Как мислеше да ме убиеш? Може би си искала да използваш собственото ми оръжие срещу мене. Да не мислиш, че толкова съм си изгубил ума от страст, та да не знам какво си си наумила?

Жената яростно поклати глава и издаде някакви звуци дълбоко от гърлото си, но Дрейк все така безпощадно затискаше устата ѝ.

Ръката на Дрейк отново се плъзна по женското тяло под него.

— Имаш хубаво тяло, скъпа. От курвите на Уолдо ли си?

Жената отново поклати глава и се опита да ухапе ръката на Дрейк, но той знаеше всички хитрини, към които тя можеше да прибегне.

— Този път ще приема подаръка на Уолдо. Както изглежда, ще си струва, жено.

Тя се гърчеше под него, докато той повдигаше полите ѝ и пъхаше ръка между краката ѝ.

— Миришеш хубаво — каза Дрейк, заравяйки нос в косата ѝ. — Много ми харесваш. Макар да не те виждам, тялото ти ми казва всичко, което искам да знам.

В гърдите на Рейвън се надигна паника, когато Дрейк запретна полите ѝ и прокара ръка между краката ѝ. Беше гол. Тя усещаше как неговата мъжественост се притиска към нейната мекота. Беше излязла тайно от кулата, за да помоли още веднъж Дрейк да ѝ помогне. Мислейки го за заспал, тя бе влязла в палатката му и разбра грешката си едва когато той се хвърли върху нея без предупреждение. Знаеше, че не е добра идея да изненада Черния рицар, и съжали за това.

Но беше отчаяна. Утрешният турнир щеше да бъде последният, а денят след него щеше да бъде сватбеният ѝ ден. Страх я беше, че Дрейк ще си замине веднага след турнира, затова се осмели да дойде в лагера му тази нощ въпреки убеждението си. А сега май щеше да бъде брутално обладана.

Рейвън се опита да отблъсне Дрейк, когато той раздели краката ѝ и се отпусна в люлката на нейните бедра. Тя изстена, смазана от мускулестото му тяло и в невъзможност да протестира срещу грубото отношение. Той мислеше, че е курва, изпратена от Уолдо да му навреди. Трябваше някак да му каже коя е, преди да я изнасили.

Рейвън усети неговата мъжественост да се отърква в слабините ѝ и в гърлото ѝ се надигна вик. Отново се опита да го ухапе по ръката. Този път Бог беше с нея, защото успя да впие зъби в меката част на дланта му. Ръката му отскочи за миг, колкото тя да го извика по име.

Почувства как Дрейк застива и се изправя на лакти.

— Рейвън? За бога! Толкова много ли иска Уолдо да се отърве от мене, че праща годеницата си да ме премахне?

— Не!

Тя се опита да го отблъсне от себе си, но той не помръдваше.

— Защо си дошла тук? — запита той сурово.

— За да те помоля за последен път за помощ. Не мога да приема този брак.

— Да не си полудяла, милейди? Уолдо ще те пребие, ако научи, че си идвала в палатката ми посред нощ.

— Ти ще му кажеш ли? — предизвика го Рейвън.

Улови го в клопка. Нямахше да каже на Уолдо, и тя го знаеше. За миг престана да мисли, докато Рейвън се бореше да се освободи от тежестта му. Ниско в гърлото му се надигна стон, който заплашваше да го задуши. Усещаше я прекрасно под себе си. Трябваше само да помръдне хълбоците си, за да проникне в нея, и се изкушаваше да го направи точно както го искаше тялото му. После си възвърна здравия разум и осъзна, че ако вземе Рейвън, това ще означава да се задължи да ѝ помогне, а той изобщо нямаше такова намерение. Отдръпна се нерешително от обятията ѝ и прикри голотата си с одеяло, макар че тя не можеше да го види в тъмното.

— По-добре си върви, преди да съм си променил намерението — изрече той с нисък яростен шепот. — А ако случайно Уолдо все пак те е пратил, кажи му, че не се е получило.

По-скоро чу, отколкото да почувства как Рейвън се изправя на крака.

— Не мога да те позная, Дрейк. Толкова си се отдал на горчивината и на това, да печелиш богатства, че в сърцето ти няма място за състрадание.

— Нямам сърце — каза рязко Дрейк. — Намери друг рицар да го оплетеш в мрежите си. Някой, който още вярва в рицарския кодекс. Когато ме обявят за победител в турнира, ще взема кесията и ще

възстановя Уиндхърст. Някой ден той ще стане толкова величествен, колкото е бил, преди да изпадне в разруха.

— И за това исках да говоря с тебе — призна Рейвън. — Уолдо е намислил нещо. Искам да те предупредя да се пазиш. Не знам какво си е наумил, но почти съм сигурна, че е сложил нещо във виното, което ти е пратил. И понеже не си се разболял, предполагам, вече си имал подозрения, че се опитва да те измами.

— Да, добре познавам Уолдо, Рейвън. Не за пръв път се опитва да посегне на живота ми. Нае убиец да ме пониже малко след като постъпих на служба при краля, преди да се отлича във Франция и да стана Черния рицар. — Тонът му стана твърд. — Човекът си призна, преди да го промуша. Странно, нали? — замисли се той. — Защо Уолдо ще иска да ме види мъртъв? Не ми е известно да го застрашавам с нещо.

— Не съм толкова сигурна, че не застрашаваш Уолдо — отвърна Рейвън. — Поради някаква причина него го е страх от тебе. Всичко беше наред, когато мислеше, че си мъртъв. Но щом се появи като Черния рицар, той усети заплаха в твоето лице, само не знам защо.

— Заклевам се, един ден ще науча защо Уолдо иска да ме отстрани. Междувременно трябва да укрепя именията си и да се приготвя за деня, когато ще тръгна да търся отговорите.

— Ти беше последната ми надежда — каза Рейвън, изхлипвайки. — Свършено е с мен.

Той чу приглушените ѝ стъпки да се отдалечават и си наложи да се въздържа, за да не я прегърне и да почне да я утешава. Знаеше, че ако се заеме с проблемите на Рейвън, това няма да му бъде от полза. Не ѝ дължеше нищо. Всички жени трябва да се омъжат и да родят деца на съпрузите си, защо Рейвън да смята, че е по-различна?

Все пак не му стана много приятно, като си помисли как това момиче ще понесе грубото отношение на Уолдо. Колкото по-скоро напусне този проклет замък, толкова по-добре. Ако знаеше, че ще присъства на сватбата на Рейвън и Уолдо, нямаше да дойде. Мислеше, че Рейвън отдавна е омъжена за Арик ъф Флинт и че брат му е в Еър да управлява владенията си.

Хлипането на Рейвън звучеше в ушите му дълго след като бе излязла от палатката. Врълхлетя го необяснимо чувство на загуба, сякаш беше останал по-самотен, отколкото някога е бил в живота си.

Разтърси глава, за да проясни мозъка си и да прогони смущаващите мисли, които нямаха място в живота на Черния рицар, и се приготви да спи.

Тромпетите известиха началото на последния ден от турнира. След като изслуша утринната литургия, Дрейк влезе в палатката си да се приготви за един изтощителен ден на надпревара. Евън му помагаше да се облече. Най-напред камизолът, после блестящата черна броня. Накрая Евън подаде на Дрейк копието и меч с притъпени върхове и закрепил шлема на главата му. Дрейк трябваше да направи само едно нещо, преди да надене ръкавиците. Извади воала на Рейвън от походния сандък и го завърза на копието си, където Уолдо със сигурност щеше да го види.

Дрейк стигна до бариерата и зачака отстрани за първия си сблъсък. Знаеше точно кога Уолдо го е видял, защото брат му подскочи на седлото и пришпори коня си към него. Дрейк се усмихна, защото разбра, че Уолдо е разпознал воала.

— Коя дама те е удостоила с благоволенieto си? — запита Уолдо със стиснати зъби.

— Не го ли познаваш? — предизвика го Дрейк, размахвайки воала пред лицето на Уолдо. — Само една дама в крепостта може да притежава толкова фино нещо.

— Дошли са гости отдалече да видят турнира — отговори Уолдо. — Някои дами сред тях носят воали също като този.

— Така е — каза сухо Дрейк.

— Да не би да твърдиш, че това е воалът на Рейвън? — изсъска Уолдо. — Откъде си го взел?

— Не съм казал, че това е воалът на Рейвън.

— Тя ти го е дала.

— Не, не е.

Загадъчните отговори на Дрейк още повече разяриха Уолдо. Лицето му стана толкова червено, че Дрейк се уплаши да не би да се пръсне. Вече почти съжали, че го е предизвикал по такъв начин, и се молеше само да не е навредил на Рейвън, като е размахал така воала й. Нямахше за цел да насочи гнева на Уолдо към Рейвън, но се страхуваше, че точно това е направил.

— Само един от нас може да бъде обявен за победител, сър Копеле — изрева Уолдо, — а битката между нас няма да бъде със затъпени оръжия. Когато се срещнем, ела с добре наострено копие и се пригответи за кръвопролитие.

Той смушка коня си и се отдалечи, оставяйки смаяната публика.

— Сериозно ли говори, милорд? — запита тихо Евън. — Не ми се вярва да е така.

— Да, на шега или наистина, но Уолдо говори сериозно.

— Той има намерение да те убие, Дрейк — каза сър Джон, изразявайки на глас онова, което другите се страхуваха да кажат.

— Той няма да ме убие — зарече се Дрейк. — Нито пък аз ще го убия. Но ще победа.

Състезанията продължиха, докато дойде ред на двамата непобедени досега — Черният рицар и Уолдо ъф Еър. Зрителите извикаха стреснато, като разбраха, че мечовете и копията на двамата мъже не бяха със затъпен връх. Херолдът се приближи — първо до Уолдо и го запита дали знае, че оръжията му не са притъпени. Дрейк видя, че Уолдо кимва утвърдително. После херолдът се приближи към Дрейк и му зададе същия въпрос.

— Това не е мой избор — обясни Дрейк. — Аз само се съобразявам с молбата на Уолдо ъф Еър. Той поиска да се бием с остри оръжия и аз последвах примера му.

Развълнуван шепот се разнесе сред зрителите, когато Уолдо и Дрейк заеха местата си от двете страни на бариерата. На турнири рядко се използват наострени оръжия, защото това бяха само подобия на битки и нямаха за цел да се пролива кръв или да се вземат жертви. Вълнението стана още по-голямо, когато тълпата утихна и зачака херолдът да даде знак.

Щом чуха сигнала, от редиците на зрителите се изтръгна въздишка, като видяха Черния рицар и Уолдо да се втурват един срещу друг. Ударът от сблъсъка им беше оглушителен. И двете копия улучиха целите си, но никой от двамата не падна от седлото. Препуснаха до отдалечените краища на полето, обърнаха конете и след миг отново се нахвърлиха един срещу друг. Този път копието на Дрейк проби щита на Уолдо и се заби в бронята му. Копието на Уолдо нанесе оглушителен удар на шлема на Дрейк, докато самият той се търкулна от седлото.

Дрейк не обърна внимание на възторжените викове на зрителите. Беше му напълно ясно, че Уолдо далеч не е победен. Брат му стана и изтегли меча си. Дрейк слезе от коня и хвърли поводите на Зевс в ръцете на Евън, който беше дотичал на състезателното поле, за да поеме коня.

— Сега сме на равна нога, сър Копеле — подхвърли Уолдо, докато кръжеше около Дрейк.

Дрейк размаха меча си, изчаквайки Уолдо да направи първия ход.

— Никога няма да бъдем на равна нога, Уолдо — изсъска яростно Дрейк. — Аз съм най-добрият с меча.

Уолдо изрева някакъв нечленоразделен отговор и нападна сляпо. Дрейк лесно отби удара с щита си. Битката стана по-яроствна, защото Уолдо нападаше непрекъснато, компенсирайки липсата на изящество с бичата си сила. Дрейк отбиваше всяка атака и сам нанасяше добре пресметнати удари, отблъсквайки Уолдо все по-назад всеки път, щом го нападнеше.

Противниците кръжаха внимателно и всеки търсеше слабото място на другия. Първата им разгорещена схватка завърши неопределено. Вкопчиха се един в друг, но от това нямаше особена полза.

— Копеле! — изпищя Уолдо в ухото на Дрейк. — Еър е мой, както и Рейвън. Никога няма да имаш нито едното, нито другото.

Дрейк нямаше представа защо Уолдо го предизвика с Еър, освен ако знаеше нещо, което бе тайна за Дрейк. Базил бе ли казал на Уолдо истината за рождението на Дрейк? Дали Уолдо се страхува, че Дрейк ще се опита да вземе Еър за себе си? Спря да мисли, когато Уолдо го нападна с нова сила. Но Дрейк беше подготвен за предизвикателството.

Зрителите пощуряха, когато Дрейк пусна първата капка кръв. Мечът му беше намерил уязвимо място в процепа, където нагръдникът на Уолдо се съединяваше с изплетената от железни бримки ризница на рамото. Но Уолдо явно не пострада много от повърхностната рана.

— Предаваш ли се, Уолдо ъф Еър? — запита Дрейк. — Аз пролях първата кръв.

— Не! — извика Уолдо.

Битката продължи. Звънът от сблъскването на броните и тъпият звук от ударите по щитовете се губеха сред врявата и дюдюканията на

разгорещените наблюдатели. Не знаеха, че ще присъстват на такава гледка. Мисълта за кръвопролитие то едновременно ги възбуждаше и плашеше.

Рейвън наблюдаваше преbledняла битката на състезателното поле. Когато видя, че оръжията, които размахват Дрейк и Уолдо, са наострени, обхвана я внезапен и необясним страх. Все едно й беше какво ще стане с Уолдо, страхуваше се само за Дрейк, за Черния рицар. Познаваше репутацията му на суров воин и голям майстор на меча, знаеше, че славата му е напълно заслужена, но знаеше също и че Уолдо е коварен играч.

Макар че Дрейк беше отказал да й помогне, макар че я държеше отговорна за нещо, за което тя нямаше никаква вина, Рейвън не го мразеше. Като малка го беше обичала и още се чувстваше емоционално привързана към него. За съжаление той никога не бе отговорил на нежните й чувства.

Вътрешният монолог на Рейвън замря, когато зрителите с викове се изправиха на крака. Тя стана, олюлявайки се, ужасно изплашена от това, което предстоеше. И изпусна дълбока облекчена въздишка, когато видя, че Дрейк беше пролял първата капка кръв. Според правилата битката можеше да свърши дотук. Сърцето й едва не спря, когато Уолдо нападна Дрейк, убивайки надеждата й да види скоро края на това отмъщение.

Рейвън знаеше какво точно бе предизвикало гнева на Уолдо и недоумяваше какво бе накарало Дрейк да върже нейния воал на копие то си. Напълно съзнаваше, че с това Дрейк иска да нанесе оскърбление на Уолдо и че брат му ще се почувства длъжен да отговори, както се полага. Знаеше ли Дрейк, че очебийното му оскърбление ще доведе до използването на истински оръжия вместо затыпени? Съмняваше се.

Внезапно настроението на тълпата се смени, сякаш всички искаха това да свърши бързо, без повече да се пролива кръв. Рейвън следеше с все по-нарастващо одобрение умелата атака на Дрейк, докато той отблъскваше Уолдо, нанасяйки неспирни удари, а в същото време успешно избягваше контраатаките на противника си. Рейвън знаеше, че и двамата си нанасят ужасно силни удари, но те, изглежда, не усещаха болката.

Двубоят продължаваше, макар да беше ясно, че умението на Черния рицар далеч надминава това на Уолдо и че Дрейк просто си играе с другия, преди да го победи. После, преди зрителите да разберат какво точно става, мечът на Уолдо отхвъркна във въздуха, а острието на Дрейк опря в уязвимото място на гърлото на Уолдо, незащитено нито от шлема, нито от нагръдника.

Тълпата се изправи на крака и обяви Черния рицар за победител. След това херолдът излезе и провъзгласи това, което зрителите вече знаеха. Кесията, славата и един сандък, пълен със злато и други ценности, взети като откуп от рицарите, победени в предишните дни, се падаха на Черния рицар. Някои воители щяха да се върнат у дома си без пукната пара и победени, но Черният рицар бе събрал забележително богатство.

Забравиха за Уолдо и мъже и жени се исипаха на състезателното поле, за да поздравят Дрейк. Рейвън обаче се въздържа. Не искаше още да предизвиква гнева на Уолдо. Тя напусна бързо павилиона. Трябваше й време да помисли, да измисли план как да избяга от този омразен брак. Довечера всички щяха да се съберат на банкета. Залата щеше да бъде препълнена и шумна. Може би ще успее да се измъкне след вечеря и сама да се добере до Шотландия. Не знаеше дали ще успее, но искаше да опита. Знаеше със сигурност едно — ако е още тук утре сутринта, ще бъде принудена да се омъжи за Уолдо ъф Еър.

Дрейк потърси с поглед Рейвън в павилиона и зърна как се измъква бързо оттам. Не очакваше тя да дойде да го поздрави, не и след като бе пренебрегнал молбата й за помощ, но поради някаква необяснима причина му се искаше тя да признае умението и постиженията му на състезателното поле. След като се освободи от пощурелите почитатели, Дрейк се върна в палатката си. Смяташе да си вземе наградите и да си тръгне веднага, но нещо го накара да остане за утрешната сватба.

Банкетът тази вечер бе в чест на Дрейк. Като победител той седна на главната маса от дясната страна на Дъф. Рейвън седна отляво на брат си, а Уолдо се беше разплул от другата ѝ страна, лицето му беше потъмняло и замислено. Гостите, благородници и техните съпруги, които бях поканени да вечерят с Дрейк на главната маса, оживено разговаряха помежду си.

Дрейк правеше съзнателни усилия да не забелязва Рейвън, но въпреки това погледът му все по-често се стрелваше към нея. Спомняше си колко меко и податливо бе тялото ѝ под неговото, как го бе привлякла нейната женственост, когато бе пъхнал ръка между бедрата ѝ. Искаше му се да я бе взел тогава на пода на палатката си, да беше задоволил пламналата си страст. Може би така щеше да я изтрие от мислите и от тялото си.

Дъф се наведе да му каже нещо и той с нежелание насочи мислите си към по-безопасни територии.

— Днешният празник е нищо в сравнение с утрешното сватбено тържество — започна да се хвали Дъф. — Рейвън е единствената ми сестра сега, след като Дария умря, а Уолдо ми е най-добрият приятел. Не съм се стискал за разноските. На другия ден двамата ще тръгнат за Еър, и тогава ще остана сам.

— Не се ли страхуваш за безопасността на Рейвън? — запита Дрейк с нарочно равнодушен тон. — Разбрах, че Дария е умряла при неизяснени обстоятелства.

Дъф, толкова светъл, колкото Дрейк беше тъмен, се докачи.

— Това са само зловни клюки. Дария умря от стомашна болест. Никога не е била много яка.

— Доколкото си спомням, Дария имаше превъзходно здраве — апострофира го Дрейк.

— Беше толкова отдавна — каза Дъф, свивайки рамене. — Ти искаше Дария, нали? Да, спомням си. Щяхте да избягате двамата, но татко разбра, и те изгони от замъка. Смятай се за щастливец, Дрейк.

Ако се беше оженил за Дария, нямаше да спечелиш нито слава, нито име.

Ръцете на Дрейк се свиха в юмруци. Ужасно беше да си помисли, че Дъф толкова малко се интересува от по-голямата си сестра, че дава Рейвън на същия мъж, който може би е отговорен за смъртта на Дария. Осмели се да погледне към Рейвън и срещна нетрепващия ѝ поглед. Дватамата впиха очи един в друг, нейните бяха изпълнени с отчаяние, а неговите — с хладен укор. После тя сведе поглед към чинията си. Дрейк почувства странно трепване и мислено се изруга, задето е допуснал да се размекне. Зае се прилежно с ножа и лъжицата си, сякаш опитвайки се да забрави яростното предизвикателство в зелените очи на Рейвън.

Дългата вечеря най-накрая приключи и дойде ред на развлеченията. Рейвън стана от стола си и се извини. Уолдо скочи на крака и заговори тихо на оръженосеца, който стоеше зад стола му. Оръженосецът кимна и излезе от залата след младата господарка. Дрейк и Дъф изгледаха Уолдо.

— Искам да съм сигурен, че бъдещата ми съпруга ще си почине спокойно тази нощ, без никой да я безпокои — обясни Уолдо. — Наредих на оръженосеца си да пази пред стаята на Рейвън чак докато тя излезе за сватбата.

Дъф погледна втренчено Уолдо, после кимна.

— Много предвидливо от твоя страна, Уолдо. Приятно ми е да знам, че сестра ми ще бъде в добри ръце. Рейвън може би понякога е малко вироглава, но всичко ще се оправи.

— Така е — съгласи се Уолдо. — Наистина ще се оправи. Аз ще се погрижа за това.

Дрейк присви очи, като си помисли за различните методи, които Уолдо би могъл да използва, за да опитоми Рейвън. Никой от тях не беше особено привлекателен.

Рейвън се разхождаше разярена из стаята си. Как се осмелява Уолдо да слага страж пред вратата ѝ? Как се осмелява да я третира като затворничка? Дори още не са женени! Как ли ще се отнася с нея, когато напълно попадне под негова власт? Решавайки да изпробва докъде се простира властта на Уолдо, тя дръзко отвори вратата. Оръженосецът веднага се изправи пред нея.

— С какво мога да ви услужа, милейди?

— Моля, отдръпнете се. Искам да изляза — каза Рейвън с най-авторитетния си тон.

— Съжалявам, милейди. Лорд Уолдо каза, че не ви е позволено да напускате стаята си, докато лорд Дъф не дойде утре сутринта да ви заведе в черквата. Не мога да пусна вътре никого освен прислужницата ви.

Рейвън гневно затръшна вратата под носа на младежа. Затворена! Беше затворена в стаята си и нямаше как да избяга. Колкото и да се ужасяваше от мисълта да стане жена на Уолдо, беше изчерпала всичките си възможности. Дрейк бе последната ѝ надежда. Тя беше обречена... обречена. Утре черковната камбана може би щеше да прогласи нейната смърт вместо сватбата ѝ.

Дрейк се събуди много преди сутрешната служба. Цялата нощ почти не беше мигнал. През дългата безсънна нощ си беше блъскал главата как да си обясни неспиращата омраза на Уолдо към него и не можеше да разбере каква е истинската причина за нея. Всичко това беше стигнало прекалено далеч.

Мисълта на Дрейк се върна към сватбата, която щеше да се състои след няколко часа. Когато камбаната удари шестия час, Дъф ще придружи Рейвън до черквата, където Уолдо ще чака да приеме съпругата си. Според обичая церемонията щеше да се състои на стъпалата пред черквата, ръководена от селския свещеник. След това гостите и селяните щяха да се включат в празненството. Гостите щяха да се съберат в залата, докато селяните и слугите от замъка щяха да насядат край дългите маси, приготвени във вътрешния двор.

Дрейк се изкъпа в потока, който течеше зад палатката, и се облече грижливо. Верен на образа на Черния рицар, той избра прилепнала туника от черно кадифе и черен панталон. И понеже събитието налагаше да има малко цвят, широките ръкави на дългата му до бедрата туника бяха поръбени с лимоновожълт сатен. Меки кожени обувки, леко заострени на пръстите, със сребърни токи допълваха костюма му. Дрейк си сложи късо наметало от пурпурно кадифе с висока яркочервена яка.

Когато камбаните оповестиха шестия час, той яхна Зевс и премина на кон късото разстояние до селската черква. Слезе от

седлото, хвърли поводите на оръженосеца си, който подтичваше до него, и се присъедини към тълпата, която чакаше пред черквата идването младоженката.

Дрейк погледна към Уолдо и изкриви устни в презрителна усмивка. Облечен безвкусно в шарена сатенена туника, с един зелен и един розов крачол на панталона, с късо наметало от алено кадифе, той чакаше младоженката пред стъпалата на черквата заедно със свещеника. Лицето му беше почервенияло, сякаш предната нощ непрекъснато се е наливал, а в изражението му се долавяше весело очакване.

Когато Рейвън се появи, тълпата издаде облекчена въздишка. Тя яздеше снежнобяла кобила. Дъф, който беше облечен също толкова ярко, колкото и младоженецът, държеше поводите. Погледът на Дрейк се спря върху Рейвън, нагиздена в сватбената си премяна, и той изгуби дар слово. Красотата ѝ съперничеше на луната и звездите.

Горната риза с дълги ръкави беше от златиста тъкан. Над нея беше облякла високо пристегнатата рокля от кралскосиньо кадифе, чиято широка пола покриваше изцяло задницата на коня като проблясваща мантия. Високата ѝ яка беше обточена с хермелин, а широките ръкави — с бяла ивица от същата скъпоценна кожа. Косата ѝ беше прибрана в кремава мрежичка и обсипана с перли. Дългият воал падаше свободно по раменете и по гърба ѝ.

Горещият поглед на Дрейк се върна скоро към лицето ѝ и остана там. Тя изглеждаше уморена, сякаш не беше спала предната нощ. Може би като него? Под очите ѝ имаше сенки, устата ѝ потрепваше, очите ѝ намериха неговите и се впиха в тях. После тя внезапно погледна настрани, сякаш съзнаваше, че не може да очаква помощ от Черния рицар.

Очите на Дрейк се присвиха, когато тя стигна до стъпалата на черквата и Дъф ѝ помогна да слезе. Трепна, когато Уолдо стисна ръката ѝ по-силно, отколкото според него беше необходимо, и я повлече нагоре след себе си.

Церемонията започна. Дрейк гледаше, странно отдалечен, как Уолдо и Рейвън бяха провъзгласени за мъж и жена. Когато отзвучаха последните думи, той така силно усети тежестта на този неуместен съюз, че трябваше да се обърне, за да не направи нещо, за което покъсно да съжалява. Искаше да изтръгне Рейвън от ръцете на Уолдо,

макар да не знаеше какво ще прави с нея по-нататък. Опитваше се да се убеди, че Рейвън не означава нищо за него, че не я харесва сега повече, отколкото преди. И въпреки това според него тя беше прекалено добра за Уолдо. Но Уолдо щеше да я съблече, Уолдо щеше да държи нейното свежо, топло тяло в ръцете си, Уолдо щеше да вземе нейната девственост.

Тъмни, опасни мисли се рояха в главата му, прекалено опасни, както се страхуваше, за здравия му разум. Не искаше Уолдо да люби пръв Рейвън. За нещастие можеше да направи много малко в това отношение. Беше отказал да ѝ помогне да избяга от този брак, а сега бе прекалено късно. Всъщност, така ли беше?

Празникът започна веднага след церемонията. Дъф извади хубаво френско вино, мъже и жени пиеха на корем от силното питие. Гостите скоро се напиха. Край главната маса се чуха вулгарни шеги и солени съвети относно брачната нощ, без никой да обръща внимание на деликатния слух на поруменялата младоженка. Дрейк не си отпускате езика, но пиеше повече, отколкото би трябвало. Искане да се напие до припадък, за да не мисли как тежкото тяло на Уолдо ще прегръща крехката Рейвън.

Много малко от празнуващите бяха сравнително трезви, а тържеството продължи до късно през нощта. Дрейк бе потънал в чашата си, но не съвсем пиян, за да не забележи, че прислужницата отвежда Рейвън към брачната стая. Тогава Уолдо изтърси някаква мръсотия относно девствената си младоженка и какво възнамерява да направи с нея. Дрейк разбра, че Рейвън е чула, защото леко се спъна, но след миг изправи рамене и продължи напред. У Дрейк се надигна нещо тъмно, студено и заплашително, което го разтърси. Някой трябваше да плати за неправдите, които бяха причинени на него и на майка му от баща му, дядо му и брат му.

Уолдо трябваше да плати.

Дрейк знаеше, че е време да напусне празненството, но продължи да пие, отдаден на мрачни мисли, гледайки Уолдо през присвитите си очи. Когато сенките се удължиха, Дъф и гостите започнаха да се оттеглят. Дрейк беше доста учуден, че Уолдо още не е отишъл при младоженката. Ако той беше съпруг на Рейвън, щеше да иска час по-скоро да изпълни обета си. Погледна към Уолдо. Не трябваше кой знае каква наблюдателност, за да види, че Уолдо, който

почти се въргалише на масата заедно с най-верните си рицари, е съвсем пьян. Гласът му беше станал дрезгав, а шегите, подхвърляни над чиниите — съвсем мръсни.

Сър Джон се приближи към Дрейк, виждайки го накъде гледа, и каза:

— Време е да си тръгваме. Остави го Уолдо. Напускаме това място доста по-богати, отколкото дойдохме.

— Само го погледни — каза Дрейк с отвращение. — Оставя младоженката да чака, а той се налива. Толкова е пьян, че не може да се вдигне от стола. — Той се изсмя остро. — Както ми се вижда, Уолдо не е в състояние да изпълни съпругеските си задължения, когато отиде при жена си.

— Това не е твоя грижа, Дрейк — посъветва го Джон. — Хайде, да си отиваме.

Дрейк се бе отдалечил от пейката, когато видя как Уолдо сложи ръце на масата и отпусна глава отгоре.

— Гледай, Джон, Уолдо заспа. Приятелите му го напускат и отиват да спят в преддверието.

Джон го изгледа загрижено.

— Какво си намислил, Дрейк? Добре познавам този поглед, приятелю. Тук се мъти нещо и на Уолдо не му се пише нищо добро.

— Колко според тебе ще спи Уолдо? — запита Дрейк, докато скандалната мисъл, която му бе хрумнала миг преди това, се връщаше упорито в главата му.

— Ти си пьян — възкликна сър Джон. — Мозъкът ти не работи ясно.

Дрейк се усмихна мрачно.

— Съвсем добре си работи, приятелю. Мисля, че Уолдо не заслужава сватбена нощ. Може би аз ще заема мястото му в леглото на Рейвън.

Джон скочи на крака, лицето му се изкриви от страх.

— Да не си луд? Стотици пъти си предизвиквал съдбата, но това надминава всичко, което някога си правил. Уолдо ще те убие. Ами дамата? Мислиш ли, че ще те остави да я обладаеш? Виното те е ударило в главата. — Той сграбчи Дрейк за ръката. — Хайде, ела с мене. Ясно е, че мислиш с оная глава, дето ти е между краката, а не с тази на раменете ти.

— Не, приятелю, мисля ясно за пръв път от много време насам. Ако отнема девствеността на целомъдрената му невеста, това ще е отмъщение, което Уолдо ще разбере.

— Ами ако Уолдо се събуди, докато ти... тъъ... лишаваш невестата му от девствеността ѝ?

— Ти ще се погрижиш да не се събужда. — Дрейк стана и се приближи до подиума. Джон го последва плътно. Дрейк спря пред стола на Уолдо, вслуша се за момент в хъркането му и изсумтя презрително. — Ако брат ми се събуди, преди да съм се върнал, използвай дръжката на меча си, за да го приспиш отново. Никой няма да разбере. Оръженосците и войниците му вече си легнаха.

— Трябва да съм луд да ти помагам за това безумие. Колко трябва да чакам тук?

Дрейк погледна към стълбите, които водеха към сватбената стая, и се усмихна. Това, което възнамеряваше да направи, не беше изнасилване. По-скоро имаше намерение да съблазнява. Искаше Рейвън да получи наслада от първия си любовен акт.

— Не по-малко от два часа. Три, ако успееш да задържиш Уолдо толкова време в безопасно състояние.

Светлите вежди на Джон се вдигнаха учудено.

— Три часа, за да дефлорираш една девойка? Сигурно се шегуващ, Дрейк. Знае се, че си се справял с подобно нещо за доста по-малко време. Какво прави Рейвън толкова изключителна?

— Познавам я още откакто беше малко дете. Нямам никакви особени чувства към нея, но заради това, че бяхме приятели, първата брачна нощ на Рейвън няма да бъде изнасилване.

Погледът, който Джон отправи към Дрейк, беше пълен с укор.

— Не е хубаво това, което правиш.

— Зависи как гледаш на него — каза Дрейк, като отпи още една глътка вино, за да подсили увереността си. — По-добре аз, отколкото Уолдо. Тя може да ми благодари за това.

Рейвън се разхождаше из стаята си, очаквайки с нежелание съпруга си, и чувството беше толкова силно, че се забиваше като нож във вътрешностите ѝ. Тази нощ Уолдо щеше да дойде при нея. Щеше да очаква тя да бъде гола и да го чака в леглото. Ако му се противи или не му се подчинява, можеше да я набие или сериозно да я нарани.

Щеше да разтвори краката ѝ и да проникне брутално в нея. И имаше законното право да го прави толкова често, колкото иска. Повдигна ѝ се от мисълта, че ще носи детето на Уолдо. Но заради себе си се надяваше още тази нощ да зачене. Може би той ще я остави на спокойствие, след като ѝ направи дете.

Колкото по-късно ставаше, толкова по-неспокойна беше Рейвън. Беше се изкъпала, приготвяйки се за дефлорирането. После Телма беше я съблякла и я бе напъхала в леглото. Но щом прислужницата си отиде, Рейвън беше станала и беше навлякла една риза, за да прикрие голотата си. Сега се разхождаше и кроеше планове. Вечернята отмина. Вече беше станало време за първата нощна молитва, когато чу стъпки пред вратата си. Бързо угаси свещта и зачака ужасена съпругът ѝ да встъпи в правата си, като направи брака им законен пред църквата.

Вратата се отвори и затвори. Тя чу ключа да стърже в ключалката и отстъпи назад в най-тъмния ъгъл между нощната масичка и леглото. Шумоленето от събличане на дрехи я накара да хлъцне. Знаеше, че той я е чул, защото не толкова виждаше, колкото усещаше, че гледа към нея. Притисна се до стената, очаквайки той да посегне към нея и да я завлече в брачното легло.

Рейвън се зачуди защо той не говори или не покаже какво очаква от нея, но в главата ѝ гъмжаха ужасяващи подробности, свързани с брачното легло, и тя въобще не можеше да мисли ясно. После чу стъпки и разбра с непоклатима увереност, че след много кратко време Уолдо ще я лиши от невинността ѝ. Нещо се прекърши в нея. Обхваната от страх и решимост, тя сграбчи каната за вода, която стоеше на нощната масичка, и се приготви да защитава целомъдрието си.

Лицето му оставаше в сянка, само ивица лунна светлина, която се процеждаше през прозореца, осветяваше цялото му тяло. Дъхът замря в гърлото ѝ. Светлината обливаше тялото му, подчертаваше релефа на прекрасно оформеното му тяло на боец. Той стоеше неподвижен, твърд и неустойимо мъжествен. Пристъпи на светлото и тя видя очите му — проблясващи сребърни цепнатини сред изсечените черти на лицето му.

Дрейк! Не Уолдо, Мисълта ѝ закръжи трескаво, докато погледът ѝ се спусна надолу по тялото му и очите ѝ се разшириха, когато се спряха върху неговата мъжественост. Налят и твърд, членът му се

подаваше сред гнездото от гъсти тъмни косми. Тя се насили да вдигне отново погледа си нагоре, към лицето му.

Името му откряна устните ѝ в неспокойна въздишка.

— Не разбирам. Къде е Уолдо?

— Излез да те виждам — каза Дрейк, наблягайки на всяка дума.

Тя стисна по-здраво каната.

— Ти си пиян. Или луд. Или и двете. Уолдо ще те убие, ако те завари тук с мене.

— Твоят съпруг е прекалено оглупял от виното, за да направи каквото и да било тази нощ, затова съм тук, за да заема мястото му.

— Ти си луд. Освен ако... — и тя излезе под ивицата лунна светлина, където той можеше да я види, с надежда, изписана на лицето. — Дошъл си да ме отведеш? В Шотландия?

Дрейк се вгледа в Рейвън, а устата му внезапно пресъхна, като че беше от пясък. Тялото ѝ сияеше примамващо през прозрачната материя на ризата, ямките и изпъкналостите на свежата ѝ плът се превръщаха в пейзаж от светлини и сенки. Кораловите ѝ зърна стърчаха безсрамно под ризата, а тъмното, интригуващо петно между краката ѝ го привличаше. Той се усмихна и нерешително върна поглед обратно към лицето ѝ.

— Изглеждам ли така, сякаш имам намерение да те отвеждам оттук? Не, милейди, аз възнамерявам да открадна брачната нощ на твоя съпруг. Ако това, което подозирам е вярно, той е отнел моето рождено право. Значи напълно уместно е аз да отнема девствеността на съпругата му като възмездие за всичко, което той ми е откраднал.

— Искаш да ме обезчестиш? — прошепна Рейвън и се приготви да хвърли каната по него.

— Остави каната, Рейвън. Искам да се любя с тебе, не да те похитя. Не твоята чест ще отнема, а тази на съпруга ти.

— Същото е — не отстъпваше Рейвън.

— Все още ли си нещастна от този брак? Или си си променила мнението?

— Не! Ненавиждам Уолдо, но това не оправдава постъпката, която се каниш да извършиш.

Тя го замери с каната. Дрейк я хвана сръчно и внимателно я остави на пода. Стигна до Рейвън с две крачки, хвана я през кръста и я притисна до себе си.

— Искам тази нощ да те направя щастлива, кълна се.

— Копеле! — изсъска Рейвън. — Не ме желаеш искрено. Нямах никакви чувства към мене. Аз съм само оръдие на твоето отмъщение. Няма да го позволя, Дрейк! Махни се!

— Много хора са ме наричали копеле — отвърна Дрейк, стискайки зъби. — Един ден, заклевам се, ще докажа, че хулителите ми са сгрешили. — Той се усмихна с крайчеца на устните си. — Мислиш, че не те искам ли? Само ме погледни и ще видиш каква страст събуждаш в мене, Рейвън ъф Чърк.

Рейвън се опитваше да освободи ръцете си и извика:

— Ти не ме харесваш! Все още ме обвиняваш, че съм предала тебе и Дария, въпреки че не е вярно.

— Забрави Дария — каза Дрейк, олюлявайки се. — Искам да те положи долу под себе си и да напълня ръцете си с голите ти гърди. Искам да почувствам тези дълги бели крака да се обвиват около хълбоците ми, когато потъна дълбоко в тебе.

Господи, той беше по-пиян, отколкото си мислеше. Мярна му се мисълта, че трябва да е пиян, за да направи нещо толкова безчестно. Но сега, когато вече беше тук, нямаше връщане назад.

Погледна надолу към нея. Лунната светлина правеше очите ѝ да изглеждат като мамещи езера, пълни със зелен огън. Но най-вече устните ѝ привлякоха Дрейк. Узрели и нежни, те го приканваха, омагьосваха го, изкушаваха го да вкуси свежестта им. Тя навярно беше разбрала това, защото отвори уста да протестира, но за Дрейк това беше несъмнена подкана. Той впи устни в нейните.

Един стон се надигна в гърлото му, когато осъзна, че тя е толкова сладка, колкото очакваше. Той нави косата ѝ в юмрука си и започна да я целува страстно, като напомняне за онова, което би искал да направи с нея по-надолу. Целуваше я жадно, яростно, диво притискаше устните си в нейните. Тя се заизвива и успя по някакъв начин да се освободи.

— Дрейк, престани!

— Не, не сега. Прекалено си изкусителна, за да може обикновен смъртен да издържи.

Рейвън знаеше какво иска да каже Дрейк. Изкушението действаше и на нея. Макар че ненавиждаше причината, поради която Дрейк бе дошъл тук, тялото ѝ я предаде в мига, когато той я целуна. Може ли човек да мрази и да обича едновременно, питаше се тя.

Допирът му беше като жив огън. Той я погълна. Ръцете му бяха навсякъде, впиваха се в гърба ѝ, в талията, хълбоците и ханша, изгаряха я, разтърсваха я, искаха я.

Тя събра всички сили и го заудря по гърба, когато той я грабна и я отнесе в брачното легло, притискайки я с тежестта си. Вплете пръсти в косата ѝ и изви брадичката ѝ назад, докато с устни си проправяше пътечка по шията към гърдите ѝ. Захапа лекичко щръкналото ѝ зърно през ризата. Ръцете му стискаха гърдите и. Рейвън се опита да протестира, но той раздра ризата ѝ отгоре надолу и я захвърли настрана. После ръцете му залепнаха по голата ѝ кожа и макар че се бореше, Рейвън усети как нещо в нея се разтапя. Когато той разтвори краката ѝ и легна между тях, тя осъзна какво се готви да направи и отчаяно започна да се опитва да го отмести от себе си.

— Дрейк! Остави ме! Ти си пиан. Не искаш наистина да го направиш.

— Греша, милейди. Точно това искам да направя.

Тя се вгледа в очите му, изпълнени с решимост, и разбра, че е загубила. Възбуденият му член се опираше плътно в нея, толкова силно доказателство за това, че силно я желае. Беше горещ и невероятно твърд. Тя хлъцна, когато той хвана ръката ѝ, пъкна я между двамата и я накара да хване възбудената му мъжественост.

— Мислиш ли, че не те искам? Виж колко много те желая.

Пръстите на Рейвън инстинктивно се свиха около него.

Той пулсираше със собствен живот, стомана, обвита в коприна. Беше толкова голям. Сила и мъжественост запулсираха в дланта ѝ, когато той издаде остър вик. Дали ще я нарани, питаше се тя. Сигурно не, не и толкова ужасно, както Уолдо, във всеки случай. Уплашена от посоката, която вземаха мислите ѝ, тя дръпна ръка.

Тогава устата му отново се впи в нейната, жадна, властна, изискваща отговор, който Рейвън даваше въпреки нежеланието си да попадне под властта на неговата съблазън. Той я целуваше така, че тя помисли, че ще се разпадне, докато той не получи отговор от нея. Явно окуражен, Дрейк я зацелува още по-стръвно. Тя изпусна дълбока въздишка, когато върховете на пръстите му се плъзнаха по вътрешната страна на бедрата ѝ. После почувства едно съвсем ново усещане, когато той пъкна пръста си в нея. Рейвън помисли, че той потръпва, но после разбра, че това е собствената ѝ реакция.

Тя изстена, когато палецът му се плъзна върху нея, намирайки едно чувствително място, в което възбуди нетърпима жажда. Продължаваше да я целува и ласките му събуждаха пламъка, който тлееше в нея, превръщайки го в огнедишащ ад. Тя не можеше да мисли, макар че с едно ъгълче на мозъка си съзнаваше, че трябва да се бори по-силно, да се съпротивлява. Но чувстваше само разливащото се из нея удоволствие, което я обземаше, растеше и ставаше все по-силно.

Въпреки че мигът бе толкова греховен, Рейвън за пръв път в живота си изпитваше страст и се потапяше в нея. Ако наистина държеше на съпруга си, тя щеше да се бори срещу Дрейк със зъби и нокти, но тя презираше Уолдо. Не мислеше за последиците, нито колко сурово ще я накаже Уолдо, когато научи какво е станало тази нощ в брачното му легло. Сетивата ѝ се разтапяха в аромата и вкуса на мъжа, който правеше с нея такива греховно прекрасни неща.

Уолдо напълно изчезна, докато умелите пръсти на Дрейк я възбуждаха, а целувките му отнемаха разсъдъка ѝ. Този път тя нямаше нужда да я подтикват, посегна между двамата и хвана възбудения му член, като започна да го гали така, че той запулсира и стана невероятно твърд.

— Божичко! — Острият му вик прозвуча така, сякаш някой го разкъсва на две. — Много ме предизвикваш, така милейди. — Очите му потъмняха като две капки разтопено сребро. — Искаш ли ме, Рейвън?

— Не е честно — каза Рейвън след дълго мълчание. — И двамата ще идем в ада заради тази лудост сега. Но не мога да лъжа, Дрейк ъф Уиндхърст, искам те. Прости ми, Господи!

— Нямах нужда от прошка — каза почти сърдито Дрейк. — Нямах никаква вина. Ти си невинна и прекалено неопитна, за да ме спреш. Така кажи на Уолдо, ако пита къде е девствеността ти.

Рейвън знаеше, че Уолдо ще реагира яростно, когато научи, че е бил измамен, но беше прекалено потънала в страстта, за да мисли толкова напред. По-късно, след като се наслади на удоволствието, което ѝ даваше Дрейк, можеше да го ненавижда заради това, че е похитил честта ѝ. Сега нищо нямаше значение, само искаше да опита още от възбуждащите неща, които той правеше с нея. Знаеше интуитивно, че когато легне с Уолдо, няма да изпита никакво

удоволствие, затова отчаяно искаше да познае насладата с Дрейк, дори да е само този единствен път.

Мислите ѝ се прекъснаха внезапно, когато Дрейк отново я докосна между краката.

— Ти си влажна и готова за мене, скъпа.

После той пъкна ръце под ханша ѝ и я намести така, че да влезе в нея. Тя го почувства, гладък като кадифе, твърд и горещ, как се притиска към нея. Пое си дъх и зачака болката.

— Успокой се — прошепна ѝ Дрейк. — Нямам намерение да те нараня. Ще боли, но аз ще сторя всичко, за да мине най-леко, знам как да го направя.

После той навлезе в нея, разпъваше я и я изпълваше със своята твърдост. Болеше повече, отколкото беше очаквала, и тя извика. Усещайки тревогата ѝ, той почти излезе от нея, после отново влезе, разкъсвайки девствеността ѝ с един рязък тласък. Рейвън почувства острата раздираща болка и издаде задавен вик. Навлязъл вече дълбоко в нея, Дрейк изведнъж застина на място.

— Няма да се движа, докато не ми кажеш — прошепна той глухо. Вдигна се на лакти и се вгледа надолу към нея. — Знам, че сигурно се чувстваш странно така, да бъдеш изцяло изпълнена от мъж.

Тя се изви и внезапно Дрейк съвсем изтрезня. Болезненият вик, който Рейвън беше издала, го бе отрезвил. Но за нещастие беше прекалено късно да поправи онова, което вече бе сторено. По дяволите! Трябва да е бил луд да стигне дотук. Колкото и да мразеше Уолдо, никога не би помислил да направи нещо толкова безчестно, ако не беше пиян.

— Толкова си голям — прошепна Рейвън, докато се опитваше да се движи под него. — Сега не боли толкова много.

Мислите на Дрейк се върнаха към невинната жена под него. Беше откраднал девствеността ѝ и сега ѝ дължеше нещо в замяна. Тъй като не можеше да ѝ върне разкъсаната ципа, се чувстваше задължен да ѝ достави наслада.

Той започна да се движи в нея бавно, съзнателно, пронизваше я дълбоко, отново и отново, създаваше ритъм, към който Рейвън бързо привикна. Тя се надигна, пресрещайки тласъците му, приканваше го да се движи по-дълбоко, по-силно, по-бързо. Беше близо до изблика,

навлизаше дълбоко в нея, а тя вплиташе пръсти в косата му, обгръщаше главата му и му предлагаше устните си.

Кръвта ѝ кипваше и се сгъстяваше, докато той целуваше устните, шията и гърдите ѝ. Тя се извиваше несъзнателно под него, отдаваше му се, докато той смучеше и ближеше зърната ѝ. Чу го да стене и този звук отекна в нея със собствено ехо. Тя посегна да хване нещо над себе си, без да знае какво е то.

— Почти си готова — прошепна дрезгаво Дрейк. — Няма да те оставя, скъпа. Ела. Ела с мене.

Рейвън тъкмо щеше да го запита къде ще я отведе, когато нещо в нея се разкъса. Внезапно я задави вълна от наслада, завъртя я вихрушка от усещания. Тя инстинктивно обви крака около него и го привлече още по-дълбоко в себе си, всеки мощен тласък изпращаше една след друга вълни от неизразимо удоволствие, което се разливаше из нея. Приливите на екстаза още я люлееха, когато той отметна глава назад, стисна клепачи, издаде нисък стон с оголени зъби. Тя почувства горещата вълна, която обля утробата ѝ, и остави насладата да я отнесе в безпаметство.

Миг по-късно тя отвори очи и видя Дрейк опрян на лакти как я гледа със странно изражение на лицето. Размърда се и се опита да го отмести от себе си. Чу го да въздиша, докато излизаше от нея и се отдръпваше.

— Не трябваше да правя това — каза той.

Рейвън го погледна, изплашена от внезапния му проблясък на съзнание.

— Бях пиян — отрони той извинително. — В своя защита мога само да кажа, че Уолдо ме предизвика. — Той ѝ се усмихна. — Не твърдя, че не ми е било приятно да се любя с тебе, Рейвън ъф Чърк.

Рейвън поиска да го удари и щеше да го направи, ако на вратата на стаята ѝ не се бе чуло настоятелно чукане, което я стресна.

— Дрейк, време е да тръгваш. Уолдо се размърда.

— Това е сър Джон — обясни Дрейк, ставайки от леглото, и взе да навлича набързо дрехите, които беше хвърлил малко преди това.

— Спокойно, Джон, идвам — извика той към вратата.

— Побързай — настоя приятелят му. — Ще те чакам в конюшната.

Дрейк се обърна да погледне Рейвън за последен път и почувства дълбоко в себе си необясним трепет. Тя лежеше по гръб сред изпомачканите чаршафи на брачното си легло — сладострастно същество с подути устни и плуващи в страст очи. Изглеждаше така, сякаш се е любила добре и е напълно задоволена. Но изглеждаше и ядосана.

— Върви! — каза тя сърдито. — Уолдо ще те убие, ако те намери в стаята ми.

— Това ще те трогне ли? — запита Дрейк.

— Не! Мразя те, Дрейк ъф Уиндхърст. Почти колкото мразя и Уолдо. Ти отне невинността ми заради някаква дълбока омраза към брат си.

— Не съм взел нищо от тебе, милейди. Колкото и да отричаш, Рейвън ъф Чърк, ти ме искаше. Отдаде се доброволно. Аз измамих Уолдо, а не тебе.

— Дяволът да те вземе, Дрейк! — прокле го Рейвън. — Добре ти подходда името, Черния рицар, сърцето ти е също толкова черно, колкото и дрехите.

Дрейк не се защити, само излезе и полека затвори вратата зад себе си.

6

Рейвън стана, олюлявайки се, от леглото, смачка на топка разкъсаната риза, по която личаха следите от нейната девственост, и я напъха под леглото. Докато запалваше свещта в свещника и сипваше вода от една кана в легена, мислите ѝ кръжаха като бесни. Въпреки всичко, което се бе случило, тя бе запазила достатъчно здрав разум, за да се сети да измие от бедрата си всички следи от спермата на Дрейк и от собствената си кръв.

Тялото ѝ още пулсираше от страстта, която Дрейк бе събудил в нея, и макар да искаше да го мрази, не можеше да го направи. Съзнаваше инстинктивно, че Уолдо нямаше да бъде толкова мил с нея, както беше Дрейк. Уолдо щеше да се вреже в нея, да задоволи собствената си страст и да я малтретира, ако се оплаче от грубостта му.

Рейвън се изми и изхвърли през прозореца водата заедно с изцапания парцал. После надяна чиста риза и седна на ръба на леглото да помисли. Уолдо скоро щеше да дойде да консумира брачните обети, ще очаква да намери девственица. Когато не открие у нея девственост, може и да я убие. Чувала бе за такива случаи, когато съпруг убива съпругата си заради липсата на целомъдрие. В ума ѝ се мярна неясната мисъл, че може би той ще е твърде пьян, за да разбере, че не е девствена, после се засмя на собствената си глупост. Разбира се, че ще забележи.

Тази мисъл породя друга. Дали Дрейк е бил прекалено пьян и затова не е помислил за последиците от дръзкото си деяние? Интересуваше ли го, че сега тя ще трябва да понесе гнева на Уолдо? Явно не, след като я беше напуснал, без да се загрижи за това, какво ще стане с нея. Сега трябваше да разчита само на себе си, да реши какво ще е бъдещето ѝ. Но едно нещо ѝ ставаше пределно ясно — не можеше, не искаше да позволи на Уолдо да я докосне. Не и след като Дрейк ѝ бе показал колко приятно може да бъде да се любиш с мъж. Тя трябваше да намери някакъв начин да попречи на Уолдо да упражни правата си.

Мислите на Рейвън се разбягаха като подплашени, когато чу тътрещи се стъпки пред вратата. Обзета от паника, тя скочи на крака точно когато вратата се отвори и вътре се вмъкна Уолдо. Походката му беше несигурна, вървеше към нея, залитайки, а мътният му поглед беше впит в лицето ѝ.

— Защо не си гола? — изрева той. — Сваляй ризата и лягай.

Рейвън остана на място.

— Не.

Уолдо зина от учудване.

— Ти се осмеляваш да ми казваш не? — измуча той. Макар че не можеше да я фокусира с поглед, лицето му беше сравнително в приличен вид въпреки явните признаци на опиване. — Отричаш правото ми да легна с тебе, така ли?

Рейвън вдигна брадичка. Беше премислила всяко възможно развитие на събитията и беше стигнала до крайното решение, броени мигове преди Уолдо да нахлуе в стаята ѝ. Знаеше, че животът ѝ е заложен на карта, но щеше да си струва риска, за да спечели свободата си от Уолдо.

— Не те искам в леглото си, Уолдо ъф Еър.

Изражението му беше почти комично.

— Осмеляваш се да ми противоречиш?

— Да. Осмелявам се на всичко, което ще те държи далеч от мене.

— Кучка! — изсъска той. — Няма да ми отказваш девствеността си. Много дълго чаках за това удоволствие. Ожених се за друга, а исках тебе. Твоят дух, твоят огън, ти си всичко, което някога съм искал, а не безцветната ти сестра.

Рейвън се опря в таблата на леглото, събирайки смелост. Нямахше представа как ще реагира Уолдо, когато му каже, че вече не е девствена, но той ще го разбере до края на тази нощ. Затова тя си пое дълбоко дъх и каза:

— Не можеш да вземеш моята невинност, защото вече не я притежавам. Отдадох я по своя воля на друг мъж.

Рейвън видя с ужас как лицето на Уолдо стана от яростно бяло на тъмночервено. Уплаши се да не би резкият ѝ език да предизвика края ѝ.

— Не! Лъжеш. Не би посмяла да направиш такова нещо.

— Истина е, казвам ти. Повикай акушерка, тя ще докаже, че не съм девствена.

Той напредваше неотстъпно към нея, докато не ѝ остана нищо друго, освен да се опре в леглото. Тя го заобиколи, но той продължаваше да настъпва, а лицето му бе добило плашещ зеленикав оттенък.

Гръмовитият му глас беше достатъчно силен, за да събуди и умрял.

— С кого си ми сложила рога? Ще узная името му, жено. Копелето ще умре още преди да е минал и час.

— Не го познаваш — бранеше се Рейвън.

Независимо от всичко името на Дрейк нямаше да се откъсне от устните ѝ. Като дете тя беше обичала Дрейк. Като жена все още усещаше вълнението на дълго потисканите чувства към него. Преди да пропее петелът, закле се Рейвън, Дрейк ще разбере, че никой не може да се възползва от Рейвън ъф Чърк и да се отърве току-така. Дори и знаменитият Черен рицар, най-смелият от смелите. Независимо дали щеше да му хареса, или не, тя имаше намерение да се изправи срещу Дрейк и да поиска да се извини за всичко, което ѝ е сторил.

Сега Уолдо беше толкова близо, че тя усещаше дъха му, вонящ на киснало вино. Запуши си носа и се обърна. Уолдо стисна грубо брадичката ѝ с палеца и показалеца си и я накара да го погледне.

— Кажки кой е този подлец, когото прикриваш, Рейвън, иначе ще те бия, докато не ми кажеш.

— И сестра ми ли биеше, Уолдо? — предизвика го Рейвън. — Ти ли я уби, след като ѝ се насити?

С ярост в проблясващите си очички той отдръпна ръка и я зашлеви. Зашеметяващият удар отпрати Рейвън на пода. Той се наведе, за да я вдигне и да продължи да я удря, но Рейвън, все още напълно съзнавайки какво върши, въпреки замаяната си от удара глава, се изтърколи настрана, за да избегне тежката му ръка.

— Знам с кого си се търкаляла — измуча Уолдо, тръгвайки да я преследва. — С онова копеле, брат ми! Търкаляла си се с него под носа ми! Ще го убия. Веднага след тебе.

Рейвън трескаво затърси оръжие. Страхуваше се, че както е пиян и вбесен, Уолдо като нищо ще изпълни заканата си. Пак се претърколи и внезапно зърна каната, която беше хвърлила по Дрейк и която той бе

уловил и оставил на пода. Стисна здраво дръжката, затаи дъх и когато Уолдо се наведе, за да я сграбчи и да я изправи на крака, тя изпусна силна въздишка, докато стоварваше глинената кана върху главата му, разбивайки я на хиляди парчета. Смаяният му поглед срещна решителността в очите ѝ, после той се строполи в безсъзнание върху нея като някаква безкостна маса.

Рейвън изпълзя изпод него, скочи на крака и бавно се отдръпна. Като видя, че Уолдо не помръдва, тя го прескочи и изтича до скрина, където бяха дрехите ѝ. Извади първата рокля, която ѝ попадна, облече се бързо и obu най-здравите си обувки. Тъй като Уолдо още не помръдваше, тя извади една възглавница от калъфката ѝ и натъпка вътрешността ѝ с всички дрехи, които можаха да се поберат вътре. После, въпреки че времето беше топло, наметна на раменете си тъмно, обточено с кожи, наметало и се запъти към вратата.

Минавайки покрай проснатото тяло на Уолдо, тя се зачуди дали не го е убила. Не го харесваше, но не му желаше смъртта. Това щеше да бъде тежък товар за нея. Събирайки смелост, тя се наведе и сложи ръка на гърдите му. Равномерното туптене на сърцето под дланта ѝ я освободи от всякаква вина. Мрачна и решителна, Рейвън се измъкна през вратата и слезе безшумно по витата стълба.

Спря на най-долното стъпало и се вслуша за момент в сумтенето и хъркането на мъжете, които спяха в преддверието. Факли, закрепени в халки по стените, осветяваха достатъчно пътя на Рейвън и тя се увери, че навсякъде цари спокойствие. Вместо да излезе от главната порта и да рискува да я открият, тя пресече преддверието и излезе през вратата, използвана от прислужниците, когато носеха храна от кухнята.

Нямаше никакво движение във вътрешния двор. Пияните гости и войници се бяха излегнали край стената на кулата и край самата крепостна стена. Рейвън се промъкна покрай хъркащите мъже и тръгна към конюшната. Въздъхна облекчено, когато видя, че там няма никой, само конете.

Тихо и сърчно Рейвън оседла любимата си кобила и я изведе от конюшната. Никой не я спря. Пазачът край вратата се бе свил на купчинка на мястото си, отпивайки си след сватбеното пиянство. Тя се качи на коня едва след като излезе през портичката и пресече подвижния мост, който беше останал спуснат, за да могат жонгльорите да се върнат в лагера си извън стените на замъка.

Трезвен и в пълно самообладание, Дрейк се разкъсваше от угризения на съвестта. Беше престъпил рицарската клетва и бе дълбоко разстроен от безчестното си деяние. Беше позволил на жаждата за отмъщение да замъгли здравия му разум. Това, което беше сторил на Рейвън, беше неппростимо. Нещо повече, само страхливец би оставил Рейвън сама да се изправи срещу гнева на Уолдо. Не се гордееше с това, което бе направил. Черният рицар бе извършил много скандални деяния в живота си, но никога не беше обезчестил жена.

Студена пот изби по челото му. Какво ще направи Уолдо с Рейвън, когато открие, че не е девствена? Бичувайки се, наричайки се последен глупак, Дрейк бързо смени празничните си дрехи и вдигна от сън оръженосеца си.

— Събуди хората — заповяда рязко Дрейк, когато съненият момък излезе навън. — Искам да са готови за тръгване, когато се върна.

— Тъмно е, милорд, а хората пиха доста на сватбата снощи — каза Евън.

— Въпреки това ги събуди, Евън. Може да се наложи да напуснем бързо това място.

Евън го изгледа учудено.

— Къде отивате, милорд?

— Имам недовършена работа в кулата — отсече Дрейк. — Сега върви.

Дрейк беше решил да се върне в кулата и да спаси Рейвън от яростта на Уолдо. Не искаше да убива брат си, ако не се налага. Независимо какво щеше да направи, не подлежеше на никакво съмнение, че кралят ще го обяви извън закона. Но честта изискваше той да предложи покровителството си на Рейвън. Ако това означаваше да я отвлече, за да я отведе на безопасно място, така да бъде.

Дрейк си припомни нежния отговор на Рейвън на неговата съблазън и почувства как се възбужда. Нейното тяло, всичко в нея беше съвършено. Не беше очаквал да получи такава наслада от женските ѝ дарове. Дори опитни жени не бяха успявали да го задоволят така, както Рейвън тази нощ. А как ѝ се бе отплатил той? Като открадна нейната девственост и я остави да понася сама последиците. Честта изискваше да се извини. Най-малкото, което

можеше да направи, беше да ѝ помогне да избяга в Шотландия. Ще предложи сър Джон да я придружи.

Чу се тропот на копита, който привлече вниманието на Дрейк, и той посегна към меча си. Луната висеше високо в небето, обливайки земята със сребристи сенки. Дрейк се взря в тъмното и едва не загуби дар слово, когато разпозна едновременно коня и ездача му. На гърба на чисто бялата кобила седеше жена, чиято разкошна кестенява коса хвърляше тъмни отблясъци под лунната светлина.

Рейвън.

Дрейк сбърчи загрижено чело, докато тя се приближаваше. Нямаше представа какво се е случило, след като излезе от стаята ѝ, но във въображението му се бяха разиграли няколко възможности. Никоя от тях обаче не включваше Рейвън, влизаща на кон в лагера му доста след първата утринна молитва.

Рейвън дръпна юздите на кобилата си и Дрейк посегна да ѝ помогне да слезе.

— Какво стана? Къде е Уолдо?

— Лежи на пода на брачната стая — отвърна Рейвън след малка пауза, поглеждайки го с ъгъла на околото си. — Той знае. — Гласът ѝ беше равен, лишен от всякакви емоции.

— Знае? — повтори безсмислено Дрейк.

— Да, казах му, че не съм невинна, както е очаквал, и той се вбеси.

— Казала си му? Той не откри ли сам?

Мисълта, че Уолдо е легнал с Рейвън, след като Дрейк се бе любил с нея, му причиняваше огромна мъка. Думите ѝ като че ли отмахнаха този камък от сърцето му.

— Не позволих да ме докосне.

— Достатъчно трезвен ли беше, за да разбира какво му казваш?

— Да. — Тя докосна бузата си. — Не го прие добре, затова го халосах с каната за вода. Когато тръгнах, беше в безсъзнание. Ако имаме късмет, ще се свести доста след като сме заминали.

Дрейк вдигна високо вежди.

— Ние? И мене ли включваш, милейди?

— Уолдо знае, че си ти. Знаеше, че няма кой друг да бъде, и се закле да те убие.

Дрейк впи поглед в лицето ѝ. Беше наполовина закрито от сянката и не можеше да го види ясно.

— Направи ли ти нещо това копеле?

Рейвън вдигна брадичка и Дрейк видя ясно лицето ѝ.

— Не дотолкова, че да ме спре да не го прасна. Ще ме убие, ако ме намери.

Дрейк видя тъмната драскотина на бузата ѝ и през тялото му пробягна яростна вълна. Посегна и нежно погали белега.

— Не, няма да те убие, Рейвън ъф Чърк. Няма да му позволя.

Очите ѝ потъмняха от необузdana ярост.

— Не ме лъжи, Черни рицарю, защото няма да го понеса. Остави ме сама да посрещна гнева на Уолдо и никога няма да ти го простя. Знаеше, че той може да ме убие, и въпреки това ме остави сама да се изправя срещу яростта му. Дължиш ми закрилата си до дома на леля ми в Шотландия.

— Мисли каквото искаш, Рейвън, но аз имах намерение да се върна в кулата и да се извиня за това, което ти сторих. Щях да ти помогна да избягаш. Сега, щом си тук, сър Джон ще те придружи до Шотландия.

— Малко късно е за съвестта ти да се покаже на бял свят, Дрейк ъф Уиндхърст — каза ядовито Рейвън.

Появи се Евън и Дрейк не можа да отговори.

— Хората се приготвят за тръгване, милорд. — Той погледна изкосо Рейвън. — Дамата ще ни придружи ли?

— Не — отвърна Дрейк. — Прати ми сър Джон, бързо.

Евън хукна да изпълни заповедта на Дрейк.

Рейвън се размърда нервно, поглеждайки бегло през рамо.

— Уолдо скоро ще се свести и не искам да съм наблизо, когато това стане.

Наоколо хората се приготвяха за тръгване. Дрейк отведе Рейвън настрани, за да поговори на четири очи с нея.

— Сър Джон ще те придружи до Шотландия. Това е най-доброто, което мога да ти предложа. За съжаление не мога сам да дойда с тебе, защото се налага да се върна в Уиндхърст.

Сър Джон пристигна до тях, видя Рейвън и премига учудено.

— Евън каза, че искаш да говориш с мене.

— Да. Моля ви, милейди, извинете ме за невъзпитанието. Учуден съм да ви видя тук в този късен час.

— Няма време за губене, Джон — каза Дрейк, възползвайки се от мълчанието, наложено от смущението на Рейвън. — Милейди Рейвън спешно трябва да бъде придружена до Единбург. Предложих ѝ твоите услуги.

Джон изгледа неодобрително Дрейк.

— Знаех си, че нищо хубаво няма да излезе от тази нощ — каза той кисело.

Рейвън изхълца болезнено. Звукът накара Дрейк да настръхне, защото знаеше, че сам е причината за нейната болка.

— Съжалявам, Рейвън. Сър Джон знае всичко.

— В-всичко?

— Да. — Той отново се обърна към Джон, избягвайки убийствения поглед на Рейвън. — Какво ще кажеш, Джон? Ще придружиш ли милейди Рейвън до Единбург?

— Не мислиш ясно — възрази Джон. — Прав ли съм да предполагам, че Рейвън бяга от съпруга си?

— Прав си, наистина — съгласи се Дрейк. — Тя трябва да тръгне незабавно, преди Уолдо да е вдигнал на крак войниците си. Ако Дъф реши да се присъедини към него, значително ще ни превъзхождат.

— Прав ли съм да предполагам, че Уолдо знае какво... ммм... се е случило в тази нощ в брачната стая на дамата?

— По дяволите, човече, говори ясно.

Сър Джон обърна вниманието си към Рейвън.

— Милейди Рейвън, Уолдо подозира ли, че може да избягате в Шотландия?

— Дъф ще се сети, ако не Уолдо. Помолих за разрешение да посетя леля си, след като Дъф ме сгоди за Уолдо. Той знаеше, че не харесвам Уолдо и ще се опитам да потърся покровителство от леля си. Отхвърли молбата ми и не ми позволяваше да напускам кулата без придружители.

Джон кимна, после се обърна отново към Дрейк.

— Единбург е първото място, където Уолдо ще търси жена си. Мислиш ли, че ще позволи някой да го отдели от Рейвън? Не, Дрейк, Уолдо има законното право да вземе жена си под свое попечителство.

Дрейк разтриваше пулсиращите си слепоочия, чудейки се как, за бога, си беше позволил да отнеме девствеността на Рейвън. Честта изискваше да се извини по някакъв начин. Надяваше се, че като я изпрати в Шотландия с придружител, ще е достатъчно, но вместо това животът му с всяка изминала минута ставаше все по-сложен.

— Искам да ида в Единбург — каза твърдо Рейвън.

Дрейк въздъхна тежко.

— Джон е прав. Уолдо ще те намери до една седмица и когато те открие, наказанието ще е сурово. Това ли искаш?

— Загрижеността ти е трогателна — каза саркастично Рейвън. — За съжаление идва твърде късно. Ако леля ми и съпругът ѝ не могат да ме защитят, няма защо да се тревожиш, защото ще си направил каквото е трябвало, като си ме отвел при тях.

На Дрейк това никак не му харесваше. Изведнъж му хрумна едно решение, за което, страхуваше се, цял живот щеше да съжалява.

— Няма да отидеш в Шотландия.

Рейвън стисна упорито уста.

— Ще отида.

— Отговорен съм за тебе. Нямах да си в това положение, ако аз не бях се държал неразумно. Ако не се бях намесил, Уолдо щеше да вземе твоята девственост, както си му е редът, и ти така и така щеше да бъдеш негова жена.

Лицето на Рейвън изразяваше непокорство.

— Да, и щях да мразя всеки миг от този живот. Може би ти ми направи услуга, Дрейк ъф Уиндхърст.

Дрейк се изсмя сурово.

— И може би не направих услуга на себе си.

Той погледна към издутата калъфка от възглавница, привързана за седлото.

— Виждам, че си се приготвила. Добре. Веднага тръгваме за Уиндхърст.

— Уиндхърст! Не. На север към Шотландия.

Тя се качи на кобилата си и се опита да я обърне, но Дрейк хвана юздите.

— Накарай хората да побързат, Джон — заповяда кратко Дрейк.

— И изпрати сър Ричард при мене. Имам специална задача за него.

Скоро ще съмне и слугите ще се размърдат. Трябва да сме далече оттук, преди Уолдо да се събуди и вдигне тревога.

Рейвън направи отчаян опит да измъкне юздите от ръцете на Дрейк. Не искаше да ходи в Уиндхърст. Дрейк ясно и беше дал да разбере, че за него тя е само затруднение, товар, който не е предвиждал. Защо така изведнъж в него се събуди съвестта, питаше се тя, когато изобщо не се беше обезпокоил от това, докато се любеше с нея. Беше отнел невинността ѝ и я беше оставил сама да се оправя с последиците. Като дете тя бе обичала този дявол с черно сърце, но тогава той беше мил, добър и почтен. Би отишла на драго сърце с Дрейк в Уиндхърст, ако не ѝ беше дал да разбере, че за него не е нищо повече от един товар, който трябва да носи, за да изкупи греха си.

Рейвън погледна към кулата и видя светли точки, които се движеха насам-натам в мрака.

— Факли.

Възклицанието ѝ привлече вниманието на Дрейк.

— По дяволите! Уолдо се е свестил и е повикал стражите.

— Към Уиндхърст! — извика Дрейк и пришпори коня си. Рейвън усети как кобилата ѝ се дръпва и разбра, че Дрейк още държи юздите ѝ. Тя препусна в галоп, далече от замъка Чърк, далече от Уолдо, към един нов живот с мъж, който я бе използвал като инструмент на отмъщението срещу брат си и сега я смяташе за наказание, с което да изкупва греховете си.

Яздеха на юг през тресавища и ливади през остатъка от нощта и до късната сутрин. Рейвън беше толкова гладна, че стомахът ѝ сякаш беше залепнал за гръбнака. Току-що бяха пресекли един плитък поток, когато Дрейк най-накрая даде знак да спрат, за да могат конете да пият вода и да си починат, а ловците да опекаат дивеча, който бяха застреляли по пътя дотук. Рейвън не виждаше признаци някой да ги е проследил и си отдъхна успокоена. Не ѝ се искаше отново да се срещне с Уолдо, защото знаеше, че този път няма да се измъкне току-така.

Рейвън намери едно дърво и седна да си почине. Затвори очи за миг и се унесе. Събуди се едва когато почувства, че някой я побутва. Отвори очи и видя Дрейк, наведен над нея. Държеше парче месо, набодено на пръчка, което ухаеше вкусно.

— Ловците ми донесоха няколко заека и малък елен. Гладна ли си?

— Прегладняла. — Тя взе месото и го заръфа с апетит. — Кога ще стигнем Уиндхърст?

— След няколко дни. Далече е. Замъкът Уиндхърст е разположен в Южен Уесекс, на един ръкав, който се вдава в морето. Наблизо е село Байдфорд.

— Виждал ли си някога владенията си?

— Да, преди няколко години. Но нямах пари да възстановя и укрепя замъка, затова не виждах причина да се връщам там. След няколко години състезания по турнирите спечелих достатъчно богатство, за да възстановя Уиндхърст и да си създам собствена войска.

Рейвън подбра внимателно думите си.

— Аз ще ти преча. Може би ще размислиш и ще ме пратиш в Шотландия със сър Джон.

Той погледна настрани и на Рейвън ѝ се стори, че сякаш току-що е изял нещо кисело.

— Дължа ти своето покровителство.

Тя го изгледа намусено.

— Няма да споря по този въпрос с тебе, но аз те помолих да ме придружиш до Шотландия, не до някакъв полусруттен замък, който се руши още отпреди ти и аз да сме били родени.

Гримасата му стана още по-изразителна.

— С мене ще си в по-голяма сигурност.

— Не мога да живея вечно с тебе, Дрейк. Един ден ще поискаш да се ожениш, и аз ще съм ти пречка. Тогава какво?

— Искаш ли да се върнеш при Уолдо?

— Знаеш, че не мога. По-скоро бих живяла в бордей, отколкото да се върна при него. — Изведнъж лицето и се озари от някакво внезапно решение. — Ще помоля папата за анулиране.

Дрейк махна с ръка.

— Това ще отнеме години.

Тя се оклюма, като помисли за неясното си бъдеще. Ако остане с Дрейк, това ще застраши живота му, защото тя знаеше, че Уолдо няма да се успокои, докато не си я върне. Уолдо може би щеше да си спомни за Уиндхърст и да дойде с войниците си да нападне замъка. А според

собствените думи на Дрейк крепостта му не беше в състояние да понесе никаква атака.

— Няма ли друго място, където да бъда в безопасност? Може би в Лондон — размисли се тя. — Хората казват, че в такъв град можеш да се изгубиш.

Дрейк се замисли за миг, но скоро отхвърли предложението.

— Не. Ти си твърде добре възпитана и не можеш да оцелееш сама в Лондон. — Той я накара да го погледне в лицето, после погледът му се плъзна надолу по тялото ѝ. — Може би ще те задържа като моя любовница.

Рейвън избухна в негодувание:

— Черният рицар винаги ли получава това, което иска?

От усмивката му, пълна с чувствен подтекст, по гърба ѝ пропълзяха тръпки.

— Винаги. Ти ме помоли за покровителство, Рейвън, и аз ти го давам. Ще стана твой покровител и твой любовник. Не е толкова лоша съдба, нали, скъпа?

— Отиваш отвъд границите на лудостта — нападна го Рейвън. — Ако си спомням правилно, ти не ме харесваше.

Той се отпусна до нея.

— Може да съм си променил мнението. Ти си изкусително парче, Рейвън ъф Чърк.

Рейвън вдигна предизвикателно брадичката си.

— Няма да се търкалям с тебе, Дрейк ъф Уиндхърст.

Следващите му думи, произнесени с нисък съблазняващ глас, накараха сърцето ѝ да се разтупти бясно.

— Нима? Ще видим, милейди.

Той хвана брадичката ѝ в широката си длан. Тя се вгледа дълбоко в сребристите му очи, видя там нещо, от което и двамата се плашеха, и потръпна. Изведнъж болезнено осъзна, че този мъж притежава властта да я обсеби телом и духом, ако не вземе мерки да се предпази. Имаше сериозна причина да го мрази, но не можеше да открие в сърцето си и частица омраза към него. Ако не беше влязъл в стаята ѝ през брачната нощ, сега тя щеше винаги да е обвързана с Уолдо.

Рейвън знаеше, че Дрейк бе постъпил непочтено, като я бе съблазнил, че бе откраднал нейната девственост, защото мразеше

съпруга ѝ, но това косвено я бе освободило, а тя копнееше точно за това освобождаване.

Щеше да продължи да мисли така, но видя, че устните на Дрейк са толкова близо до нейните, че усещаше как дъхът му я докосва. Разбра, че той ще я целуне. Притисна гърба си към дървото, но нямаше накъде повече да бяга, а той скъсяваше разстоянието помежду им. От устните ѝ се изтръгна стресната въздишка, когато ръцете му обхванаха раменете ѝ, притегляйки я плътно към него. Устните му се доближаваха бавно, прилепиха се към нейните, той близна полека крайчеца на устата, после пъхна езика си в устата ѝ, за да проникне по-навътре.

Рейвън почувства как светът се накланя и започна да се дърпа яростно, когато ръцете му потърсиха гърдите ѝ под наметалото, а умелите му пръсти напипаха зърната ѝ и ги превърнаха в щръкнали от болка розови пъпки. Точно когато тялото ѝ започна да я предава и тя се наведе към него, той изведнъж се отдръпна и ѝ подаде месото.

— Яж, Рейвън. Ще ти трябва много сила за предстоящото пътуване.

И си тръгна. Рейвън се загледа смаяна след него. Явно беше напълно готов да упражни върху нея силата на съблазънта си, за да я има като любовница, и тя се закле мълчаливо да се съпротивлява на всяко ново домогване на Черния рицар.

Дрейк седна отделно от своите хора, ядеше, но не усещаше вкуса на храната. Дяволите да я вземат Рейвън ъф Чърк, помисли той унило. Тя разпалваше страстта му както никоя жена досега. Той я искаше. Още тази минута. Искаше да я притисне долу на твърдата земя, да повдигне полите ѝ, да проникне в нейното стегнато, сладко тяло. Беше първият ѝ мъж и по някаква необяснима причина искаше да е и последният. Поклати глава учуден. Мисълта, че иска Рейвън, го тревожеше особено след като толкова години я беше мразил. Кой можеше да си помисли, че ще израсне като възхитителна красавица с тяло, което може да изкуси и светец? А Господ знае, че той не беше никакъв светец.

— Изглеждаш ми загрижен, Дрейк — каза сър Джон, присъединявайки се към него. — Искаш ли компания?

Поздравът на Дрейк далеч не беше приветлив.

— Заповядай, седни.

Джон се отпусна до Дрейк.

— За какво си се замислил сега, приятелю? — той прогледна многозначително Дрейк. — Да не си се загрижил за хубавата дама?

— Откраднах жената на Уолдо, не помниш ли?

— Разбира се, че помня. Предупреждавах те, че е чиста лудост, но ти не ме послуша. Какво стана сега, Дрейк?

Дрейк не можа да прикрие спомена за страстта, който проблесна в очите му. Спомни си с наслада всяка подробност от нощта с Рейвън и това го накара да я иска още повече.

— Дължа на Рейвън покровителство.

— Тогава имаш ли твърдо намерение да заведеш дамата в Уиндхърст?

— Нямам друг избор.

Намусеният отговор на Дрейк не обезсърчи Джон.

— Още има време да я пратиш в Шотландия. Може би не бях прав, като казвах, че идеята не е добра. Страхувам се, че милейди Рейвън ще се окаже по-голямо затруднение, отколкото си струва.

— Май си прав, Джон, но няма какво друго да направя.

— Познавам те, Дрейк. Хората се обзалагат колко време ще мине, преди дамата да ти стане любовница. Всички видяхме, че я целуна. Мисля, че тя е по-голям залък, отколкото можеш да глътнеш.

Мрачното настроение на Дрейк се изпари и той се усмихна.

— Искам Рейвън, Джон. Искам я като моя любовница. И ако някога реша да си взема жена, все още ще я искам.

— Толкова ли е добра?

Дрейк скочи на крака.

— Няма да позволя неприлични приказки за Рейвън. Кажи на хората, че трябва да се отнасят с нея така, както подобава на положението ѝ. Това се отнася и за тебе, Джон.

Мрачното настроение на Дрейк и суровото предупреждение като че ли не развалиха настроението на Джон. Той пъргаво се изправи и се поклони шеговито на Дрейк.

— Нещо ми казва, че дамата няма да се предаде така лесно, както си мислиш. Интересно ще е да се види кой ще спечели тази битка на волята. Аз залагам на дамата.

Тази нощ се разположиха на лагер в една горичка. Въръжените с лъкове мъже веднага се пръснаха да търсят дивеч за вечеря, а Евън се зае да стъкне огън. Рейвън се примъкна близо до огъня и се обви плътно с наметалото си. Макар че лятото още беше в своя разгар, тъмната гора навяваше хладни спомени за онези студени дни, които щяха да дойдат между празника на жътвата и Архангеловден.

Местейки се смутено под любопитните погледи на войниците на Дрейк, които се разхождаха насам-натам из лагера, тя потърси Черния рицар и изпадна в паника, като не можа да го намери.

— Дрейк отиде с ловците.

Рейвън с учудване видя сър Джон, застанал зад рамото ѝ. Тя се изчерви, притеснена, че сър Джон така лесно е разчел мислите ѝ.

— Елате — каза той, хващайки я за лакътя. — Евън ви е постлал одеяло да седнете при огъня. Сигурно сте изморена. Денят беше дълъг.

Джон, изглежда, не бързаше да си тръгва. Седна долу до нея и протегна крака към огъня.

— Отдавна ли познавате Дрейк? — запита любопитно Рейвън.

Имаше безброй въпроси относно миналото на Дрейк. Искаше да знае всичко, което бе станало с него, откакто напусна замъка Чърк.

Джон не скъпеше думите си.

— Да. Бихме се заедно при Креси във Франция. Аз съм рицар без земя, точно какъвто беше Дрейк, преди да се отличи на бойното поле и да го наградят с Уиндхърст и графска титла. Без съмнение сте чували как спаси живота на Черния принц. За мен е чест и удоволствие да се бия рамо до рамо с Дрейк. Когато кралят го награди със земя и титла, аз му се заклех във вярност, и оттогава винаги съм с него.

— А войниците? — запита Рейвън. — Всички ли са се заклели във вярност към Дрейк?

— Да. Макар че повечето от тях му служат срещу заплата, всички са лоялни към Черния рицар, милейди. Няма защо да се боите.

Може би не от хората на Дрейк, но със сигурност трябваше да се бои от самия Черен рицар, помисли си Рейвън. Това обаче не я спря и тя продължи да задоволява любопитството си. Разказваха се легенди за подвизите на Черния рицар, но тя се интересуваше предимно от частния му живот.

— Дрейк има ли жена?

— Няма време за жена. Но сега, когато най-накрая ще се установи в Уиндхърст, предполагам, че ще помисли за наследници и други такива неща.

— Чувала съм, че жените сами му се хвърляли в краката.

— Да, и той приема ласкателствата им като нещо дължимо и им се отплаща, като върви по гърбовете им — отговори Джон.

Рейвън прикри с ръка усмивката си.

— Кажете ми истината, сър Джон, Дрейк има ли си любовница? Или може би не само една?

— Дрейк има много жени, но сега няма любовница. Друго нещо да ви интересува, милейди?

— Според мене ѝ каза достатъчно — намеси се Дрейк и седна при тях.

Те бяха така увлечени в разговора си, че не го бяха забелязали кога се е приближил. Сър Джон скочи на крака.

— Дрейк! Трябва ли така да се промъкваш? Ловците върнаха ли се?

— Да. Ти нямаш ли си друга работа, освен да забавляваш милейди Рейвън с моите подвизи?

Устните на Джон се извиха нагоре в подигравателна усмивка.

— Аз само задоволявах любопитството на дамата.

Дрейк очевидно не споделяше веселостта на Джон.

— Надявам се това да е всичко, което си смятал да задоволяваш.

Рейвън възкликна възмутено.

— Дрейк! Това е нечувано нахалство.

Дрейк погледна строго надолу към нея.

— Аз само защитавам вашата добродетелност, милейди.

— Май малко късно си се сетил за това — отсече Рейвън.

— Извинете ме — каза Джон и се поклони учтиво на Рейвън. — Трябва да нагледам хората и конете.

И той се отдалечи бързо, явно щастлив, че е успял да се измъкне от словесната битка.

Дрейк обаче не бързаше да си ходи.

— Ако имате въпроси за миналото ми, милейди Рейвън, предлагам да питате мен.

— Толкова ли е необичайно да искам да науча нещо повече за моя закрилник?

— Докато не се задълбаваш много в личните ми работи.

— Като например жените ти?

Сребристият му поглед потърси лицето ѝ.

— Няма какво да се интересуваш за тях.

Любопитството на Рейвън за романтичните подвизи на Черния рицар още не бе задоволено, но тя махна пренебрежително с ръка и заяви:

— Прав си. Подвизите ти не ме интересуват.

Дрейк се отпусна до нея.

— Вече знаеш най-важното за мене. Баща ми казва, че съм роден извънбрачно. Живеех с майка си и баба си в едно селце в Уелс, докато майка ми умря. После баща ми дойде да ме вземе и ме даде на служба при лорд Нийл. Аз се влюбих в сестра ти и тя ми бе отнета, както добре знаеш. Това е всичко.

Недостатъчно, помисли си Рейвън. Все още имаше тайни, забулващи миналото на Черния рицар. Невероятно, но тя искаше да знае имената на всички жени, с които беше спал. Тази мисъл я стресна и тя сведе очи към скута си.

— Предпочитам да не разпитваш приятелите ми зад гърба ми — добави той.

Рейвън кимна в знак на съгласие и това, изглежда, го задоволи, той стана и се извини. След малко Евън се появи с огромна порция печен заек, набодена на пръчка, и чаша бира. Рейвън започна да яде с голям апетит, облизвайки пръстите си, и въздишаше щастливо след всяка хапка. Макар че това далеч не можеше да се сравни с изисканите ястия, поднасяни в замъка Чърк, беше по-вкусно от всичко, което някога беше яла.

Рейвън погледна оттатък лагерния огън, където Дрейк седеше до сър Джон, и притеснена, бързо отмести поглед, когато той обърна глава към нея и срещна очите ѝ. След миг той стана и дойде при нея.

— Искаш ли да се изкъпеш, милейди Рейвън? — запита, подавайки ѝ ръката си.

Малката длан на Рейвън потъна в неговата, докато я издърпваше да стане.

— Баня ли? Звучи прекрасно. Възможно ли е?

— Да. Недалеч от лагера има поточе. Опитах водата, стори ми се добра.

Тя забеляза, че косата му е още влажна и разбра, че сигурно се е изкъпал, докато е чакал яденето да стане готово.

— Мога ли да ида сега?

— Да, веднага щом Евън донесе сапун и нещо за избърсване.

Сякаш като по поръчка, Евън се появи с необходимите неща.

— Каж ми как да стигна до потока — каза Рейвън, взирайки се в гъстата гора.

— Ще те заведа.

И той я хвана за лакътя.

Тя не помръдна. Не искаше да остава насаме с Дрейк. Беше прекалено опасен, прекалено изкусителен, прекалено мъжествен и размътваше мислите ѝ.

— Мога и сама да го намеря, само ми покажи накъде да вървя.

Устата му се изпъна на тънка решителна черта.

— Аз ще те заведа. Наоколо има диви животни. Може да имаш нужда да те защитавам с оръжие.

Рейвън реши да не спори с него. Беше научила нещо важно за Дрейк през тези няколко дни. Когато искаше нещо, обикновено той го постигаше.

Водени от ивиците бледа лунна светлина, разпиляна по далечните високи върхове на дърветата, Рейвън и Дрейк вървяха неуверено през тъмната застрашителна гора. Рейвън беше благодарна, че Дрейк ѝ вдъхва сигурност с присъствието си, осъзнавайки, че сама никога нямаше да намери потока. Дрейк обаче явно знаеше накъде върви, докато я водеше през падналите стволоче и буйните храсталаци, които се закачаха за полите ѝ. Когато стигнаха потока, Рейвън окончателно беше загубила посоката. Сега знаеше защо Дрейк настоя да я придружи.

Излязоха от гората и се озоваха на тревист бряг. Рейвън възкликна възхитена при вида на гледката, която се простираше пред

нея. Беше невиджано вълшебство. Тя се вгледа изумена в милионите искрящи диаманти, които танцуваха под лунната светлина по повърхността на бълбукащия извор.

— Толкова е красиво... и толкова спокойно — въздъхна Рейвън.
— Дълбоко ли е? Не мога да плувам.

Дрейк седна на тревистия бряг.

— Водата ще ти стигне до кръста, не повече. Не е опасно. Къпи се колкото искаш, Рейвън. Ще те чакам тук.

Рейвън го погледна стреснато. Да не би да очаква тя да се съблече пред него?

— Обърни се.

Той кръстоса упорито ръце на гърдите си.

— Виждал съм те гола.

Разбира се, че я беше виждал гола, но тя не искаше да мисли за това или за събитията, които се бяха случили в спалнята ѝ. Само мисълта за това я караше да трепери.

— Въпреки всичко, ще се обърнеш, Дрейк ъф Уиндхърст. Най-добре е и двамата да забравим какво се случи в спалнята ми през сватбената ми нощ.

Дрейк почти нацупено ѝ подаде сапуна и кърпата за избърсване и се обърна с гръб към нея. Рейвън отиде до брега и след като хвърли бегъл поглед през рамо, за да се увери дали Дрейк не я гледа, бързо се съблече и опита водата с пръстите на крака. Нададе стреснато възклицание и се отдръпна.

— Има ли нещо?

— Не! Не се обръщай. Водата е студена.

Подтикът да се обърне и да гледа Рейвън беше толкова силен, че Дрейк трябваше да се насили да мисли за други неща. После чу плисък и решителността му се стопи. Затвори очи и си представи как Рейвън стои във водата, а голото ѝ тяло е обагрено в тъмnozлатисто. Все още със затворени очи, той си представи как дългата ѝ кестенява коса се развява около нея, а наситения ѝ кестеняв цвят отразява лунната светлина. Почувства как тялото му се напруга в отговор на неговите фантазии и се размърда неспокойно. Никога през живота си не бе виждал такава красота, придружена с крехкост, но и със силен характер.

Рицарят трябва да ненавижда слабостта в себе си, припомни си Дрейк. Добрите му намерения траяха само докато отвори очи и хвърли бегъл поглед през рамо. Устата му пресъхна.

Като Венера, излизаща от банята, Рейвън беше красива като богиня. Дрейк завидя на капчиците вода, които се спускаха по гърдите ѝ и течаха като поточета по плоския ѝ корем. Страстта се събуди внезапно в него, разпалвайки въображението му. Искаше да оближе водата от зърната ѝ и да се гмурне под водата, за да вкуси онова сладко място между бедрата ѝ.

Рейвън, изглежда, бе усетила очите му върху себе си, защото се обърна и го погледна. Той бързо извърна глава. Знаеше, че е прекалено тъмно, за да може тя да разбере дали я гледа, но не почувства вина, когато се обърна, за да наблюдава как тя довършва банята си.

Устата му пресъхна, когато Рейвън вдигна ръце, за да насапуниса косата си, а гърдите ѝ изпъкнаха и се очертаха ясно. Възбудата му стана още по-силна, вече болезнена и той затисна уста с ръка, за да задуши стона си. Сега се беше обърнал изцяло и съвсем неприкрито обгръщаше Рейвън с поглед. Когато тя изстиска водата от косата си и се насочи към плиткото, той скочи като котка и тръгна към нея като звяр, който преследва плячката си. Тя погледна нагоре, видя го и спря.

— Дрейк! Ти обеща!

— Не, не съм ти давал никакво обещание. — Той взе кърпата, която тя беше оставила на брега, и ѝ я подаде. — Хайде, нощем е студено.

— Проклет да си!

— Да, проклинай ме колкото искаш, скъпа, но трябва да признаеш, че някаква сила ни тласка един към друг.

Тя прикри гърдите си с ръце, потръпвайки в студения въздух.

— Между нас няма нищо, Дрейк ъф Уиндхърст.

— По-късно ще поговорим за това. Ще излезеш ли, или аз трябва да вляза при тебе?

Рейвън нямаше избор. Нощният въздух караше кожата ѝ да настръхва. Тя се приближи до него. Той протегна кърпата и я загърна в нея. Ръцете му я обвиха. Изстиналата ѝ плът бързо се затопли в прегръдките му и след няколко минути тя почувства как топлината му прониква през неговата туника и през кърпата. Ароматът му беше остър и силен — изгорели дърва, бира и възбудена мъжка плът. Тази

миризма се смеси със спомените за споделената им страст и породи нова, замайваща съблазън.

— Бързо се затопляш, скъпа — прошепна той на ухото ѝ. — Да те накарам ли да пламнеш? Мога, нали знаеш.

Отговорът ѝ се загуби в омаята, която създаваха устните му, когато той наведе глава и потърси устата ѝ. Устните му бавно се скланяха към нейните, властни, изискващи, не ѝ даваха избор, само един-единствен. Дрейк отпусна кърпата, която падна на земята. Той прокара ръце по тялото ѝ, по полукълбата на гърдите ѝ, по извивката на талията ѝ, по гладката закръгленост на бедрата и седалището. Притисна я до твърдите си хълбоци, а кракът му се вмъкна безпрекословно между бедрата ѝ. Тя издаде тих протестиращ вик, когато той леко я положи на земята.

Без да обръща внимание на протеста ѝ, Дрейк прошепна ласкаво срещу устните ѝ:

— И двамата го искаме, Рейвън.

Тя се взря в решителните му очи и почувства как съпротивата ѝ се стопява. Не е редно, обади се един глас вътре в нея. Тя стегна гръб и още веднъж се опита да разсее страстта му.

— Не! Не можем да направим това, Дрейк. Само ще усложним нещата.

Той ѝ се усмихна.

— Аз съм склонен да поема последствията.

Той я докосна. Коленете му разтвориха краката ѝ, за да му позволят да стигне до нейното съкровище. Рейвън стисна бедрата си, за да възпре потока от желание, който се зараждаше в нея. Силата му я караше да трепери. Заболя я от съзнанието колко слаба става, колко покорна и податлива, и отново се закле до последен дъх да се съпротивлява на непреодолимата съблазън на Дрейк.

Рейвън не можеше да мисли, не можеше и да говори, когато разбра, че Дрейк откопчава колана и панталоните си и я нагласява, за да влезе в нея.

Колкото и да беше замаяна от страстта, тя дочу как той изруга и се надигна от нея.

— Някой идва. — Дрейк я изправи на крака, уви я в кърпата и я побутна към разхвърляните ѝ дрехи. — Облечи се. Аз ще ги задържа.

— Кой...

— Дрейк! Милейди Рейвън! Добре ли сте?

Рейвън изстена. Сър Джон. Не знаеше дали да му благодари, или да го удуши.

— Джон, стой където си — извика Дрейк, докато набързо закопчаваше колана и панталоните си и навличаше туниката. — Станало ли е нещо?

— Дватамата с милейди Рейвън много се забавихте и се изплаших да не се е случило нещо с вас.

— На милейди Рейвън ѝ хареса да се къпе — отговори Дрейк. — Върни се в лагера. Ние идваме след минута.

— Отиде ли си? — запита шепнешком Рейвън.

— Да. Ти облече ли се?

— Почти.

След малко тя излезе иззад едно дърво, напълно облечена, а дългата ѝ кестенява коса висеше на мокри кичури по гърба.

Дрейк беше необикновено тих, докато крачеха през гората към лагера, и Рейвън реши да не го предизвиква. Искрено се надяваше мълчанието на Дрейк да означава, че се разкайва за опита си да я съблазни. Въпреки това тя се зарече да внимава и да не се поддава на предизвикателствата на Черния рицар.

Рейвън седна близо до лагерния огън и разстла косата си да се суши. Нямаше представа, че простият ѝ жест бе привлякъл цялото внимание на всички присъстващи мъже, включително на Джон и младия Евън. Възхитените им погледи бяха приковани в ритмичните поглаждащи движения на ръката на Рейвън, докато тя прокараваше гребена през дългите си коси, за да ги срещи. Замислена, Рейвън се сепна, когато Дрейк издърпа гребена от ръката ѝ. Тя го погледна смаяно.

— Достатъчно. — Гласът му беше странно дрезгав, а тя нямаше никаква представа какво е предизвикало подобна силна реакция. — Време е да спим. Евън ти е направил постеля под едно дърво — каза той, посочвайки към един разклонен бряст.

Рейвън го изгледа високомерно и възмутено и стана с цялото достойнство, на което беше способна.

— Сега пък какво съм направила?

— Нищо, само възбуждаш хората ми. Дори сър Джон си загуби ума по тебе.

Тя изсумтя презрително.

— Само не и сър Джон. Той знае точно защо съм тук. Не си ли забравил сватбената ми нощ и как сър Джон ти помогна да сложиш рога на Уолдо?

— Тази нощ е неизличително отпечатана в ума и тялото ми — каза той с дрезгав шепот. — Точно затова си сега с мене тук, милейди. Ако не се бях напил и не бях ти откраднал девствеността, сега щеше да си в леглото на съпруга си, вместо да ми досаждаш.

— Да ти досаждам ли! — изсъска възмутено Рейвън. — Не аз пожелах да те придружа в Уиндхърст. Аз исках да ме отведеш в Шотландия, ако си спомняш.

Той ѝ се усмихна. Усмивката не стигна до очите му. Закрити от сенките, те изглеждаха тайнствени, отдалечени и макар че се опитваше, Рейвън не можеше да прочете мислите му. Очевидно той не искаше тя да прониква в душата му, затова тя сведе поглед.

— Ако ти си спомняш — отговори Дрейк, — имаш моето покровителство, нещо, което потърси още в мига, когато дойдох в Чърк. Познавам Уолдо. Той ще те накаже жестоко заради това, че си се осмелила да му се противопоставиш. Уолдо винаги ме е мразил, а сега и ти си в списъка на враговете му. Може да не ми харесва през цялото време да си покрай мене, но аз не се отнасям лекомислено към обещанията си, милейди. — Тонът на гласа му се сниши съблазнително, стана предизвикателен. — Ако искаш да бъдеш моя любовница, съюзът ни може да стане наслада и за двамата. Помисли за това.

Думите му увиснаха във въздуха като есенен дим, докато той се отдалечаваше.

Рейвън мислеше за това и мисълта никак не ѝ харесваше, не повече, отколкото първия път, когато ѝ го предложи. Тя въздъхна нерешително. Не си беше представяла живота си като любовница на някой мъж. Преди да заспи, се запита дали би било твърде лоша постъпка, ако стане любовница на Черния рицар. Но тутакси побърза да пропъди тази мисъл. Когато Дрейк си вземеше жена, както щеше да направи в края на краищата, тя щеше да бъде изхвърлена и изоставена като нежелан товар. Какво щеше да прави тогава? Да се върне при Уолдо? Никога. Да заживее с друг рицар? Едва ли. Тогава през ума ѝ

мина мисълта, да влезе в манастир и да се остави на закрилата на Бога. С тази мисъл тя потъна в дълбок сън.

Понеже не можеше да заспи от безпокойство, Дрейк освободи стража и сам тръгна да обикаля около лагера. Рейвън го подлудяваше. Целият копнееше за нея, в мисълта му се гонеха виденията на голото тяло на Рейвън, което се извиваше под неговото. Знаеше, че тя също го иска, защото я бе видял да го гледа, когато мислеше, че никой не я забелязва. Гледаше го възхитено, макар че се опитваше да прикрие интереса си. Мина му през ума, че може би тя не е безразлична към предложението му. Повечето жени биха сграбчили с две ръце шанса да станат любовници на Черния рицар. Как да се държи далече от нея? Да я иска, съзнавайки, че не бива — това можеше да го подлуди.

Вгледа се на север, към Чърк, и се запита какво ли прави сега Уолдо. Тъй като познаваше отмъстителната природа на брат си, Дрейк знаеше, че Уолдо ще го гони докрай. Щом научи, че Рейвън не е избягала в Шотландия, Уолдо ще събере войска и ще потегли да обсади Уиндхърст.

Дрейк изруга яростно. Щом стигнеше Уиндхърст, смяташе да наеме каменоделци и работници, за да поправят стените и да укрепят замъка. Тогава щеше да изпрати сър Джон да събере наемници, които да се присъединят към неговата малка елитна войска. Но интуицията му подсказваше, че плановете за защита на Уиндхърст са закъснели. Дрейк бе оставил сър Ричард в Чърк, за да съобщава какво прави Уолдо. Ричард трябваше да се преоблече като селянин и да му събщи кога Уолдо ще се насочи към Уиндхърст.

Преди зазоряване хората започнаха да се размърдват. Когато съмна, Дрейк събуди Рейвън. Намери я легнала по корем, така потънала в съня, че той спря за момент, за да ѝ се възхити. Осъзнавайки накъде го отвежда мисълта му, той се овладя, прилекна и леко я побутна. Рейвън се размърда, но не се събуди. Той отново я побутна. Тя изстена и отвори очи.

— Трябва да ставаш, Рейвън. Нямаме време за закуска. Евън разпределя остатъците от вчерашната вечеря. Ще ядем, докато яздим.

Рейвън седна и се вгледа в него, сякаш се опитваше да си спомни къде се намира и защо. Дрейк помисли, че тя изглежда прекрасно, така разрошена с кестенявите си къдрици, обкръжаващи като лъскава грива главата ѝ, а зелените ѝ очи примигват, още замъглени от съня.

— Трябва... да се отдели за малко — каза тя, като изпрати дълъг поглед към гъстите храсти, които обграждаха лагера. — Няма да се бавя.

— Ще те пазя — предложи Дрейк, помагайки ѝ да стане.

— Не, благодаря — отсече Рейвън и се скри зад близките храсти.

Дрейк се изсмя и отиде да се приготви за тръгване. Поради някаква причина му харесваше да дразни Рейвън. Беше ужасно докучлива, същински таралеж, а той би дал половината от богатството си, само да можеше да се пъхне под бодлите и да достигне цветето, което тя му отказваше.

Пристигнаха в Уиндхърст след пет дни. Рейвън беше изтощена. Бяха яздили бързо и продължително, от зори чак до смрачаване почти през цялото време и Рейвън се надяваше дълго да не ѝ се налага да се качва на кон.

Когато Рейвън зърна за първи път Уиндхърст и суровите, брулени от вятъра, отвесни брегове, над които беше построен, сърцето ѝ едва ли не слезе в петите. Беше много по-запуснато, отколкото беше си го представяла. Вятърът носеше над земята прах и кълба от мъгли. Замъкът изглеждаше забравен и изоставен, разхвърляни стари зидове, стърчащи като стражи над бурното море и тясната пясъчна ивица по брега. Сърдити пурпурни облаци се трупаха над главите им. Небето беше заплашително тъмно и от това кулата изглеждаше враждебна, почти плашеща. Суровият вятър развяваше наметалата на воините. Ревът на прибой, който се разбиваше в скалите под брега, беше почти оглушителен.

Външната стена на замъка лежеше в руини, но по някакво чудо вътрешната стена бе запазена, макар че на някои места се беше срутила под собствената си тежест.

— Ето ни у дома — извика Дрейк да казва с известна гордост, която озадачи Рейвън при вида на руините пред тях.

Дрейк подкара Зевс напред. Дръпна юздите пред външната стена и се загледа мрачно в съборените камъни и унищожената мазилка. Рейвън го следваше отблизо, докато той заобикаляше развалините и влизаше във вътрешния двор. Мястото за турнири, сега обрасло с бурени и прещип, изглеждаше така, сякаш не е било използвано от десетилетия.

Заваля студен дъжд и от това Рейвън се почувства още по-зле. Тя дръпна качулката над главата си. Дрейк, който като че ли въобще не забелязваше дъжда и студа, премина през добре запазената двойна кула на входа и влезе във вътрешния двор. Рейвън отново усети чувството за откъснатост и самота, когато погледна към пустия двор, където някога бе кипял живот. Загледа се в постройката, чийто остър покрив се беше срутил, и помисли, че това може би е кухня. Другите постройки, може би житница, казарми и складове, също отчаяно се нуждаеха от поправка. Конюшните, жилищата на конярите над нея и ковачницата изглеждаха изоставени и забравени, свити край рушащата се вътрешна стена.

Рейвън донякъде се ободри от вида на главната кула. Въпреки годините запустение тя стоеше гордо изправена и почти непокътната, а четирите ѝ малки кулички ясно се очертаваха на фона на потискащото тъмно небе, озарявано от светкавици.

— Един ден Уиндхърст отново ще стане великолепен — зарече се Дрейк, повече на себе си, отколкото на своите оглушени от вятъра спътници.

Сър Джон му подаде факла. Той я пое с една ръка, а с другата хвана Рейвън за лакътя.

— Ела, милейди. Ще огледаме ли заедно моите владения?

Рейвън бе любопитна и се остави той да я води нагоре по стълбите и в кулата. Две тежки, белязани от времето, врати, обковани с желязо, запречваха пътя им и Дрейк се дръпна назад, докато двама мъже ги отваряха. Кожените панти изскърцаха жално, но се поддадоха под човешката упоритост. Рейвън отстъпи, задушена от отвратителната воня на гнилоч и нечистотии, и затисна нос с наметалото си.

— Да, ужасно е — съгласи се Дрейк, — ще е нужна усилена работа. Утре ще наема прислужници и работници да разчистят кулата. Байдфорд е голямо село, там ще има всичко, от което се нуждаем.

Рейвън остана отвън, докато Дрейк разглеждаше стаите и нишите на долния етаж.

— Да погледнем ли горните стаи?

— Ще почакам тук — отстъпи назад Рейвън, понеже гледката никак не ѝ харесваше.

— Дрейк — извика сър Джон, който влизаше в двора. — Войнишките помещения не са чак толкова лоши, колкото изглеждат

отвън. Хората могат да се настанят там, докато другото се поправи. Намерих оръжейницата и ковачницата. Почти са непокътнати и ще трябва само малко да се стегнат.

— Рейвън и аз ще отидем да видим стаите на горния етаж. Може да стават за живеене. Ще дойдеш ли с нас?

— Не. Мислех да отида до селото, ей там долу, на брега. Надявам се да донеса и храна за вечеря.

— Добре, върви. Докато си там, наеми всеки селянин, който е готов да работи за добра надница. Кажете на хората, че господарят си е дошъл и че възнамерява да възстанови замъка в предишното му величие. Всеки, който иска да работи, ще получава добро заплащане.

Сър Джон тръгна. Дрейк и Рейвън се отправиха нагоре по виещото се каменно стълбище. Намериха една празна стая, но влажните порутени помещения не ставаха за живеене. Върнаха се в преддверието и се качиха по друго стълбище, което водеше до втората купичка. На края на стълбите Дрейк отвори тежката дъбова врата и вдигна високо факела. Първата стая, в която влязоха, изглеждаше дневна, в нея имаше огнище, пейки и други тежки дъбови мебели.

Следващата стая беше спалня. Дюшекът и покривката на леглото, както и тежките завеси на прозорците, бяха изгнили и миришеха лошо. Но повечето дървени мебели, изглежда, бяха оцелели въпреки немарата и забвението.

Дрейк отиде до прозореца и отвори широко капациите, пускайки вътре свежия остър мирис на солен въздух.

— Не е толкова зле — каза одобрително Дрейк. — Едно свястно проветряване и нови постелки ще направят чудеса. Това ще са твоите стаи, Рейвън.

— А ти къде ще спиш?

Предизвикателната му усмивка породила разкошно и в същото време греховно чувство у нея и тя почти съжали за въпроса още в мига, когато той излетя от устните ѝ.

Дрейк огледа просторната стая.

— Точно тук, милейди. Достатъчно широко е за двама.

Тя стисна устни на тънка черта.

— Няма да ти стана любовница, Дрейк.

Той се усмихна още по-широко.

— Ще видим, Рейвън ъф Чърк.

8

Огънят бумтеше весело в огромното огнище на залата, непрекъснато захранван с начупени мебели. След като се нахраниха, Рейвън, Дрейк и сър Джон седнаха пред пламъците на пейки, които някой беше измъкнал от кулата навън. Валеше проливен дъжд, гръмотевици разтърсваха небето, вятърът се промъкваше през цепнатините в зида и Рейвън трепереше въпреки пращящия огън и топлото наметало. Сър Джон се беше върнал преди малко от селището мокър до кости, но в добро настроение независимо от окаения си вид.

Селцето се бе сгушило в подножието на стръмния бряг, на който беше кацнала кулата. Джон каза, че селяните очаквали новия господар на замъка, а него приветствали много сърдечно. Веднага впрегнаха една каруца и всяко семейство подарило част от вечерята си, за да нахранят новия господар и хората му. По време на краткото си пребиваване в селцето Джон успял да наеме неколцина мъже и жени, които с най-голяма готовност се съгласили да служат при Черния рицар. Обещали да посрещнат лорд Дрейк рано на другия ден с полагащите се почести.

— Време е да си починем — каза изведнъж Дрейк, прекъсвайки мислите на Рейвън. — Стаята не е годна за живеене, милейди. Трябва да спиш някъде другаде, докато дойдат слугите от селото и почистят покоите ти.

Рейвън отвори очи и набръчка нос с погнуса.

— На пейката ще ми е добре.

— Не мисля така. Има едно по-добро място. Утре сламениците ще бъдат изхвърлени и сменени с нови, а тази вечер сър Джон и аз ще спим при хората във войнишките помещения. Ти легни тук, в залата.

— Не! — извика тя така решително, че Дрейк я погледна изкосо. — Искам да кажа, не смея да оставам тук сама — изрече тя, отправяйки му плах поглед. — Тук е... страшно.

— Няма от какво да се страхуваш — увери я Дрейк.

— Остани с нея — посъветва го сър Джон, като усилено се мъчеше да прикрие многозначителната си усмивка. И се изправи. — Лека нощ.

— Съжалявам — каза Рейвън, поглеждайки подир сър Джон. — Недей да оставаш заради мене. Сигурна съм, че ще ти е по-удобно в казармите. Аз ще съм добре на пейката.

— Няма да е необходимо — каза Дрейк. — Разгледах някои от стаичките отатък и казах на Евън да почисти една от тях от паяжините. Те първоначално са били предназначени да подслоняват важни гости. Всички са достатъчно широки, във всяка има голям одър. Ела, ще ти ги покажа.

Рейвън го последва неуверено. Странни сенки танцуваха по опушените от дима стени на голямата зала, създавайки чудовища, които, разбира се, бяха само плод на собственото ѝ въображение, но мисълта да се затвори в някаква малка стаичка, в сърцето на мрачната руина, никак не ѝ харесваше.

Стаята наистина не беше чак толкова лоша, колкото си я бе представила, реши Рейвън, след като разгледа подробно доста голямото помещение. Изглеждаше сравнително чиста, не забеляза и следи от животни. На одъра имаше сламеник, а вързопът с дрехите ѝ лежеше на пейката.

— Това добре ли е? — запита Дрейк, оглеждайки критично малката стая.

— Да — потвърди Рейвън. — Има ли къде да се измия най-напред?

— В кладенеца има вода, Евън ти е донесъл. Ето я тук, във ведрото до пейката. Тук е имало и завеса, за да се скрие човек и да се измие, но тя отдавна е изгнила. Аз ще се измия навън, за да можеш да останеш насаме.

— Благодаря ти — каза меко Рейвън. — Нали ще се върнеш?

Той я погледна замислено.

— Да. Ще спя на пейката пред огнището. Няма да те оставя сама.

Рейвън въздъхна облекчено. Може би на дневна светлина този изоставен, брулен от ветровете, замък щеше да изглежда по-приятен. В ума ѝ се мярна неясната мисъл дали тук не бродят призраци, после се изсмя на собственото си, развихрено от страха, въображение.

Дрейк се обърна и излезе. Когато стъпките му заглъхнаха, тя намери ведрото с водата и извади от вързопа си мека кърпа и чиста риза. Изми се бързо, подсуши се и се преоблече. После се качи на одъра и легна на сламеника.

Потръпна, смразена от влагата, която струеше от каменните стени. Годиците запустение бяха прогонили всякакво очарование, което кулата някога е имала. Благодарна за подплатеното си с кожа наметало, невероятно изтощена, Рейвън се сви на кълбо и тутакси заспа.

Когато се върна след малко, Дрейк погледна към Рейвън и видя, че тя спи дълбоко. Плъзна погледа си по нея, питайки се дали знае колко много я желае. Изруга тихо, обърна се и се излегна на пейката пред огъня. Навярно беше заспал веднага, защото следващото нещо, което осъзна, бе, че лежи на пода сред остатъците от изгнилите сламеници с доста голяма подутина на главата. Изруга сърдито и се опита да се намести отново на пейката. Нямаше смисъл. Или тя беше много тясна, или той беше много едър. Може би и двете, помисли си Дрейк примирено.

Ако не беше обещал на Рейвън, че ще остане с нея, щеше да отиде при своите хора във войнишките помещения. Те се бяха погрижили доста добре да ги почистят и според него там щеше да му е много по-удобно, отколкото на пейката, където отново се беше сместил. Погледна с копнеж към нишата, където спеше Рейвън, и реши, че не е честно тази нощ само тя да спи удобно. Одърът беше достатъчно широк за двама и нямаше да им е трудно да се сместят.

Внимателно, за да не я обезпокои, той я премести към стената, за да освободи място за себе си. После седна на одъра, свали дрехите си, повдигна крайчеца на наметалото и се плъзна до Рейвън. Обгърна го сладката вълна на нейната топлина и той се сгуши по-близо, наслаждавайки се на усещането. Обви ръка около нея и я притегли в прегръдките си. Усмихна се, когато тя не помръдна. После нещо проблесна в мисълта му — само една тънка ленена риза го отделяше от прелестното тяло на Рейвън.

Внимателно пъхна ръка и обхвана гърдата ѝ, която изпълни дланта му. Леко я притисна. От устните ѝ се откъсна лека въздишка, тя изви гръб назад, притискайки гърдата си към неговата длан. Окуражен, Дрейк позволи на пръстите си да обхванат зърното ѝ. Рейвън отново

въздъхна и това отприщи страстта на Дрейк. Вече никаква съпротива не би била в състояние да го спре. Погали елегантната линия на талията ѝ, съблазнителното възвишение на хълбоците, нежната извивка на бедрото ѝ.

Когато достигна края на ризата ѝ, той внимателно го повдигна нагоре, чак до кръста. Ръката му се спря на голия ѝ корем. В гърлото му се надигна стон, който почти го задуши. Отхвърляйки всякаква предпазливост, той плъзна пръстите си към къдравото гнездо там, където се срещаха бедрата ѝ, и обхвана венериния ѝ хълм. Топлината и тежкият ѝ женствен аромат почти го задушиха. Необходимостта да я опознае по-отблизо избухна като остра болка вътре в него. Без да се вслушва във вътрешния си глас, който го предупреждаваше, Дрейк раздели венчелистчетата на нейната женственост и пъхна пръст във влажния му център. Рейвън отвори очи и рязко подскочи.

— По дяволите, Дрейк! Какво правиш?

— Има достатъчно място за двама на одъра, а пейката беше много тясна за мене.

Рейвън му хвърли вбесен поглед.

— Махни си ръцете от мене, милорд. Не съм ти позволила да ме докосваш.

— Не мога да спра — прошепна Дрейк и я притисна отново на сламеника.

Задържайки я на място с тежестта на тялото си, той отново плъзна пръста си в нея. Рейвън въздъхна, но този път не се отдръпна. Пръстът му продължаваше да се движи. Едно почти незабележимо размърдване на хълбоците ѝ му даде необходимото насърчение и той пъхна още един пръст.

— Дрейк, моля ти се, не можеш да правиш това.

— Само ме погледни.

Двата пръста започнаха да се движат заедно, в бавно, растягащо движение, което предизвика стреснатия ѝ вик. Тя подскочи:

— О... Дрейк... не...

— Разтвори се за мене, сладка Рейвън.

Той наведе глава към гърдите ѝ, започна да смуче зърната ѝ през ризата, а пръстите му продължиха любовното мъчение там долу. Със свободната си ръка той отвърза връзките на ризата ѝ и я разтвори,

откривайки прекрасните възвишения на гърдите ѝ. Налапа едното зърно и го засмука силно.

Рейвън сякаш полетя тъй високо, че я беше страх, че никога няма да се върне на земята. Внезапно устата му се склочи върху зърното ѝ, като ту го дразнеше с език, ту я успокояваше нежно. Когато спря, ѝ се искаше да изкреци високо в знак на протест. Тогава той вдигна глава и намери устата ѝ, впи се в нея в изгаряща целувка, а езикът му се промъкна жадно между зъбите ѝ.

Неговият вкус и аромат спряха дъха ѝ и тя едва не припадна. Вкусваше го с език, поглъщаше го с порите си, докато той я увличаше все по-надълбоко в мрежите на своята съблазън. Рейвън достигна до върха леко и неочаквано. Нарастващата настойчивост на пръстите му, които се движеха в нея, заедно със страстните целувки, освободиха бурната ѝ реакция. Тя потрепери и извика, вкопчвайки се в раменете на Дрейк, докато пропадеше стремглаво в бездната на неизразима наслада. Почувства се изчерпана, обладана, напълно негова.

Съзнанието ѝ се връщаше бавно. Рейвън чувстваше хълбоците на Дрейк да се опират в нейните, усети твърдата издатина на члена му, която се притискаше в корема ѝ, и когато осъзна какво бе позволила да направи той с нея, все едно някой я поля със студена вода. Когато той се приготви да влезе в нея, тя се възпротиви яростно.

— Не! Не бива.

Той започна да навлиза съвсем бавно.

— Позволи ми да ти доставя удоволствие. Не заслужавам ли и аз удовлетворение? Изгарям за тебе, скъпа. Никой мъж не се е стремил така към жена, както аз към тебе.

Гласът му беше глух и възбуждащ. Рейвън почувства как омеква и се извива под него, но се противеше на изкушението на греховно умелите му ръце и горещата му уста. Ставаше ѝ ясно как Черният рицар печели репутацията си сред жените. Кой можеше да му устои? Дрейк беше първият ѝ любовник, затова нямаше с кого да го сравнява, но интуитивно знаеше, че никога няма да намери друг като него.

Имаше една много важна причина, поради която Рейвън не искаше Дрейк да проникне в нея. Тя се страхуваше, че може да зачене. Беше омъжена за Уолдо и Дрейк не можеше да се ожени за нея дори да искаше. Детето ѝ, ако имаше дете, щеше по закон да принадлежи на Уолдо, нещо, което тя не би понесла.

Гласът му пресекваше от желание.

— Рейвън... пусни ме, мила.

— Не мога, Дрейк, не бива — изхлипа Рейвън.

Дрейк изстена и се надигна от нея. Проклятията, които промълви през зъби, показваха колко е разочарован и самотен, но тя остана глуха за мъката му.

— Друг път, Рейвън — зарече се тогава Дрейк. — Скоро — прибави той с глас, натежал от обещание.

Проклетата да е, помисли си Дрейк, докато се обръщаше с гръб към нея. Проклетата да е заради тази своя красота и заради упоритостта си. Проклет да е самият той, защото не я взе тогава, когато я искаше така отчаяно.

Рейвън се сви колкото можеше по-близо до стената, неспособна да се отпусне, докато не чу тежкото отмерено дишане на Дрейк. Дори след като той заспа, тя беше прекалено неспокойна и не можеше да се отпусне. Беше сънувала приятни неща, греховни неща, после се събуди внезапно и откри, че ръцете на Дрейк са върху нея. Той знаеше как точно да накара тялото ѝ да полети и тя като кукла на конци му се беше подчинила. Но защо не можеше да го мрази?

Рейвън с усилие откъсна мислите си от мъжа, който спеше до нея. Ехото от светкавиците, които се гонеха по небето, и звукът на падащите дъждовни капки накрая я приспаха.

Когато Рейвън се събуди на следващата сутрин, бурята беше почти отминала. Мястото до нея беше празно и това, неизвестно защо, я разтревожи. Беше се събуждала няколко пъти през нощта и всеки път успокоена намираще Дрейк свит до нея, а топлината му прогонваше студа.

Гласове, идващи отвън, накараха Рейвън да се измъкне от леглото. Тя стана и се облече набързо, нетърпелива да разбере причината за тази глъчка. Изведнъж вратите на залата се отвориха и вътре нахлуха потоци светлина. Заедно с тях вътре нахлу истинска армия от мъже и жени. Рейвън излезе от нишата и ги поздрави.

— Ние сме от селото, милейди — изстъпи се напред един от тях. — Лорд Дрейк ни каза какво да правим, преди да тръгне за Байдфорд, за да наеме каменоделци и работници. Радваме се да посрещнем господаря на замъка в неговия дом.

— Добре дошли — каза Рейвън усмихната. — Аз съм милейди Рейвън. Както виждате, замъкът години наред е бил запуснат и е страшно мръсен. Където и да погледнете, все е същото.

— Да, знаем колко време мина, откакто последният ни господар живееше в Уиндхърст. Аз се казвам Болдър, милейди.

— Добре, Болдър, ти ще ръководиш останалите.

Тя огледа лицата, грейнали приветливо срещу нея, и запита:

— Сред вас има ли готвачка?

Една пълничка жена на средна възраст излезе напред.

— Да, милейди. Аз съм Марго, най-добрата готвачка в селото — каза тя с гордост. Издърпа пред себе си едно приятно момиче. — А това е Джилда, дъщеря ми. Може да я вземете за ваша камериерка.

Рейвън не знаеше дали Дрейк ще позволи тя да има камериерка, затова просто благодари на Марго и каза, че по-късно ще говори с Джилда за нейните задължения.

— Междувременно, Марго, моля те, огледай кухнята и кажи на Болдър какво е необходимо, за да бъде там всичко наред. Лорд Дрейк скоро ще се върне с работниците и ще поправят каквото трябва.

Болдър, който очевидно прие много сериозно положението си, разпредели задачите. Хората направиха по един неумел реверанс и се оттеглиха да си вършат работата. Болдър излезе веднага след тях.

— А, ето ви и вас, милейди Рейвън.

Рейвън посрещна сър Джон с усмивка.

— Добро утро, сър Джон.

— Добро утро, милейди. Лорд Дрейк отиде до Байдфорд, преди да се събудите. Аз самият също скоро тръгвам.

— Какво ще правите? — полюбопитства Рейвън.

— Ще набирам наемници и рицари за войската на лорд Дрейк.

— Разбирам — отвърна Рейвън.

Ясно ѝ беше, че Дрейк се нуждае от още хора. Той очакваше Уолдо скоро да нападне Уиндхърст, а малката му войска не можеше да се мери с онази, която Уолдо щеше да доведе със себе си. Тя се молеше дано Уолдо да не дойде, преди Дрейк да се е приготвил.

— Да. Това не е трудна задача. Хората смятат за привилегия да се бият под знамето на Черния рицар. За по-малко от месец ще се върна с достатъчно опитни бойци в служба на Черния рицар.

Дрейк се върна от Байдфорд късно вечерта и доведе каменоделци и цял куп работници. Те дойдоха в две яки селски каруци, които той беше купил, едната пълна със сечива, брашно и други запаси, бира и предмети, които според него щяха да бъдат полезни за Рейвън.

В следващите дни Рейвън имаше много работа. Беше почти щастлива от това, да наглежда преобразяването на залата, всекидневната и спалните. Собствените ѝ стаи много ѝ харесаха, когато всичкият боклук и мръсотията бяха остъргани от тях. Само два дни след като пристигнаха, всеки ден започнаха да идват мебели и други полезни вещи. Рамки за легла с въздени поставки за дюшека и дебели пухени дюшеци, гърнета, тави и приспособления за готвене и печене, голяма медна вана за къпане, спални чаршафи и всичко необходимо за техния комфорт.

Работата по стените започна незабавно. Дърводелците започнаха да майсторят пейки, маси и столове за залата и спалните. Не минаваше ден в кулата да не дойдат занаятчии да си предложат услугите или да продават изработените от тях предмети.

След две седмици залата беше неузнаваема. На пода имаше нови, свежи рогозки и от смрадта, която бе погнусила Рейвън, не бе останала и следа. Стените бяха варосани и окичени с красиви килими. Новоиздялани маси и пейки блестяха с политурата си, огнището изпускаше ароматен дим. Кухнята беше бързо ремонтирана и под ръководството на Марго от нея излизаха прости, но вкусни ястия. Развитието на нещата харесваше на Рейвън и тя започна да гледа благосклонно на Уиндхърст.

През тези трескави дни Рейвън рядко виждаше Дрейк. Той спеше в стаята на северната кула, далече от всекидневната, и повечето време го нямаше, защото ръководеше работниците и се упражняваше с хората си в задния двор. Понякога, когато бяха в една стая, тя чувстваше горещия му поглед върху себе си и по врата и полазваше странно гъделичкащо усещане. Не беше равнодушна към присъствието му и той знаеше, че тя изпитва същото привличане, което непрестанно ги водеше до сблъсък.

Една слънчева сутрин Рейвън отиде на разходка до стръмния бряг да погледа вълните, които се разбиваха в брега. Обичаше начина, по който бялата пяна покриваше скалите долу, обичаше и

оглушителния звук на разбиващите се вълни. Никога преди не беше виждала морето и то я омайваше.

С времето Рейвън започна да усеща разлика в отношението на селяните към нея. Разбираше, че положението ѝ в замъка и връзката между нея и Дрейк не са ясно определени и че някои от младите момичета виждаха в нейно лице съперничка за чувствата на Дрейк. Макар че Рейвън беше взела Джилда за своя камериерка, привлекателното момиче не криеше, че харесва ужасно Дрейк.

Една слънчева сутрин Рейвън помоли Джилда да събере чаршафите от нейната стая, да ги изпере и да ги простре да съхнат. Джилда ѝ хвърли враждебен поглед, явно пренебрегвайки молбата ѝ.

— Джилда, чу ли ме? — повтори Рейвън молбата си и получи в отговор безразлично свиване на рамене.

Джилда погледна снизходително Рейвън.

— Не съм длъжна да ви се подчинявам. Вие не сте господарката на замъка. Получавам заповеди от лорд Дрейк. Вие нито сте му жена, нито сте му любовница.

Рейвън погледна разтревожено Джилда.

— Какво каза?

— Чухте ме, милейди. Знам, че лорд Дрейк не ви иска в леглото си, защото спите сама в стаята си. Не знам какви са ви отношенията, но ви уверявам, милейди, че лорд Дрейк не спи сам. — Тя започна да се перчи пред Рейвън, издувайки внушителната си гръд.

— Негова милост е страстен мъж — каза Джилда. Обърна се да си върви, после отново се извърна, за да хвърли последно предизвикателство към Рейвън. — Ако искате дрехите ви да са чисти, милейди, изперете си ги сама.

Рейвън никога не беше преживявала подобно унижение и хвърли вината за това върху Дрейк. Господарят на замъка официално не я беше натоварил с грижата за домакинството. Тя сама беше поела задължението да следи всичко в замъка да върви както трябва. Чувстваше, че не може да не го прави, защото му дължеше много. Не беше никак лесно да я пази от Уолдо, а поемайки това задължение, Дрейк подхвърляше на риск собствения си живот.

Мислите ѝ толкова я смутиха, че не забеляза кога Дрейк е влязъл в залата.

— Какво те притеснява, милейди?

Рейвън подскочи.

— Дрейк, изплаши ме.

— Нищо чудно, беше се зареяла надалеч. — Красивото му чело се набръчка. — Какво те притеснява?

Точно тогава в залата влезе Джилда, видя Дрейк и се насочи към него, изпъчила гърдите си напред в явна подкана.

— Бира, милорд?

— Не, Джилда, благодаря.

Дългите тъмни мигли на Джилда трепнаха, подканата ѝ беше по-скоро неуловима. С разлюлени хълбоци тя се отдалечи, но не толкова, че да не вижда Дрейк.

— Не ми харесва, когато твоите селяни се отнасят с неуважение към мене — изшептя Рейвън. — Знам, че нямам никакво определено положение в дома ти, но презрителното отношение на Джилда ми идва малко прекалено.

Очите на Дрейк се разшириха и той обърна глава, за да погледне Джилда. Джилда му отправи горещ поглед и гордо разкопча още едно копче на и без това голямото си деколте.

— Трябва да поговорим, Дрейк — каза Рейвън, смутена от явното предизвикателство на Джилда.

— Никога не ми е идвало наум, че ще се отнасят към тебе другояче освен с най-голямо уважение — каза намусено Дрейк. — Ще поговоря със слугите.

Рейвън видя, че Джилда ги наблюдава, и се обърна.

— Не можем да говорим тук. Няма как да сме насаме в залата. — Тя го хвана за ръката. — Ела с мене във всекидневната. Там никой няма да ни безпокои.

Дрейк я последва по тясната каменна стълба, без да протестира. Рейвън чувстваше вбесения поглед на Джилда, но не ѝ обърна никакво внимание. Влезе във всекидневната, затвори тежката врата и се облегна на нея, като му отправи обвинителен поглед.

— Не си добре осведомена. Не съм вземал жена в леглото си, откакто дойдохме в Уиндхърст — настоя той.

Рейвън застина на място.

— Джилда каза...

— Тя лъже. Защо вярваш на Джилда? — Той изглеждаше смаян и Рейвън почувства внезапна вина.

— Ти си мъж, Дрейк. Никога не съм очаквала да водиш целомъдрен живот.

Той скъси разстоянието помежду им и обгърна лицето ѝ в огромните си длани, карайки я да почувства неговата сила и собствената си крехкост.

— Нито пък възнамерявам да го правя, Рейвън.

После прилепи устните си към нейните, топли и твърди, те я искаха. Рейвън не се отдръпна, макар да знаеше, че трябва. Беше омъжена жена — омъжена за мъж, от когото се страхуваше и когото мразеше. Езикът на Дрейк се вмъкна леко в устата ѝ и започна да я гали, излизайки и влизайки отново. Гореща влага се събра между бедрата ѝ, забранена влага. В един момент на просветление тя разбра, че трябва да спре, преди да е станало прекалено късно, но вместо това се вкопчи в мускулестите му ръце и му върна целувката.

— За какво искаш да говорим? — прошепна той току до устните ѝ.

Ръцете му отпуснаха лицето ѝ и се спуснаха надолу по тялото ѝ, като леко я галеха, успокояваха и привличаха. — Какво? Кажи ми...

— Аз... ние...

Ръцете му обхванаха ханша ѝ, стиснаха го здраво, плъзнаха се и намериха нейната женственост през дрехите. Рейвън потрепна, внезапно отмаляла, и го пожела силно. Ръцете му я възбуждаха неимоверно, подлудяваха я от желание. Той продължи да гали през дрехите, докато коленете ѝ започнаха да треперят и тя разбра, че желанието ѝ да се съпротивлява на Черния рицар е изчезнало.

Рейвън отчаяно се вкопчи в раменете му, задиша на пресекулки и затрепери като лист.

Изведнъж той откъсна устата си от нейната и се вгледа в нея, сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ. Усмихна ѝ се. Тя изстена, когато той стисна ръцете ѝ и я притегли към спалнята. Спъна се. Той я взе на ръце, затръшна вратата и обърна ключа в ключалката. Още се усмихваше, докато я полагаше на леглото.

Грапавият тембър на гласа му ѝ казваше недвусмислено, че този път няма връщане назад.

— Време е, сладка Рейвън. Отдавна те предупредих.

Слънцето нахлуваше през прозорците, осветлявайки тъмното му лице. Изражението му беше безпощадно и решително, обайващо с

настойчивостта си. Макар че се бе съпротивлявала досега на мъжкото му очарование, тя винаги бе съзнавала, че този ден ще настъпи. Нямаше никакво значение, че е омъжена жена. Църквата не смяташе брака за законен, докато не беше консумиран, а тя не бе спала с Уолдо.

— Не мисли, Рейвън — каза Дрейк, сякаш четеше мислите й. — Така е било писано. Търпението е добродетел, която ми липсва.

Той дръпна туниката през главата си и я хвърли настрана. После развърза връзките на панталоните и освободи мъжествеността си. Тя се загледа в него, в невероятните му размери и твърдост. Беше го чувствала в себе си, но никога не го бе виждала така на дневна светлина. Той бе внушителен.

Бузите й пламнаха, когато той свали панталоните си и ги хвърли при туниката. Тя затаи дъх. Той беше прекрасен. Висок, могъщ и мъжествен, той беше всичко, за което някога си беше мечтала.

Ръцете му внезапно се насочиха към спретнатите плитки, които тя беше заплела тази сутрин и увила около главата си.

— Искам да си с пусната коса, когато се любя с тебе.

Тя кимна и започна да издърпва дървените фуркети от косата си. Когато плитките увиснаха отстрани на главата й, Дрейк започна да ги разплита, разстилайки копринените кичури, докато заприличаха на блестящи кестеняви вълни, разстлани по гърба й.

Дрейк отметна косата й настрани и я целуна по тила.

— Обичам косата ти — прошепна той. — Когато беше дете, мислех, че е ужасна. Сигурно съм бил сляп.

Рейвън си спомни как Дрейк я беше дразнил заради цвета на косата й, как я беше наричал морковена чутура и с други не особено приятни имена. Но тя не бе обръщала внимание на това, защото още тогава бе обичала Дрейк с такава любов, на каквата е способно само едно дете.

— Свали си дрехите. — Гласът му звучеше дрезгаво, настоятелно. — Искам те, сладка Рейвън. Този път ще е различно. Няма да има болка, ще имам много време да ти доставя удоволствие.

Рейвън сподави една усмивка. Нима не знае, че й бе доставил удоволствие още първия път, въпреки болката в самото начало? Тя започна да се съблича бавно, гледайки как изражението му се променя от наслада до яростна жажда. Когато му се стори, че тя се съблича твърде бавно, той сграбчи деколтето на ризата й.

— Не. Търпение, милорд. Не мога да си позволя да загубя някоя дреха, сред като имам толкова малко.

— Ще ги заменя с дюзини други.

И той я разкъса, захвърляйки двете парчета настрани с въздишка на огромно нетърпение.

Рейвън извика от стръвната му атака. Може би щеше да се обърне и да избяга, ако той не я беше хванал за ръцете и не я беше притиснал грубо към себе си. Гърди до гърди, хълбоци до хълбоци, кожата му я дращеше и я караше да го иска. Когато го почувства как набъбва, опрян до нея, тя изкрещя собственото си нетърпение.

— Не мога повече да чакам!

Шокирана от собствения си изблик, тя стана яркочервена.

— Ах, сладка Рейвън, колко ми харесва твоето нетърпение. Ще напредваме бавно, милейди. Искам да науча всичките ти тайни.

И той я отнесе в леглото.

Рейвън престана да мисли. Неговият поглед беше разпален огън и я изгаряше, където и да я докоснеше. Той обхвана гърдите ѝ. Устата му потърси зърното ѝ. Той го налага и го стисна, изтръгвайки от нея един кратък вик. Ръцете ѝ се вкопчваха в раменете, гърба и бедрата му. Космите по кожата му я раздразваха силно, като афродизиак. Неговият допир, неговият вкус, неговият аромат, всичко се съединяваше, за да ѝ даде онова ненаситно удоволствие, на което тя нямаше право. Не с този мъж, който не беше нито неин годеник, нито съпруг.

Тя потрепери силно под целувките му, които валяха като дъжд върху тялото ѝ. Устата му беше гореща, езикът му беше твърд и настоятелен, всяко близване изпращаше неизразима наслада по цялото ѝ тяло. Тя губеше самообладание. Чувстваше го как се плъзга все по-надолу по тялото ѝ и се страхуваше, че няма да спре, докато не стигне до...

— Дрейк!

Той коленичи между разтворените ѝ бедра и я погледна, когато тя изкрещя името му. Очите му пращаха сребърни проблясъци и той ѝ се усмихна омайващо. После наведе глава и се вгледа в съкровената ѝ плът, сякаш беше пиршество, което той нямаше търпение да вкуси. Тя почти загуби контрола над себе си, когато умелите му пръсти започнаха да гаят вътрешната повърхност на бедрата ѝ и се насочиха към скритото място между тях.

После той я целуна там.

Рейвън не можеше да си поеме дъх, не можеше да мисли.

— Моля те.

Тя не знаеше, че такива неща са позволени, а още по-малко — че са така прекрасно възбуждащи.

Той се поколеба, поглеждайки нагоре към нея.

— Да продължавам ли?

— Не... да... Не знам! Това е греховно.

— Да — съгласи се Дрейк. — Прекрасно греховно. Каж ми. Рейвън, искаш ли да спра?

Тя чувстваше горещия му дъх върху меките гънки на своята женственост и се страхуваше, че ще умре, ако той спре сега.

— Не, не спирай. Искам да стигнеш докрай.

Той наведе глава и плъзна езика си по мократа набъбнала плът. Тя се опита да го прегърне и осъзна, че пръстите им са се преплели и ръцете ѝ са притиснати плътно до тялото ѝ. Езикът му потрепваше върху едно толкова чувствително място, че я накара да извика. Смаяна, тя се изви рязко нагоре. Той освободи ръцете ѝ и те веднага сграбчиха раменете му, ноктите ѝ се забиха в плътта му.

Тържествуващо чувство се разля из нея. Беше силно, толкова мощно, като вулкан, който скоро трябваше да изригне.

И той изригна.

9

Дрейк се надигна на лакти и се вгледа в Рейвън. Лицето ѝ беше зачервено, дишаше бързо и накъсано, слизайки бавно от шеметните висини на страстта. Той никога не си беше представял, че може да изпита удоволствие, като го дава на друг, а го отказва на себе си, но Рейвън току-що бе потвърдила точно обратното. Той беше още набъбнал и твърд, все още я искаше, но почувства нейното удовлетворение толкова силно, колкото и тя.

Тя отвори очи, той ѝ се усмихна. Тя му върна усмивката и посегна да го погали по бузата. Дрейк хвана ръката ѝ и я поднесе към устата си, целувайки всеки пръст.

— Позволено ли е да се наслаждавам на това, което ти току-що направи с мене? — запита тя плахо.

Нейната наивност беше възхитителна.

— Всичко, което правим в леглото, е позволено. Докато ни харесва и на двамата.

Тя погледна надолу към набъбналия му член и очите ѝ се разшириха.

— Но в това нямаше удоволствие за тебе.

— Грещиш, моя любов. Аз поех твоето удоволствие и го вкусих като свое собствено.

Тя обхвана хълбоците му и го притегли надолу към себе си.

— Ела в мене, Дрейк. Нека сега аз да поема твоето удоволствие.

Господи боже! Никога не беше подозирал, че на света може да има такава жена. Той разтвори бедрата ѝ и хвърли кратък поглед между тях. Изстена и се плъзна няколко пъти по нежните ѝ гънки, докато тя затрепери и неспокойно размърда хълбоците си под него. Очите му потъмняха от страст, когато си спомни колко плътно го бе обхванала първия път, когато я беше любил. Тогава той бавно проникна в нея, контролирайки се до краен предел.

Със затворени очи и стиснати зъби, той навлизаше все по-навътре. Нищо друго не му се струваше толкова правилно, толкова

съвършено. Тя беше стегната, толкова стегната... и толкова гореща. Тялото ѝ го обгръщаха плътно с любов, сякаш Бог я беше оформил изключително за него. Той се движеше бавно, за да не я нарани, и се стресна, когато тя го хвана за седалището и го накара да влезе още по-навътре, още по-силно. Нейното страстно желание, идващо толкова скоро след неотдавнашната ѝ кулминация, толкова го смая, че той застина абсолютно неподвижен.

Пръстите ѝ се забиха в плътта му.

— Не! Не спирай!

— О, сладка милейди, не се страхувай. Не мога да спра, дори земята да се отвори и да ме погълне.

Той се огъна и навлезе още повече във влажните ѝ дълбини. Искаше я, нуждаеше се от нея, вдигна краката ѝ и ги обви около кръста си. Тя потръпна под него, изстенвайки името му. Той усети реакцията ѝ, почувства как плътно го обгръща, долови множеството изблици, които я разтърсваха. И изгуби способността си да мисли, докато люлееше и нея, и себе си, стигайки до двоен екстаз. Той отметна глава, отвори уста и извика, разпръсвайки спермата си като блестящ дъжд от огън и искри, който се изтръгваше от него. Сърцето му биеше така оглушително, че не чуваше как Рейвън вика името му, не чувстваше как ноктите ѝ раздират кожата му.

Дрейк не искаше да помръдва. Искаше да остане вътре в нейното тяло, докато отново стане достатъчно твърд, за да може пак да я има. Положи глава на гърдите ѝ и накъсаното му дишане се смесваше с нейното. Когато намери сили да се помръдне, се отдръпна и се отпусна до нея. Макар че очите му бяха затворени, той чувстваше погледа ѝ върху себе си. Повдигна се на лакти и я целуна по нослето.

— Искам пак да те любя. И пак, и пак. До края на деня и през цялата нощ.

Рейвън отвори уста.

— Това възможно ли е?

Очите му блестяха обещаващо.

— И още как.

Той хвана ръката ѝ и я отведе до слабините си, за да може тя да усети, че страстта му само временно е отслабнала, но не е задоволена. Пръстите ѝ се свиха около набъбващия му член, сякаш да проверят доколко е готов за нея.

— Не може ли да почака? Наистина имам да говоря с тебе.

Той седна, сви едното си коляно и положи ръце на него.

— Важно ли е?

— Предполагам, че сега трябва да се смятам за твоя любовница.

Дрейк се почуди накъде ли щеше да ги отведе този разговор. Не беше сигурен, че това, което му предстои да чуе, ще му хареса.

— Толкова ли е лошо? Току-що се убедихме колко си подходяме. По дяволите, Рейвън, знаеш ли колко много ми харесваш?

— И ти ми харесваш, Дрейк, но това няма да има никакво значение за Уолдо.

Лицето на Дрейк стана сурово.

— Трябва ли да говорим за брат ми?

— Той е мой съпруг. Ще дойде за мене, знаеш го. Замъкът не е подготвен да издържи на обсада, ако се стигне до такова нещо. — Тя си пое дъх. — Може би трябва да се върна при Уолдо и да поискам анулиране.

Дрейк я сграбчи за раменете и я разтърси, без да мисли какво прави. Не можеше да повярва на това, което чуваше.

— Да не си луда? Той ще те убие, знаеш го със сигурност.

— Той ще убие тебе, ако те хване. Аз те въвлякох в моите работи против волята ти. Не искам смъртта ти да тежи на моята съвест.

— Ти не си ме въвлякла в това, Рейвън, аз влязох по своя собствена воля. Това е моето наказание, задето те съсипах така в сватбената ти нощ.

— Наистина не беше сватбената нощ, за каквата съм си мечтала, но и не исках да спя с Уолдо. Може би ти ми направи услуга. Помогна ми да избягам от мъжа, когото ненавиждам. Аз не съм съпруга на Уолдо — каза тя яростно. — Бракът ни никога не е бил консумиран и по-скоро ще се самоубия, отколкото да му позволя да ме докосне.

Дрейк я хвана за раменете и я привлече към себе си.

— Няма да му позволя да се доближи до тебе.

Тя му хвърли озадачен поглед.

— Защо казваш това, Дрейк? Ти не ме харесваш. Когато те помолих да ми помогнеш в Чърк, ти ми отказа. Аз съм само един товар, който си поел на гърба си.

Той се взря в очите ѝ, бяха с цвета на ливадите, заобикалящи Уиндхърст.

— Може би не съм подбрал подходящите думи. Колкото до миналото, то няма място в живота ни сега. Вече няма значение какво се случи в Чърк, когато бяхме деца.

— За мене има значение. Ще ме изслушаш ли сега, с бистър разсъдък? Заклевам се в гробовете на моите родители, че ще говоря само истината.

— Да, разкажи ми — каза Дрейк.

Ако това щеше да облекчи мислите ѝ, той беше готов да я изслуша, макар че в действителност спомените му от онова време бяха мъгляви. Беше насъбирал ненавист срещу Рейвън през всичките тези години, без да разбира, че това вече нямаше значение. Освен факта, че Дария бе умряла преждевременно, той не искаше да мисли вече за това.

Рейвън му хвърли красноречив поглед, който ясно показваше колко важно е за нея да се очисти в очите на Дрейк. Пое си дълбоко дъх и започна.

— Много обичах сестра си. Понякога беше вятърничава и повърхностна, но по принцип беше мила и послушна. Може да си е въобразявала, че те обича, но никога нямаше да избяга от къщи. Тя искаше да стане графиня.

— Да не би да искаш да кажеш, че Дария не се е интересувала от мене? — запита рязко Дрейк.

— Не. Просто ти казвам истината. На Дария не ѝ харесваше пренебрежението, което Уолдо проявяваше към нея, искаше да го накара да ревнува, за да ѝ обръща повече внимание. Беше млада, Дрейк, не можеш да я обвиняваш. Тя много те харесваше, но приемаше много сериозно годежа си.

— Баща ти как научи за плановете ни да избягаме, ако ти не си му казала?

— Дария ми се довери, но аз не съм казала на татко. Тя ме увери, че знае какво прави, че повече от всичко на света иска да бъде графиня. Не виждаше бъдещето си като жена на беден като църковна мишка младеж, който няма нито титла, нито земи. Тя се възползва от любовта ти, Дрейк. По-късно научих, че е казала на прислужницата си за бягството и момичето веднага изтичало при татко да му разкаже. Аз не съм те предала, Дрейк, макар да знаех, че замисълът ви е чиста лудост.

Дрейк потъна в размисъл над думите на Рейвън и призна, че тя говори истината. Лекомислието на Дария му бе неприятно, но вече не го болеше. Тогава той беше млад и Дария беше първата му любов. Беше се прицелил нависоко и го бяха свалили на земята, но животът бе продължил и той бе преуспял. Само едно не можеше да забрави — ранната смърт на първата си любов.

— Мислиш ли, че Уолдо е отговорен за смъртта на Дария?

— Сигурна съм! — възкликна гневно Рейвън. — Тя беше силна и здрава, когато напусна Чърк като жена на Уолдо. Никога не се е оплаквала от стомашни болки. Не знам как или защо, но съм твърдо убедена, че Уолдо е отговорен за смъртта на сестра ми. Толкова много смърт. — Тя въздъхна тежко. — Родителите ми, годеникът ми. Майката на Уолдо, после баща му. Смъртта на Дария дойде скоро след това.

— Как умря Арик?

— Отиде с Уолдо и Дъф да се бие във Франция. Когато убиха Арик при Креси, Уолдо помоли Дъф да не ме сгодява за друг, защото ме иска за себе си. Ако родителите ми бяха живи, нямаше да се съгласят. Но годините минаваха и най-накрая се получи разрешението на папата за този брак.

— Ако съществуват доказателства, че Уолдо е ускорил смъртта на Дария, ще го убия. Може тя да не ме е обичала така, както я обичах аз, но не заслужаваше да умре.

Гласът на Рейвън беше умоляващ, пълен с тревога.

— Важно е да ми повярваш, Дрейк. Позволих ти да се любиш с мене. Не мога да живея, ако знам, че означавам толкова малко за тебе.

Той погали разсеяно косата ѝ, отмахвайки разбърканите кичури от настоящите ѝ зелени очи. Потърси лицето ѝ и отчаяната ѝ нужда да бъде разбрана, която прочете по него, дълбоко го порази.

— Да, Рейвън, вярвам ти. Може би отдавна съм знаел, че ти не си способна така да ме разочароваш. Сърцето ти беше тъй любящо. Възможно е да съм предпочел да повярвам, че си предала мене и Дария, вместо да се изправя пред истината, че Дария не е отговорила на любовта ми и никога не е смятала да избяга наистина с мене. Истината щеше да бъде тежък удар за едно романтично момче със сърце, преизпълнено с любов.

Тя му се усмихна трогната.

— Не знаеш колко щастлива ме правиш е това.

Думите ѝ събудиха нов изблик на страст у него. Той веднага се втвърди, изпитвайки отчаяна нужда от нея. Гласът му беше дрезгав, едва разбираем.

— Покажи ми колко си щастлива, сладка Рейвън. Отвори се за мене и ми позволи да споделя твоето щастие.

— О, да, Дрейк, да — извика тя, хвърляйки се в прегръдките му.

— Спомняш ли си как много отдавна ме помоли да те целуна? — прошепна той срещу устните ѝ. — На колко години беше? На десет? На дванайсет? Твърде млада, за да знаеш какво искаш.

— Помня много добре. Обичах те, Дрейк. Не ме интересуваха нито титли, нито земи. Ти беше превзел детското ми въображение и аз те исках за мой верен рицар.

— Ако добре си спомням, целунах те по бузата.

Тя му се усмихна дяволито.

— Не беше точно целувката, каквато исках, но тя ме направи много щастлива.

— Ще ти се отплатя, сладка Рейвън. Ще те целувам, докато се умориш и започнеш да ме молиш да спра.

— Да спреш? Никога! Не съм се променила много, откакто бях онова дете, което се молеше за целувките ти.

Устните ѝ се разтвориха и върхът на езика ѝ се показва, облизвайки влагата по тях. Страст... чиста, непреодолима страст се надигна у него. Той я положи на леглото и вкуси свежата ѝ уста със своите устни и с езика си.

Извивайки се на леглото, изгубени във вихъра на чувствената възбуда, всеки търсеше наслада от тялото на другия. В луди целувки и прегръдки те намериха удовлетворение сред избухващи звезди и ослепителна светлина.

Останаха затворени в стаята си чак докато дойде време за вечеря. Всички ги гледаха, докато влизаха заедно в залата. Дори за повърхностния наблюдател не беше трудно да отгатне какво се е случило във всекидневната през този дълъг следобед. Лицето на Рейвън беше все още поруменяло и устните ѝ бяха подути от целувките на Дрейк.

По време на вечерята Рейвън споделяше чинията и чашата на Дрейк, което възбуди още повече клюките около тях. След като всички се нахраниха, Дрейк придружи Рейвън до стаята ѝ, а мъжете се

върнаха във войнишките помещения или си намериха места за спане в преддверието.

— Утре ще накарам прислужниците да преместят нещата ми във всекидневната — каза той, когато затвори здраво вратата зад себе си. — Ще споделяме тази стая, докато живееш в Уиндхърст.

Рейвън потръпна, сякаш внезапен хлад бе нахлул в стаята.

— Колко дълго ще бъде това, милорд?

Смутеният израз на лицето на Дрейк не я ободри. И двамата знаеха, че тя не може да остане тук завинаги. Жената на Дрейк, когато решише да си вземе жена, нямаше да я търпи нито ден.

— Докато това ни харесва — пошегува се той. — Мислиш ли, че ще те захвърля на милостта на Уолдо? Не, Рейвън, Уолдо не е от хората, които прощават. Той е жесток и коварен, способен е на неща, които сигурно и двама ни могат да учудят. Не искам да говорим за Уолдо тази нощ. Ще ти помогна да се съблечеш.

Нощта бе повторение на деня. Дрейк като че ли не можеше да ѝ се насити, а Рейвън беше също толкова луда по него, колкото и той по нея. Следобедната им любовна игра бе прогонила всякаква плахост у Рейвън. Сега тя изследваше тялото му така подробно, както той преди това бе изследвал нейното. Тя го вкусваше навсякъде и поемаше аромата му с порите си. И когато той застина на място и извика, че търпението му вече се е изчерпало, тя се хвърли върху него и го докара до кулминация.

На следващата сутрин Дрейк събра слугите в залата на замъка и им съобщи, че Рейвън е господарката на замъка и че заповедите ѝ трябва да бъдат изпълнявани. Всички с изключение на няколко от по-младите жени, които си бяха правили свои сметки, свързани с Дрейк, се усмигнаха и сведоха неумело глави пред Рейвън, доволни, че техният господар най-накрая е изяснил какво е мястото ѝ в неговия живот. Вместо взета по милост в домакинството, тя сега беше обожаваната любовница на Черния рицар. Завидно положение, съгласяваха се повечето слуги, което изискваше тяхното уважение, докато господарят не доведеше съпруга в кулата си.

Продължаваха да стягат стените и укрепленията. Всички очакваха с нетърпение завръщането на сър Джон и на наемниците, които да подсилат войската на Дрейк. Самият Дрейк беше зает от

ранна сутрин до късно вечерта, но останалите часове бяха посветени неизменно на Рейвън. Любовта към Дрейк, която беше таила в себе си като дете, бе подновена и засилена, извираше като силен и буен поток. Но тя се боеше да изказва това, което се криеше в сърцето ѝ, защото не беше свободна да иска в замяна любовта на Дрейк.

Беше все още омъжена жена, живееща в грях с мъжа, когото обичаше.

Мина една седмица. Рейвън се опитваше да не обръща внимание на надвисналата опасност, живееше само за нощите. Блажено обгърнатата от силните ръце на Дрейк, тя започна да вярва, че никой не може да ги достигне в тяхното сигурно гнездо. Стените около нейния вълшебен свят обаче се срутиха, когато от Чърк пристигна съгледвачът на Дрейк.

Сър Ричард влезе с коня си в постлания с камъни двор в един мрачен ден, шибан от дъжд и вятър. Беше мокър до кости и едва не припадна, когато се опита да слезе от седлото. За щастие Дрейк стоеше наблизо и сър Ричард, падайки от коня си, се озова точно в неговите ръце. Двама яки рицари се притекоха, отнесоха ездача в залата и го настаниха на един стол до огъня. Един слуга му поднесе чаша бира и той я изгълта на един дъх.

Дрейк чакаше с учудващо търпение, докато Ричард си поеме дъх и задоволи жаждата си.

— Имам новини — изрече на пресекулки сър Ричард. — Влизах незабелязан в Чърк, правех се на един от селяните, които всеки ден влизат там, за да си предлагат услугите. Никой не позна, че съм един от твоите рицари.

Той поспря и протегна чашата си, за да я напълнят отново. Един слуга се затече да изпълни желанието му.

— Какви новини носиш? — каза разтревожено Дрейк.

— Лорд Уолдо потърси жена си в Шотландия и се върна в Чърк страшно ядосан. — Той хвърли кос поглед към Рейвън. — Когато заминах оттам, той събираше войска и приготвяше бойни машини, за да обсажда Уиндхърст. Един рицар от друг лагер каза на лорд Дъф и на лорд Уолдо, че е видял милейди Рейвън с Черния рицар. Уолдо е убеден, че ще я намери в Уиндхърст.

— Колко време имаме? — запита Дрейк.

— Две седмици, не повече.

Дрейк започна да се разхожда напред-назад. Погледна към Рейвън, видя преbledнялото ѝ лице и осъзна, че няма да я предаде. Нито сега, нито може би когато и да било.

Дрейк поглади брадичката си, а умът му работеше с бясна бързина.

— Стените ни още се доизграждат, а новите укрепления не са готови. Нямаме и достатъчно хора, за да отблъснем обсадата, която Уолдо и Дъф смятат да ни наложат.

— Ами сър Джон? — запита Рейвън. — Кога го чакаш да се върне с подкрепленията?

Лицето на Дрейк помрачня.

— Не можем да го чакаме. Не съм страхливец, но предимството не е на наша страна. Ако сега се бия с Уолдо, това ще доведе до катастрофа. В сегашния си вид Уиндхърст не може да бъде защитен. Животът на хората ми е изложен на опасност. Никой няма да умре, защитавайки купчина камъни — закле се той с ярост в гласа. — За мене животът има твърде висока цена... Сър Ричард, ако си си починал сега, върни се при войниците и им кажи, че призори тръгваме. Всеки трябва да язди в пълно въоръжение, да носи само най-необходимите неща и торба овес за коня си.

— Да, милорд — каза Ричард и бързо излезе от залата.

— Ами Уиндхърст? — запита Рейвън. — Уолдо ще дойде и ще унищожи всичко, което възстанови с толкова труд досега.

Той хвана ръцете ѝ.

— Това няма значение, Рейвън. Тревожа се само за твоята сигурност. Треперя, като си помисля какво може да се случи, ако Уолдо те докопа. Не мога да те защитавам тук. Уиндхърст още е уязвим за нападения, но аз вече имам план.

— Къде ще отидем? — запита Рейвън, кършейки ръце.

Той я притегли в прегръдките си, питайки се дали това е последният път, когато тя е толкова близо до него. Никога не си беше представял, че отнемайки девствеността на Рейвън, ще се превърне в неин закрилник и защитник.

— Ще те отведа при баба ми в Уелс — каза ѝ той. — Ще си на сигурно място с баба Нола.

Рейвън изглеждаше объркана и изплашена.

— Уелс? Не е ли домът на баба ти близо до Чърк и до границата?

— Да, много е близо, но единствените, които знаеха за баба, сега са мъртви. Баба живее в малка къщичка в Билтуелс, на не повече от един ден езда от Чърк.

— Там ли майка ти е срещнала баща ти?

— Да. Твоят баща и моят са били приятели. Лорд Нийл имал ловна хижа близо до селото. Той и баща ми често ловували там. Баба казва, че мама беряла ягоди в гората, когато баща ми се натъкнал на нея. Когато лорд Нийл се върнал в Чърк, татко бил така влюбен, че останал и се обвързал с майка ми. Оженили се пред селския свещеник няколко дни, след като се запознали.

— Не разбирам. Всички мислят, че си роден извънбрачно.

— Баба казва, че бащата на Базил, старият господар на Еър, бил вбесен от този брак и пратил хора да подпалят черквата, където се пазели регистрите. Старият граф вече бил избрал жена за Базил и денят на сватбата бил насрочен. Вече било разгласено в черквата и имало споразумение за зестрата. Старият граф наредил на Базил да се върне незабавно в Еър, а войниците му се погрижили заповедта да бъде изпълнена. Баща ми се върнал в Еър и аз го видях едва когато дойде за мене след смъртта на мама.

— Откъде лорд Базил е знаел, че майка ти е умряла?

— Лорд Нийл му е съобщавал всичко. По-късно научих, че Нийл е плащал на един селянин редовно да му съобщава как раста. Той му казал за смъртта на майка ми и баща ти казал на моя баща. Останалото го знаеш.

— Откъде знаеш, че баба ти е още жива?

— Баба Нола си е жива и здрава. Посетих я малко преди да дойда на турнира в Чърк. Само най-доверените ми рицари знаят за селото и за баба ми. Там ще си на сигурно място.

— Ще останеш ли в Билтуелс с мене?

Той отмести поглед.

— Не мога. След като те придружа до дома на баба, възнамерявам да пресрещна Уолдо, преди да е стигнал до Уиндхърст. Всичко, което притежавам, е в кулата. Преди да тръгнем, ще преместим златото и ценните неща в една пещера под замъка, в подножието на брега, точно над означението за равнището на водата. Нищо, което притежавам, няма да попадне в ръцете на Уолдо. — Изражението му се смекчи. — Това включва и тебе, сладка Рейвън.

Смущението на Рейвън беше очевидно.

— Войските на Уолдо са много повече от твоите. Не можеш да се надяваш да ги спреш с тази малка войска.

— Оставям сър Ричард тук в селото. Той ще знае къде да ме намери, когато сър Джон пристигне с наемниците.

Той я целуна по косата.

— Върви горе и си пригответи нещата, Рейвън, докато аз дам заповеди на слугите и работниците. Когато се върна, възнамерявам да те любя през цялата нощ.

Рейвън се обърна и излезе, а тъгата замъгляваше очите ѝ. Знаеше, че този ден ще дойде точно както беше сигурна и че Уолдо никога няма да се откаже от нея. Малкият отряд на Дрейк имаше нищожни шансове да победи обединените сили на Уолдо и Дъф. Тя се страхуваше, че ще го изгуби, преди наистина да го е имала. Страхът беше толкова силен, че я прободеше като остра болка. Нещо ужасно щеше да се случи. Тя го знаеше. Чувстваше го в костите си, макар че не беше пророчица.

Дрейк се върна много късно. Тя вече беше съблякла роклята си и останала само по риза, го чакаше на пейката пред огъня. Той беше мокър до кости и тя се сети, че сигурно е бил под скалите, да скрие сандъците с пари. Изглеждаше загрижен, докато смъкваше мокрите си дрехи и се бършеше със сухата кърпа. Изведнъж той захвърли кърпата настрана и протегна ръце към нея. Тя се приближи и се сгуши в прегръдките му.

— Всичко е готово за тръгване — прошепна той в косата ѝ. — Слугите трябва да се върнат по домовете си в селото, но зидарите и работниците ще продължат да работят по стените. Сър Ричард се съгласи да остане тук и да чака сър Джон и наемниците. Когато пристигнат, Ричард ще доведе наемниците при моята войска, която ще ме чака в горите до Чърк. Казах им да пратят сър Джон при мене в Билтуелс.

— Ако сър Джон трябва скоро да дойде, защо не го чакаме тук?

Той се вгледа в нея с неразгадаемо изражение.

— Не мога да излагам живота ти на риск. Щом знам, че си на сигурно място, мога да хвърля всичките си сили, за да изгоня Уолдо от Уиндхърст.

— Но...

Той постави пръст на устните ѝ.

— Не, вече съм го решил. Това може да е последната ни нощ заедно за много дълго време, нека не я пропиляваме.

Той повдигна лицето ѝ, за я целуне. Тя се притисна до него, опитвайки се да не мисли за утре, за всички утрешни дни, които щяха да последват. Този мъж, легендарният Черен рицар, може би не я обича така, както тя го обичаше, но дълбоко в сърцето си тя знаеше, че той не е безразличен към нея.

Дрейк свали ризата на Рейвън и се загледа в нея. Пламъците позлатяваха кожата ѝ, правеха я да изглежда цялата от злато. Гърдите ѝ бяха съвършени, точно запълваха шепите му. Зърната ѝ бяха розови и изпъкнали. Той наведе глава и ги близна едно по едно. Омаян, наблюдаваше как разцъфват като напъпили рози. Без да каже нито дума, тя вдигна лице и му предложи устните си.

Ръцете му обхванаха лицето ѝ и той я целуна. После ръцете му се плъзнаха по нея, останаха за миг на раменете ѝ, преди да се спуснат надолу по гърба и хълбоците ѝ, притискайки я плътно до него. Той изстена, прилепил устни до нейните. Не можеше да чака повече. Беше вече твърд като камък. Желанието го подтикваше, а Рейвън, прилепена до него, го прегърна силно. Неговата мъжественост трепна, когато пръстите ѝ се склочиха около нея.

— Божичко, Рейвън, ти ще ме убиеш!

Той хвана седалището ѝ и я повдигна. Краката ѝ се разтвориха и се обвиха около кръста му. Тя беше влажна и гореща, толкова гореща, че слабините му пламнаха, когато влезе в нея. Не можеше да мисли, можеше само да чувства, докато я притискаше към килима, окачен пред стената, и навлизаше в нейните сладки гълбини. Тя извика, той не чуваше нищо, само бумтенето на кръвта в ушите си.

— Ела с мене, сладка Рейвън — прошепна той на ухото ѝ. — Вече не мога да издържам.

— С тебе съм — отвърна Рейвън с потрепващ дъх. Нейните спазми отключиха кулминацията у него. Задържайки на място извиващите се хълбоци на Рейвън, той навлезе дълбоко и се изля в нея. Когато ѝ даде всичко, което имаше, той не можеше да издържи на тежестта ѝ, затова я отнесе в леглото, краката ѝ още бяха обвити около кръста му, а неговата мъжественост все още беше в нея. Макар че бе достигнал до кулминацията само преди няколко секунди, ерекцията му още не беше отслабнала. Той още я искаше.

Започна да я люби отново и отново. Нощта завърши така, както трябваше, но прекалено скоро за Рейвън. Имаше неща, които тя искаше да каже, но останаха неизречени. Тя искаше да запита Дрейк дали значи нещо за него. Понякога той действаше така, сякаш наистина му бе скъпа, но... Както и да е, Дрейк беше мъж, който рядко изразява чувствата си, и тя не беше наясно какви са чувствата му към нея. Знаеше, че той обича да се люби с нея, но мъжете си бяха мъже. Всички си приличаха, когато станеше дума за жени. Не беше задължително мъжът да харесва или да обича жената, с която се люби.

Когато сънят най-накрая започна да я надвива, тези мисли продължаваха да се гонят в главата ѝ.

На следващата сутрин слугите се събраха в двора, за да се сбогуват с господаря на замъка, с любовницата му и с неговите рицари. Всички прислужници с изключение на Болдър, който отказа да напусне мястото, и сър Ричард, който оставаше, за да чака сър Джон и да наглежда работите по стените, трябваше да се върнат по домовете си.

Хората на Дрейк носеха достатъчно храна, за да им стигне до края на пътуването, ако я разпределят пестеливо. Дори водеха допълнителни коне, за да заменят тези, които не можеха да издържат на бързата езда. Сър Ричард стоеше наблизко, да за приеме последните нареждания.

— Вашите заповеди ще бъдат предадени на сър Джон, когато се върне, милорд — увери той Дрейк.

— Много добре, Ричард. Нали знаеш накъде да го насочиш?

— Да. Вашата войска трябва да ви чака в горите край замъка Чърк. Аз ще вляза в замъка, преоблечен като селянин, за да науча всичко за Уолдо и Дъф.

— Внимавай — предупреди го Дрейк.

— Да. И преди внимавах. Никой не позна, че съм един от вашите рицари.

— Готова ли си, милейди? — запита Дрейк, когато Рейвън се приближи, яхнала коня си.

— Както винаги — отвърна Рейвън. — Уиндхърст много ми харесва — прибави тя тъжно. — Но се примирих. Докато съм омъжена за Уолдо, никога няма да имам дом.

Тя побутна коня си да се приближи до коня на Дрейк и докосна ръката му.

— Може би трябва да се върна при Уолдо и да предотвратя ново кръвопролитие. Или още по-добре, мога да изчезна. Животът ти ще бъде много по-лесен, ако ме няма да ти създавам притеснения.

Дрейк сложи ръка върху нейната.

— Аз съм рицар, милейди. Заклел съм се да защитавам онези, които са по-слаби от мене. Освен това тази кръвна вражда между мене и Уолдо един ден трябва да свърши. Той се опита да посегне на живота ми, без да знам защо. Няма да имам спокойствие, докато не разбере какво подклажда омразата му. За него аз представлявам заплаха, макар че не мога да си представя защо се страхува от мене. Той е наследникът на баща ни, а не аз.

Дрейк даде знак и малката дружина излезе от двора. Рейвън го последва, а мисълта ѝ се зарея назад във времето, когато всички бяха деца и растяха в Чърк. Дори тогава Уолдо хранеше враждебни чувства към Дрейк. Отнасяше се към него с презрение, наричаше го с какви ли не имена, но всичко стигаше само дотам. Нещо трябва да се бе случило в по-късните години, за да превърне презрението на Уолдо към Дрейк в такава ненавист, която можеше да подтикне човек да убие брат си.

Дали разгадката не се криеше при бабата на Дрейк?

Дрейк и Рейвън пътуваха рамо до рамо с рицарите и войниците на Дрейк, преди да пресекат границата с Уелс. Бойците останаха в Англия на лагер в гората, близо до замъка Чърк, където трябваше да чакат заповедите на Дрейк, докато самият Дрейк и Рейвън продължиха за Билтуелс. Не бяха се натъкнали на Уолдо и неговите войници, за което Рейвън благодареше на бога, и времето се беше задържало хубаво, което им позволи да пътуват бързо към целта си. Стигнаха до границата на Уелс за по-малко от седмица и се намираха на няколко дни езда от селото на баба Нола.

По време на пътуването им към Уелс имаше малко възможности за интимност и Дрейк не беше докосвал Рейвън през цялото това време, макар че тя копнееше да почувства отново как ръцете му я прегръщат. Той беше зает да съставя планове и често се заседаваше до късно през нощта със своите хора. Всички спяха на открито, така че, когато Дрейк легна до нея на постелката, която Евън беше приготвил за тях, те можеха само да се прегърнат и да потънат в дълбок сън. После, призори на следващия ден, отново ставаха и тръгваха на път.

Сега яздеха сред хълмове и през тресавища, потънали в изтравничета и пресечени от ниски каменни огради, издържали на дъжд и ветрове и на безкрайния низ от години.

— Погледни — каза Дрейк, показвайки група схлупени къщурки, покатерили се по един хълм. — Това е Билтуелс.

— Там ли живее баба ти? — полюбопитства Рейвън.

— Да. Къщичката ѝ е на края на една крива уличка в покрайнините на селцето. Преместих се там от колибката, където живеехме, когато бях дете. Опитвах се да я преселя в Англия, но тя не искаше. Може би сега стои на прага и ни чака.

Думите му озадачиха Рейвън.

— Ти изпрати ли ѝ съобщение, че пристигаме?

Дрейк поклати отрицателно глава.

— Баба Нола си има начин да научава нещата и малко хора я разбират. Сама ще видиш — каза той тайнствено.

Влязоха в селото. Беше пазарен ден и появата им привлече любопитни погледи. Някои от селяните явно познаха Дрейк и започнаха да му махат и да го поздравяват. Дрейк им отговаряше, без да спира, докато накрая свиха по тясната уличка и продължиха до самия ѝ край. Къщичката беше точно такава, каквато я описваше Дрейк, схлупеният ѝ покрив се очертаваше на фона на синьото небе и прииждащите облаци. И точно както бе казал Дрейк, една дребна жена, облеганата на тояга, стоеше на прага в очакване. Рейвън повдигна въпросително вежди към Дрейк.

— Нали ти казах — изрече той, докато слизаше и помагаше на Рейвън да слезе от седлото.

Ръка за ръка, те приближиха до малката слабичка жена, чиято сива коса бе свита на кок на тила ѝ.

Жената изведнъж тръгна към тях, подпирайки се по-скоро символично на тоягата, а стъпките ѝ сякаш летяха над калдъръма. В тази жена нямаше никаква слабост, каза си Рейвън, докато баба Нола се хвърляше в прегръдките на Дрейк.

— Чаках те — каза бабата. — Заплашва те опасност, трябва да внимаваш.

Тя обърна проницателните си сини очи към Рейвън. Бистротата и напрежението в погледа ѝ смаяха Рейвън. Човек не би очаквал такава изумителна яснота от жена на възрастта на баба Нола.

— Това е Рейвън ъф Чърк, бабо — каза Дрейк, като привлече Рейвън по-близо, за да я види баба му.

Бабата се усмихна приветливо.

— Рейвън, да. Чаках те — каза тя, сякаш потвърждаваше нещо, което винаги е знаела.

Очите на Рейвън се разшириха.

— Наистина ли? — Тя погледна смутено Дрейк. — Срецали ли сме се по-рано, госпожо?

— Можеш да ми казваш баба Нола или просто бабо, ако предпочиташ. И за да отговоря на въпроса ти, не, не сме се срещали, макар че аз те знам от много години. Ти си толкова красива, колкото винаги съм знаела, че ще бъдеш.

Рейвън беше смаяна, но не и разтревожена. Някога в миналото Дрейк сигурно е споменавал за нея на баба си.

— Благодаря, бабо, но се страхувам, че преувеличаваш. Не съм такава красавица, каквато беше майка ми.

— Влезте вътре. Яденето ви чака. Сигурно сте изморени от пътуването.

— Нали ти казах? — прошепна Дрейк на ухото на Рейвън, когато последваха бабата в къщичката. — Баба Нола е единствена.

Единствена беше дума, която Рейвън не би употребила, но със сигурност бабата беше особена. Рейвън беше чувала за хора, които имали прозрение, и се чудеше дали бабата е от хората, благословени с този дар.

Мнозина биха казали, че къщичката е малка, но тя беше чиста и спретната. Прекрасна миризма се носеше от огнището, където едно гърне къкреше над жаравата. Рейвън огледа къщичката и хареса всичко, което видя. Стаята, в която бабата ги въведе, имаше огнище, над което висяха най-различни тенджери и кухненска посуда, освен това пейки, маса и столове и одърче, украсено с цветни възглавници. Една врата водеше към съседната стая, която Рейвън предположи, че е спалня — може би единствената спалня.

— Има и една стаичка под покрива — каза бабата, като че ли прочитайки мислите на Рейвън. — Спретната и удобна. Сигурна съм, че ще ти се види подходяща.

Рейвън почервеня.

— Благодаря. Тук е чудесно.

— Седни — покани я бабата. — Сготвила съм агнешка яхния. Ще ви сипя по една чиния. На масата има пресен хляб и ябълков пай за десерт.

Дрейк облиза устни.

— Знаеш пътя към сърцето на мъжа, бабо.

— Колко ще останеш? — запита бабата, докато нареждаше гозбите на масата. — Последния път стоя съвсем малко.

— Страхувам се, че и този път няма да мога да поседя по-дълго, бабо. Дойдох, защото се нуждая от сигурно място, където да оставя Рейвън. Моите хора ме чакат в гората, близо до Чърк. Мисля да спра Уолдо, преди да е разрушил Уиндхърст.

Очите на бабата се замъглиха от страх.

— Рейвън е добре дошла, но във въздуха има заплаха. Твоят несъщ брат иска смъртта ти.

— Не се плаши, бабо — успокой я Дрейк. — Мога да си позволя да поддържам войска. Сър Джон сега набира наемници. Когато се срещна с Уолдо, ще сме на равна нога.

Бабата се вгледа над рамото на Рейвън в нещо, което само тя можеше да види.

— Моят внук се бори за тебе, нали, милейди? Ти не си ли жена на Уолдо?

Рейвън въздъхна дълбоко. Баба Нола знаеше толкова много, беше тъй прозорлива. Дали не обвиняваше Рейвън, че е навлякла неприятности на внука ѝ?

— Рейвън мрази Уолдо — каза Дрейк, намесвайки се в разговора — и аз не я обвинявам. Уолдо е опасен и коварен. Исква смъртта ми, макар да не разбирам защо. Рейвън подозира, че Уолдо е убил сестра ѝ, неговата първа жена. — Очите му потъмняха от гняв и решителност. — Няма да му позволя да докосне Рейвън.

Бабата кимна с разбиране.

— Не знам какво си направил, та е станало нужда да защитаваш Рейвън, но те познавам, а ти си почтен мъж, Дрейк.

— Аз съм бреме за Дрейк — каза Рейвън. — Казах му, че е по-добре да се махна и по този начин да му спестя срещата с Уолдо в битка, но той не искаше и да чуе. Може би ти ще успееш да го убедиш. Никога не съм искала да предизвиквам кръвопролитие, когато го помолих да ми помогне.

Сините очи на бабата се замъглиха.

— Много късно е, скъпа — каза тя меко. — Уолдо е преследван от демони, толкова чудовищни и опасни, че нищо не може да промени съдбата му. Не знам каква тъмна сила го води, освен че това засяга Дрейк.

Интересът на Рейвън се изостри.

— Това свързано ли е с майката и бащата на Дрейк?

Бабата изглеждаше замислена.

— Да, Лита беше чудесна дъщеря. Влюби се в Базил ъф Еър, бащата на Дрейк, и нищо на света не беше в състояние да я разубеди да се омъжи за него. Знаех, че това ще бъде цяло нещастие, но тя не искаше да ме чуе.

— Така си и знаех! Дрейк не е копеле! — възкликна Рейвън.
Дрейк я погледна развълнувано.

— Аз го знам, баба го знае, а сега и ти знаеш. За нещастие няма доказателство, че Лита и Базил са се оженили.

Сините очи на бабата блеснаха, тя се наведе и каза с поверителен шепот:

— Доказателство съществува, Дрейк. Когато му дойде времето, ще имаш твоего доказателство.

След тези пророчески думи разговорът се завъртя около по-незначителни неща. Рейвън започна да клюма и бабата ѝ предложи да си легне и да се наспи добре.

— Нужникът е зад къщата, скъпа, а леглото горе в стаичката е вече приготвено. Ще намериш вода в каната за едно бързо измиване, а утре Дрейк ще донесе вода за коритото, за да се накуснеш както трябва.

— Благодаря — каза Рейвън, като се изправи. — Наистина съм уморена, а идеята за баня е прекрасна. Ти ще бъдеш ли утре още тук, Дрейк?

— Ще остана, докато дойде сър Джон. Да дойда ли с тебе навън?

— Не, благодаря, ще се оправя сама.

— Красива е — каза бабата, след като Рейвън излезе от стаята.

— Аз я съсипах — изтърси тъжно Дрейк. — Бях пиан, бабо. Уолдо се опита да ме отрови по време на турнира и аз си помислих, че като обезчестя невестата му, ще си отмъстя. Но сгреших. Когато дойдох в Чърк за турнира, Рейвън ме потърси и ме помоли да ѝ помогна да избяга в Шотландия преди сватбата. Помоли ме да я придружа до дома на леля ѝ в Единбург. Тя ненавижда Уолдо и го смята отговорен за смъртта на сестра си. Аз отказах да ѝ помогна.

— Помогнал си ѝ много повече, отколкото можеш да си представиш — каза бабата.

— Само ѝ навредих. Когато излязох от стаята ѝ, разбрах, че не мога да я изоставя на гнева на Уолдо. Сериозно възнамерявах да се върна в кулата и да я изведа оттам. — Той се засмя тъжно. — Рейвън беше по-разумна, отколкото я мислех. Ударила Уолдо с каната за вода и избягала право в моя лагер, преди да тръгна да я спасявам. Помоли ме за покровителството ми и аз ѝ го дадох. Начаса потеглихме за Уиндхърст. Беше ядосана, когато отказах да я заведа в Шотландия, но

знаех, че нямаше да бъде на сигурно място в дома на леля си, защото Уолдо щеше да я потърси първо там.

— Уиндхърст — замисли се бабата. — Ти нали казваше, че замъкът бил само купчина стари развалини?

— Преувеличил съм — отвърна Дрейк. — Самата кула доста добре е издържала на годините запустение, но външните стени и укрепленията отдавна са купища камъни и мазилка. Веднага започнах възстановителните работи, но трябваше доста време, преди всичко да бъде завършено. Получих известие, че Уолдо има намерение скоро да нападне Уиндхърст и да си поиска жената. Беше ми ясно, че крепостта няма да издържи на обсада, и докато сър Джон не дойде с наемниците, моята войска ще бъде много по-малка. Те ме чакат в горите край Чърк. Надявам се сър Джон скоро да дойде с наемниците и да се присъедини към тях. Възнамерявам да спра войските на Уолдо, преди да е стигнал до Уиндхърст и да е унищожил всичко възстановено там.

— Рейвън ще бъде добре тук, синко. Нали това искаш от мене?

— Да. Уолдо не знае, че ти си жива, нито пък къде да те намери. Ако не се върна, ти ще си тук с нея. Ще пратя кесия с пари за всичко, което ще ѝ трябва. Уолдо не бива да я открие, ако тя не иска да го види.

— Рейвън твоя любовница ли е? — запита бабата, без да подбира думите си.

— Бабо, аз...

— Отговори ми, момче.

— Да. Решението беше и на двама ни. Не мога да се оженя за нея, знаеш. Тя вече е омъжена.

— Ти я обичаш — каза бабата.

Дрейк се стресна и отхвърли предположението на баба си.

— Не. Знаеш, че обичам само една жена, и това си ти, бабо. Рейвън вече си има съпруг. Не мога да я имам.

Бабата се засмя.

— Глупаво момче.

Изведнъж тя като че ли се състари пред очите му. Раменете ѝ хлътнаха надолу, той я видя, внезапно състарена и съсухрена, как става трудно от стола си.

— Уморена, съм. Ще поговорим утре. Има одеяла в сандъка до одъра.

— Разочарована си от мене — каза Дрейк. Беше по-скоро констатация, а не въпрос.

Тя докосна косата му със сбръчканата си ръка.

— Не, синко. Не чувствам разочарование. Виждам страшни неща, неща, за които не мога да говоря, защото още не са ми ясни в главата. — Ръката ѝ слезе надолу и погали бузата му. — Страхувам се за тебе, Дрейк. Чернота те обгражда, и кръв. — Тя въздъхна. — Върви да си лягаш, момче. Аз съм стара жена. Може би си въобразявам.

Облягайки се тежко на тоягата си, баба Нола тръгна бавно да излиза от стаята. Дрейк се загледа след нея. Какво вижда, запита се той. Понякога баба му изглеждаше странна, но никога не беше му казала нещо, което да не се е оказало истина. Да не би да е видяла смъртта му?

Доколкото знаеше, баба му никога не си въобразяваше. Беше разбрала за интимната връзка между него и Рейвън. Толкова очевидно ли беше това помежду им? Разочарована ли беше баба му от това, че се е възползвал от Рейвън?

Мисълта му още гъмжеше от въпроси без отговор, когато Рейвън се върна от нужника.

— Къде е баба Нола?

— Отиде да си легне. Предлагам ти да направиш същото. — Той стана и дръпна въжето, с което се издърпваше надолу стълбата за тавана. — Да ти помогна ли?

— Не, благодаря.

Тя стъпи на най-долното стъпало. Поради някаква причина на Дрейк не му се искаше да я пусне. Беше свикнал да спи до нея, знаейки, че тя е наблизко, дори и да не можеше да се люби с нея. Той я хвана през кръста и я дръпна надолу в прегръдките си.

Рейвън възкликна смаяна.

— Дрейк! Какво правиш?

— Липсваше ми — прошепна той на ухото ѝ.

— Никога не съм те изоставяла — отвърна му тя.

— Ще дойда довечера при тебе на тавана. Трябва да те имам още веднъж, преди да тръгна да се бия.

— Не, не може.

Той ѝ се усмихна.

— На баба ти няма да ѝ хареса.

— Тя няма да разбере.

— Много знаеш ти!

Той отказа да се признае за победен. Целуна я силно и я побутна към стълбата.

— Качвай се, скоро ще дойда при тебе.

След няколко часа Дрейк се покатери по стълбата и разочарован намери Рейвън да спи дълбоко. Изглеждаше толкова спокойна, че не му даде сърце да я събуди. Целуна я нежно по челото и слезе обратно по стълбата към собственото си легло до огнището.

На следващата сутрин Дрейк донесе вода от кладенеца за банята на Рейвън и изчака навън, докато тя се изкъпе. Рейвън знаеше, че Дрейк трябва да замине скоро. Сър Джон можеше да дойде всеки момент, а Уолдо може би вече беше на път, за да унищожи Уиндхърст.

Рейвън излезе от коритото и започна да се суши, докато бабата се суетеше около огнището.

Внезапно, без никаква причина, бабата каза:

— Ти много обичаш внука ми, нали?

Кърпата падна от ръцете на Рейвън и тя бързо я вдигна, увивайки се в нея.

— Аз... защо мислиш така?

— Не мисля, скъпа, знам го.

Смутена, Рейвън започна да се облича. Толкова ли личаха чувствата ѝ към Дрейк?

— Аз съм бременна за Дрейк. Той никога няма да ме обикне.

— В живота ти ще има големи прекеждия — предсказа бабата.
— Бъдещето ти е неясно.

Рейвън замря. Дали щеше да бъде принудена да се върне при Уолдо? Той щеше ли да я убие? Тя притисна корема си с ръце. Може би носеше детето на Дрейк. Ами тогава?

— Дрейк чака отвън — каза бабата. — Може би трябва да идеш с него. През това време на годината тресавищата са много красиви. — Тя погледна през прозореца към покритите с изтравниче хълмове и понадалеч. — Сър Джон идва. — Тя се обърна. — Внукът ми скоро ще се срещне в бой с Уолдо.

Рейвън изпусна дълго съдържания си дъх.

— Какво виждаш, бабо? Ще оживее ли Дрейк?

Бабата се вгледа в Рейвън.

— Чувствам опасност. Ще има кръвопролитие, но не виждам смъртта на Дрейк. Вие двамата с Дрейк ще имате трудни времена, но само Господ знае до какво ще доведе всичко това. Не мога да видя друго освен кръв, но знам, че Уолдо държи ключа към бъдещето на Дрейк.

— Кажи ми още! — извика Рейвън, жадна да узнае бъдещето.

Бабата въздъхна.

— Не мога да ти кажа нищо друго. Сега върви, Дрейк те чака.

Рейвън дори не помисли да си сплете плитки или да сложи шапка, след като беше разресала косата си. Махна с ръка на бабата и излетя през вратата, за да се присъедини към Дрейк. Това беше може би последният път, когато двамата щяха да бъдат заедно за много дълго време. Намери го да седи на каменната ограда, загледан в далечината. Сигурно беше усетил присъствието ѝ, защото се обърна и я загледа как идва към него.

Толкова е красив, помисли си Рейвън, възхищавайки се на всичко в него — гордото му държание, стегнатото му тяло на боец, страстта му, привързаността му към рицарския кодекс. Беше обичала Дрейк, когато беше още момче, обичаше го и сега — толкова много го обичаше, че би пожертвала всичко заради него.

— Хубава ли беше банята? — запита Дрейк, когато тя дойде при него до оградата.

— Чудесна беше, много ти благодаря. Баба ти предложи да се поразходим из тресавищата.

Дрейк като че ли се стресна.

— Баба ли е казала това?

— Да. Каза, че сър Джон скоро ще дойде, може би още днес.

— Очаквах го. Ела — той ѝ протегна ръка. — Днес е хубав ден за разходка.

Двамата мълчаха, вървейки ръка за ръка през изтравничетата.

— За какво мислиш? — запита Дрейк.

— За Чърк и колко бяхме щастливи и безгрижни.

Лицето на Дрейк доби сурово изражение.

— Може би ти си била щастлива и безгрижна, но Уолдо и Дъф се грижеха дните ми в Чърк да бъдат всичко друго, само не и приятни.

Сърцето на Рейвън се върна към подритваното дете, което някога беше Дрейк.

— Съжалявам.

— Не, не ме съжалявай. Нямаше да съм човекът, който съм сега, ако не бях принуден да се боря за признание. Нека да говорим за по-приятни неща.

— Дивите цветя са красиви — забеляза Рейвън.

Дрейк спря, откъсна едно стръкче и ѝ го поднесе. Тя вдъхна дълбоко аромата, после го поднесе под носа на Дрейк.

— Чудесно — отбеляза Дрейк.

Внезапно очите му потъмняха, той сграбчи цветето от ръката и ѝ го хвърли на земята.

— Господи, Рейвън, не мога да се правя, че не те искам. Мисля, че моята мъдра стара баба ни е изпратила тук, защото е знаела, че искаме да бъдем сами.

Той се отпусна на земята и я привлече към себе си върху ароматните треви и изтравничета.

— Искам да те любя, сладка Рейвън. Искам да съблека всичките ти дрехи и да напълня очите си с твоята красота. Искам бавно да те възбудя и когато бъдеш готова, искам да се слея с твоето стегнато, горещо тяло и да те взема със себе си в рая.

Рейвън конвулсивно преглътна. Думите му бяха ужасно възбуждащи, като мощен афродизиак изпращаха горещи тръпки и тласъци по цялото ѝ тяло и Рейвън закопня за неговия допир.

— И аз искам това.

Тя се огледа боязливо наоколо.

— Ами ако някой дойде?

— Никой няма да дойде. Защо според тебе баба ни прати тук?

Той вдигна туниката и ризата ѝ, но ръцете му изведнъж станаха неумели и тремави.

— Прости ми — извини се той. — Не е обичайно за мене да съм такъв несръчен. Никога преди не съм искал повече някоя жена и това чувство ме плаши.

Рейвън искаше да му каже, че и тя изпитва същото, но ръцете, които се плъзгаха по тялото ѝ, не ѝ позволяваха да говори свързано. Въпреки това те някак си се освободиха от дрехите си. Когато и двамата останаха голи, Дрейк отстъпи малко назад и се загледа в нея.

— Обичам да се любя на дневна светлина — каза той, докато я обгръщаше с горещия си поглед. — Никога няма да се уморя да те

гледам. Знаеш ли как изглеждаш сега? — Рейвън поклати глава. — Като богиня на слънцето. Тялото ти е като бледа слонова кост, по която играят слънчеви отблясъци. Косата ти е в толкова много цветове, че не мога да започна да ги описвам. Като богат, тъмнокафяв кестен с преплетени в него златни нишки.

— Ти имаш тяло на боец — каза Рейвън, докато галеше мускулите на гърба и седалището му. — Кадифе върху камък. Иска ми се...

— Какво искаш, любов моя? Поискай всичко, днес е вълшебен ден и всичките ти желания ще бъдат изпълнени.

— Не и това — каза Рейвън тъжно.

— Кажи ми.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Не. Това желание не може да се изпълни. Просто ме обичай, Дрейк. Имаме днешния ден, нека не го пропиляваме.

Дрейк я зацелува, нахвърляйки се на устните ѝ като човек, умиращ от глад. Целувката му беше груба, явно беше прекалено зажаднял, за да се въздържа. Тя въздъхна, когато той хвана главата ѝ в големите си длани и започна да гали косата ѝ. После ръцете му слязоха надолу по гърба до ханша ѝ. Обхващайки здраво прекрасните ѝ изпъкнали форми, той я притегли към пламтящите си слабини. Горещите им погледи се срещнаха за миг, след това той се наведе, за да вкуси зърната ѝ. Взе едната розова пъпка в устата си и я засмука силно. Тя въздъхна щастливо. Почувствала внезапно желание да го докосне, тя спусна ръце между двама им, докато го намери. Пръстите ѝ се обвиха около него, плъзгайки се по дължината му с отмерени движения.

Членът му беше набъбнал и твърд. Тя го почувства как пулсира в дланта ѝ, сякаш живееше свой собствен живот.

Стонът му отекна силно над омагьосаните изтравничета, където нямаше никой друг освен двама прегърнати любовници, търсеци наслада. После тя намести члена му до своя проход, разтвори бедра и уви крака около кръста му, отваряйки се за него. Почувства как той я разтяга, докато прониква в нея, и се раздвижи, за да се нагоди към него, накланяйки хълбоците си така, че той да навлезе докрай. После той започна да се движи. Възбуждащото триене и омаята бяха почти

непоносими. Рейвън се надигна, за да отговори на силните му движения, вкопчена в раменете му, извивайки таза си срещу неговия.

Рейвън стигна първа до кулминацията, викайки така силно, че не чуваше как Дрейк крещи името ѝ, докато освобождава спермата си. После той се отпусна върху нея. Рейвън пое тежестта му и го задържа. Не искаше да го пусне, страхуваше се да не го загуби завинаги.

— Толкова бързо беше — каза Дрейк, измъквайки се от горещата ѝ прегръдка, докато се отпусна край нея. — Толкова време беше минало...

Отдъхнаха малко, лежейки сред изтравничетата, после отново започнаха да се любят. Когато страстта им се засити поне донякъде, те започнаха да изследват телата си. Рейвън не спря, докато не опозна тялото на Дрейк така отблизо, както той опозна нейното. Когато той започна да я моли да сложат край, тя легна върху него и се плъзна по неговата ерекция. Съвършеното сливане на телата им ги извиси до ръба на екстаза.

Тъкмо се бяха облекли, когато в края на тресавището се появи сър Джон.

— Сър Джон дойде — каза Дрейк и поведе Рейвън през тресавището към мястото, където ги чакаше рицарят.

Рейвън побледня. Почувства се така, сякаш някаква невидима ръка стиска сърцето ѝ. Бабата може да не беше видяла смъртта на Дрейк, но беше намекнала, че опасността е близка. Потънала в мрачни мисли, тя заедно с Дрейк се приближи до сър Джон.

— Виждам, че посланието ми е стигнало до тебе — каза Дрейк, стискайки ръката на сър Джон.

— Да. Сър Ричард ме чакаше при Уиндхърст, когато дойдох с наемниците. Доведох ти петдесет яки бойци, всички искат да служат вярно на Черния рицар.

— Нещо за Уолдо?

— Нищо. Пратих наемниците към Чърк със сър Ричард. Ще имаш войска от над сто войници, щом те се присъединят към хората, които вече са там. Само чакат твоите заповеди.

— Добре си направил, Джон. Ще тръгнем веднага щом се нахраниш и си починеш.

Рейвън пребледня.

— Толкова скоро?

Дрейк омекна.

— Не мога да позволя на Уолдо да се доближи до Уиндхърст. Ще унищожи всичко, което притежавам, със своите бойни машини, ако не го пресрещна. Благодарение на Джон войските ни сега са равни по численост. Не се страхувай, Рейвън. Ще се върна.

Бабата ги чакаше пред вратата. Набръчканото ѝ лице беше напрегнато и тревожно, тя се подпираше тежко на тоягата си.

— Яденето е готово — каза тя. — Елате да хапнете.

Сър Джон свали бронята си и се присъедини към Дрейк на масата. Рейвън и бабата поднесоха храната и питието и всички започнаха да се хранят мълчаливо. Щом свършиха, бабата уви остатъците; в кърпа, за да ги вземат със себе си. После Рейвън помогна на Джон и на Дрейк да облекат броните си.

— Изпрати ме — каза Дрейк и поведе Рейвън към задната врата до мястото, където беше вързан конят му.

Докато вървеше след Дрейк, Рейвън не можеше да спре да трепери. Това ли щеше да е последното им сбогуване? Щеше ли отново да го види? Тя го загледа тъжно, докато той оседлаваше Зевс. После той свали шлема си и я привлече в прегръдките си.

— Обещай ми, че ще останеш тук независимо от всичко.

Рейвън не можеше да се застави да погледне тези сребристи очи, не можеше да понесе така настойчивия им поглед. Той искаше от нея нещо, което тя не можеше да обещае.

— Не — прошепна тя с треперещ глас. — Може да се случи така, че да трябва да си тръгна оттук.

— Погледни ме в очите, Рейвън. Уолдо няма да се отнесе добре с тебе, ако му паднеш в ръцете. Независимо какво ще стане с мене, ти трябва да останеш при баба.

Тя му се усмихна през сълзи.

— Не мога да ти обещая това, Дрейк.

— По дяволите — прошепна Дрейк, докато свеждаше глава, за да я целуне за сбогом.

Дрейк и сър Джон лесно намериха хората на Черния рицар. Наброяваща над сто души, неговата силна и здрава войска се беше скрила в гората близо до Чърк. Сър Ричард побърза насреща им, докато те слизаха от конете.

— Какво ново при тебе, Ричард? — запита Дрейк.

— Лорд Уолдо и лорд Дъф напуснаха Чърк преди два дни. Бях в двора на крепостта, когато тръгнаха. Съединили са армиите си и водят над двеста мъже.

— По дяволите! — изруга Дрейк. — Не съм очаквал да имат толкова големи сили. Ами бойни машини?

— Да, имат бойни машини и арбалети. Какво ще заповядате, милорд?

— Може да сме малобройни, но на наша страна е изненадата — каза Дрейк. — Уолдо не очаква да го нападнат изотзад. Бойните машини ще ги забавят, и това ще ни позволи да го надвием. Джон, събери хората, тръгваме незабавно.

След един час войската на Дрейк препусна изненадващо по петите на Уолдо и Дъф. Починаха си малко в най-тъмните часове на нощта и призори продължиха. Над земята се спускаше здрачът на следващия ден, когато Дрейк се изкачи на върха на един хълм и видя войската на Уолдо, разположена на лагер покрай един поток. Той се върна, за да съобщи това на хората си и да нахвърли план за битката заедно със своите рицари.

Дрейк реши да нападнат малко след като се разсъмне, когато противникът е най-уязвим. Щяха да атакуват от няколко страни едновременно. Планът бе незабавно съобщен на бойците и те се разделиха на три групи. Дрейк щеше да води едната, сър Джон — втората, а Ричард — третата. В мига, когато другите двама видяха, че Дрейк повежда хората си надолу по хълма, щяха да се изсипят върху спящия лагер от своите позиции. Тримата се разделиха, всеки взе по една трета от бойците и оставиха Дрейк с последната трета.

Дрейк прегледа оръжията и броните им, даде последните си нареждания на Евън и легна на земята да си почине, увивайки се в одеялото, за да се стопли. Мислите за Рейвън нахлуха в съня му. Трудно му беше да я остави. Никоя жена не беше събуждала така въображението му, както Рейвън ъф Чърк. Почуди се дали денят, когато се бяха любили сред изтравничетата, щеше да бъде последната му среща с Рейвън. Можеше утре да загине в битката. Щеше ли да и липсва? Господи, надяваше се да е така. Ако той умреше, Уолдо щеше ли да я открие и да я накаже? Отговорът не му даваше спокойствие.

Повтаряше си, че не може да умре. Трябваше да живее заради Рейвън. И заради себе си. Не биваше да умре, преди да е доказал, че е имало законен брак между майка му и баща му. Ако можеше да вярва на баба си, а тя нямаше защо да лъже, огромните имения и богатството, за които претендираше Уолдо, трябваше да принадлежат на Дрейк, Уолдо беше копелето. Тази мисъл беше така успокояваща, че Дрейк успя да поспи няколко часа, преди Евън да го събуди. Беше вече време.

Дрейк надяна бронята над обшития със сърма нагръдник и се наведе, за да може Евън да му облече черната туника с червения дракон, ушит на гърдите. После яхна Зевс. Евън му подаде със сериозно изражение шлема, щита и оръжията. Дрейк си сложи шлема, грабна меча в едната ръка, а в другата — щита. Когато виолетови облаци плъзнаха по хоризонта, Дрейк вдигна меча си и поведе хората си към неприятелския лагер.

Поглеждайки наляво и надясно, Дрейк видя, че сър Джон и сър Ричард атакуват от своите позиции. В този момент един от стражите на Уолдо чу тропота на приближаващите се конници и нададе сигнал за тревога. Докато хората на Дрейк нахлуваха в лагера, там отчаяно търсеха оръжията и броните си, а атакуващите сечаха и мушкаха наляво и надясно.

Започна яростно сражение. В ума на Дрейк се мярна мисълта, че войската на Уолдо, както му съобщиха, е от двеста души, само че според него броят им не надхвърляше сто. Не видя Дъф и това го обезпокои. Дрейк обаче нямаше време да мисли повече за това. Хората на Уолдо бързо се окопитиха и започнаха да отблъскват атаката му, преминавайки на свой ред в нападение. Мъжете на Дрейк се биеха храбро за Черния рицар и бойните им викове кънтяха над долината.

Дрейк потърси Уолдо сред бойците, сражаващи се под светлината на едва разпукналата се зора, и го видя да кръстосва меч със сър Джон. Двата бяха слезли от конете и се бяха вчепкали в ръкопашен бой. Дрейк си проби път до сър Джон. Ако някой трябваше да отстрани Уолдо, това беше само Черният рицар. Той слезе от коня и бутна сър Джон настрана.

— Оттук поемам аз, Джон — извика той.

— Ще ти пазя гърба — отговори Джон, оттегляйки се зад Дрейк с вдигнат меч, готов да защитава своя господар.

Уолдо избягна сръчно нападащия меч на Дрейк и битката започна. Двубоите наоколо продължаваха. Мъже падаха мъртви. Кръв течеше на потоци. Разнасяше се оглушителен трясък на сблъскващи се оръжия.

— Откъде се взе? Къде е жена ми? — извика Уолдо, олюлявайки се, след като беше нанесъл подъл удар на Дрейк.

— Там, където никога няма да я намериш — отвърна Дрейк, отбивайки меча на Уолдо с щита си.

— Ти я изнасили и я отвлече — нападна го Уолдо.

— Така ли мислиш?

— Копеле! С девет живота си, като котките. Трябваше да умреш още преди години.

Удар и отбиване. Трясък и мушкане. Когато ударите попаднаха в процепите на броните, и двамата получаваха малки рани.

— Не успя с опитите си да ме отстраниш — изсъска Дрейк. — Време е за отплата.

— Хареса ли ти жена ми? — отново нападна Уолдо. — Каква ирония, нали, че синът на една курва направи курва жената на законния наследник на баща си? Рейвън ще пострада, когато я намеря.

Двата бяха започнали да се уморяват, броните и оръжията им натежаваха все повече. Нападайки безмилостно, Дрейк беше притиснал Уолдо към потока и вече предвкусваше победата си. Тогава дойде катастрофата. Сто души подкрепление се изсипаха на бойното поле. Дрейк вече не се питаше къде е Дъф, защото го видя да язди начело на войската си и войниците му обръщаха сражението, в полза на Уолдо. Дрейк се прокле, задето се е показал такъв глупак. Трябваше да се сети, че Уолдо ще раздели войската си, за да намали шансовете да го изненада който и да било неприятел, когато можеше да срещне

по пътя си. И предпазните мерки си бяха изиграли ролята. Колкото и да бяха храбри хората на Дрейк, обединените сили на Уолдо и Дъф започнаха да ги притискат и отблъскват.

— Спасявай се, Джон — викна Дрейк, докато притискаше Уолдо към водата. — Бягай в гората с хората си.

— Не. Няма да те оставя — отвърна Джон и сърчно обезвреди един войник, който бе дошъл на помощ на Уолдо.

Дрейк изведнъж приклепна и мушна с меча си към незащитеното място; където шлемът на Уолдо се срещаше с нагръдника на бронята му. Щеше да го прониза веднага, но чу предупредителния вик на сър Джон и с крайчеца на окото си забеляза шестима бойци на коне, с извадени мечове, които се насочваха право към него. Обкръжиха плътно Дрейк и Джон, поглеждайки за заповеди към Уолдо.

— Всичко е загубено, сър Копеле — подигра се Уолдо. — Хвърли меча, или и двамата сте мъртви.

— Ще умрем, независимо дали ще хвърлим оръжието, или не — отвърна Дрейк. — Мога лесно да те убия, само един да мръдне и ще сложа край на мизерния ти живот.

— Направи го, Дрейк — подтикваше го сър Джон.

— Ако не искаш да спасиш собствения си живот, помисли за верния си приятел — каза Уолдо. — Предай се, и сър Джон ще си отиде свободен.

— Не, убий копелето — извика сър Джон. — Не мисли за мене.

Дрейк не можеше да го направи. Едно беше да убие Уолдо, друго — смъртта на сър Джон да тежи на съвестта му. Бавно отдръпна меча си от врата на Уолдо.

Уолдо излезе от водата, грабна оръжието на Дрейк и го хвърли на земята.

— Ти си мой, сър Копеле.

— Убий ме веднага и да свършим с всичко — подтикваше го Дрейк.

— Когато му дойде времето, сър Копеле. Трябваш ми жив, поне докато върна Рейвън там, където ѝ е мястото.

— Никога няма да намериш Рейвън.

Погледът на Уолдо към Дрейк казваше съвсем друго.

— Може би не, но се обзалагам, че сър Джон знае къде е тя.

— И да знаех, нямаше да ти кажа — изсъска презрително Джон.

— Няма нужда — каза Уолдо.

Дрейк сви вежди. Снизходителността на Уолдо го смути. Знаеше, че брат му си е наумил нещо зловещо за Рейвън и него, и тръпка на лошо предчувствие премина по гърба му.

— Само да направиш нещо на Рейвън, ще съжаляваш — изрева той.

— Плановете ми за Рейвън не те засягат, сър Копеле. Колкото до тебе, може би тъмницата в Чърк ще ти хареса. — Той се обърна към сър Джон. — А ти, сър Джон, ще занесеш съобщение до жена ми.

Дрейк напълно притихна.

— Проклет да си! Няма да стане така, Уолдо. Рейвън няма да тръгне да ме защитава само защото ти й заповядваш да го направи. Тя знае как да постъпи.

Уолдо се усмихна.

— Ще видим, братко. — И се обърна отново към сър Джон.

— Ще кажеш на жена ми, че трябва да се яви в Чърк след две седмици, ако иска любовникът ѝ да остане жив. Ако не се съобрази с предупреждението ми, Дрейк ще умре по възможно най-ужасния начин.

— Не го прави, Джон — замоли го Дрейк. — Няма да остана жив, независимо какво ще направи Рейвън. Отдавна знам, че Уолдо иска смъртта ми.

— Няма да пратя да те проследят, сър Джон, ако това те притеснява — продължи Уолдо. — Но се надявам да се върнеш след две седмици с Рейвън, иначе животът на приятеля ти е в опасност. Никой няма да ме осъди заради това, че съм убил човека, който е отвлякъл жена ми в сватбената ни нощ.

— Откъде да знам дали няма да го убиеш дори и да тръгна? — нападна го сър Джон.

— Имаш рицарската ми дума — каза Уолдо. — Заклевам се, че Черният рицар няма да умре, освен ако ти не се върнеш с Рейвън. Но ме чуй добре: ще го държа жив само две седмици, не повече.

Джон хвърли умолителен поглед към Дрейк, сякаш го молеше да разбере.

— Съжалявам, Дрейк, но Рейвън трябва да реши. Само тя може да реши дали да се подчини на Уолдо и да се върне в Чърк, или...

— Или да пожертва живота на Дрейк в замяна на свободата си — намеси се Уолдо. И се изсмя. — Мисля, че познавам Рейвън. Много е мекосърдечна, и това не е в нейна полза. Ще се върне в Чърк — каза той уверено.

Дрейк също си го помисли и се отчая. Мисълта, че Рейвън ще попадне в жестоките ръце на Уолдо, го накара да настръхне. Но знаеше с тъжна увереност, че Рейвън ще рискува собствения си живот, за да спаси неговия. За нещастие нейната капитулация пред исканията на Уолдо нямаше да го спаси. Животът му щеше да свърши в мига, когато Рейвън се върнеше в Чърк. И ако не го убиеха, както смяташе, сърцето му щеше да спре, защото щеше да знае, че Рейвън е попаднала под властта на Уолдо, малтретирана както духовно, така и физически от злата натура на съпруга си.

Дрейк не каза нищо, когато сър Джон се качи на коня си и тръгна. Рицарят погледна назад няколко пъти, за да се увери, че никой не го е последвал. После хвърли последен поглед към Дрейк и препусна в галоп.

— Обезоръжете брат ми — заповяда Уолдо, когато Джон изчезна зад един хълм.

Двама бойци побързаха да изпълнят нареждането, бързо свалиха бронята на Дрейк и взеха оръжието му.

Застанал пред Уолдо по панталон, камизол и туника, Дрейк изгледа заплашително брат си. Когато Уолдо леко пребледня и отстъпи назад, Дрейк се насили да се усмихне въпреки неприятните обстоятелства.

— Добре правиш, че се страхуваш от мене, братко — изсъска той. — Не можеш да ме държиш в смрадливата си тъмница.

— Ще те видим колко си смел, след като извървиш разстоянието до Чърк зад коня ми — изкриви в подигравателна гримаса лицето си Уолдо. — Вържете ръцете на това копеле — нареди Уолдо — и ми дайте края на въжето. Аз ще определям скоростта и ще видим дали страшният Черен рицар ще издържи.

Хората му веднага изпълниха заповедта. Уолдо се качи на коня си и протегна ръка за дългото въже. Заби шпори в хълбоците на коня и дръпна рязко Дрейк напред. Той се спъна, изправи се, после тръгна напред, крачка сред крачка. Скоростта беше непоносима, а теренът — ужасен. Със сурово изражение на лицето, Уолдо не обръщаше

внимание на мъките на брат си. Дори не забави ход, когато Дрейк се спъна в един камък и се влачи няколко ярда, преди отново да успее да се изправи.

Ужасното изпитание не позволяваше на Дрейк да мисли за каквото и да било, освен да оцелее. Трябваше да живее. Заради Рейвън не биваше да оставя Уолдо да го победи. Винаги се беше смятал за непобедим. Рицарите, които живееха от битки и войни, вярваха, че никой не може да ги унищожи, и той не беше по-различен.

Опита се да се съсредоточи върху тъмницата вместо върху болката си, припомняйки си, че като дете е играл из тези мрачни места. Но докато се препъваше зад коня на Уолдо, мислите му се връщаха към Рейвън. Виждаше нежното ѝ лице пред себе си, спомняше си как я държи гола в прегръдките си, дългите ѝ кестеняви къдрици, оплитащи се около него, докато тя се извиваше под тялото му, лицето ѝ, зачервено от страст. Всеки неин образ пораждаше ново съкровище от спомени.

Спомени, които да обича.

Макар че Дрейк започна да се уморява, той упорито отказваше да се поддаде на отчаянието и изтощението. Намираше неизвестно откъде сили, за да продължава да върви.

Рейвън седеше на каменната ограда, вирайки се в далечината, а сърцето я болеше от мъчителни предположения. Дрейк беше тръгнал преди една седмица и може би вече се беше срещнал в битка с Уолдо. Тя не се съмняваше в смелостта на Дрейк, не поставяше под въпрос бойните му умения, защото знаеше, че опитът ще му помогне. Но се тревожеше от численото неравенство. Беше ѝ напълно и обезсърчително ясно, че Дъф ще доведе собствените си войници в помощ на Уолдо и така ще се получи войска, два пъти по-многобройна от тази на Дрейк. Дори огромната смелост на Дрейк нямаше да е в състояние да възмезди липсата на достатъчно бойци.

Рейвън въздъхна отчаяно. Трябваше да вярва, че Дрейк е победил Уолдо, докато не дойде вест, потвърждаваща нещо друго.

— Не се отчайвай, Рейвън.

Рейвън трепна силно.

— Бабо, стресна ме.

— Беше потънала в мисли, скъпа.

— Толкова ли си личи, че съм отчаяна?

— Само аз го виждам, Рейвън. — Бабата докосна ръката на момичето. — Не се страхувай. Дрейк е жив.

Сърцето на Рейвън подскочи в нова надежда.

— Сигурна ли си?

Блестящите очи на бабата като че ли грееха с вътрешно знание, когато се вгледа отвъд далечните хълмове.

— Да, Дрейк е жив, но е в голяма опасност. Трябва да се приготвиш.

Сърцето на Рейвън, пълно с толкова надежди допреди миг, започна да се дави в страх.

— Да се приготвя за какво?

Не знам — въздъхна бабата. — Чувствам големи нещастия и трудности в близкото бъдеще. Заради детето си трябва да устоиш. Твоето оцеляване ще зависи от това, колко си сръчна.

Когато бабата каза, че трябва да бъде силна заради детето си, Рейвън спря да мисли. Притисна ръце към корема си. Възможно ли е? Много рано беше да се каже, защото още не беше време за цикъла ѝ. Усмивайки се замечтано, тя си припомни деня, когато двамата с Дрейк бяха лежали сред изтравничетата и се бяха любили. Скоро след това той замина и поне още една седмица тя нямаше да бъде сигурна дали семето му не е покълнало в нея.

— Дете? — Тя потърси лицето на бабата. Ако детето на Черния рицар растеше в нея, то щеше да бъде най-голямото ѝ съкровище. — Ще родя ли син на Дрейк?

Бабата се усмихна.

— Само Господ знае. Не виждам нищо освен това, което Той ми позволява да видя.

— Ами Дрейк? Можеш ли да ми кажеш още нещо? Победил ли е Уолдо?

Бабата поклати глава.

— Внукът ми страда. — Съсухрените ръце се вдигнаха към сърцето ѝ. — Чувствам го тук. — Дребната ѝ фигурка като че ли още повече се смали пред очите на Рейвън и тя залитна назад. — Скоро ще бъдеш принудена да вземеш решение, което зависи само от теб. Никой не може да ти помогне.

Рейвън скочи от стената и се втурна да подкрепи бабата.

— Добре ли си? Да ти помогна да влезеш вътре?

— Да. Сега не можем нищо друго да направим, освен да чакаме.

Сър Джон пристигна на следващия ден. Беше яздил дотук направо от бойното поле и беше изтощен. Рейвън го видя и затаи дъх, очаквайки Дрейк да се появи. Когато не го видя, сърцето ѝ почти спря. Изхлипа отчаяно и хукна насреща му. Той се смъкна от седлото и се строполи в ръцете ѝ. Рейвън го подхвана и му помогна да влезе в къщата. Успя да се въздържи да не зададе въпроса, който пареше в мозъка ѝ, докато помагаше на сър Джон да свали бронята си и му даваше да пие вода. Бабата се щуреше наоколо, дребна, крехка и извънредно развълнувана.

Неспособна да издържи и миг повече в напрежение, Рейвън изстреля въпроса си:

— Дрейк? Той дали...

Очите на Джон срещнаха нейните, после се отклониха.

— Беше жив, когато го видях за последно.

— А защо си тук?

— Ще започна от самото начало — каза Джон. — Намерихме Уолдо и го нападناхме призори. Всичко вървеше добре, докато не дойде Дъф с хората си. Нямахме представа, че Дъф си е направил отделен лагер. Когато пристигна, те станаха много повече от нас. Аз защитавах гърба на Дрейк. Той беше опрял мечата си в гърлото на Уолдо, когато Дъф се появи.

— Ти как избяга?

— Мнозина от нашите хора избягаха. Уолдо се интересува само от Дрейк. Пусна ме да ти донеса съобщение.

Едно леко изохкване се откъсна от устните на бабата.

Рейвън се приготви да чуе лоши неща. Знаеше, че няма да са приятни. Уолдо никога в живота си не беше правил нищо приятно.

— Кажи ми, сър Джон. Какво иска Уолдо от мене?

— Първо трябва да ти кажа, че съм тук против волята на Дрейк. Той не иска ти да се жертваш за него. Не го послушах, защото вярвам, че изборът трябва да бъде единствено твой.

— Продължавай — каза Рейвън.

Тя щеше да постъпи така, както ѝ диктуваше сърцето, независимо какво искаше Дрейк.

— Уолдо иска ти да отидеш в замъка Чърк до две седмици.

— А ако не отида?

Рейвън знаеше, че последиците ще бъдат трагични.

— Той ще убие Дрейк. Съжалявам, че те поставям в това положение, милейди Рейвън, но ти трябва да решиш.

На Рейвън не ѝ беше трудно да реши. Тя погледна сър Джон право в лицето с решително изражение.

— Да, сър Джон, аз трябва да реша и вече реших.

Джон изглеждаше стреснат.

— Толкова скоро? Моля те да помислиш много добре, милейди. Ако се върнеш при Уолдо, излагаш живота си на сериозен риск.

Рейвън вирна малката си брадичка.

— Да не искаш да кажеш, че трябва да оставя Дрейк да умре?

— Не, милейди. Само те предупреждавам да не вземаш прибързано решение.

Рейвън стисна устни.

— Кога можем да тръгнем?

— Дай на сър Джон един-два дни да си почине, Рейвън — посъветва я бабата. — Яздил е непрекъснато, за да стигне дотук и да ти донесе съобщението на Уолдо. Чърк е на два-три дни път оттук, а Уолдо ти е отпуснал две седмици.

— Не познаваш Уолдо така, както аз го познавам, бабо. Той може да си промени решението и да убие Дрейк. — Тя се намръщи. — Или да го измъчва.

— Той даде дума — намеси се сър Джон.

— Няма да убие Дрейк — каза бабата убедено. — Във всеки случай, още не — добави тя тайнствено.

Думите на бабата не успокоиха особено Рейвън. Тя беше убедена, че старата жена предсказва неща, които силно иска да се сбъднат. В това нещо не можеше да се довери на друг освен на себе си и вече беше взела решение. Обичаше Дрейк и би направила всичко, за да запази живота му. Знаеше, че Уолдо ще я накаже, но се съмняваше, че ще я убие. Първата му жена беше умряла при тайнствени обстоятелства и кралят можеше да нареди да се разследва внезапната смърт на втората му жена.

— Дай ми този ден и нощта да си почина, Рейвън — каза сър Джон. — И аз искам като тебе по-скоро да стигна в Чърк. Бъди готова да тръгнем на разсъмване.

Влажната смрадлива тъмница беше точно такава, каквато я помнеше. Дрейк лежеше неподвижно на вонящата купчина гнила слама и се опитваше да си спомни колко дни бяха минали, откакто Уолдо го беше хвърлил в мрачната килия в подземията на замъка.

Боляха го всички кости. За щастие не можеше да си спомни по-голямата част от усиления преход до Чърк. Когато краката му вече отказаха да следват хода на коня на Уолдо, той се повлече след него. Камизолът го спаси от сериозни наранявания, но от това смазващо пътуване голата му кожа беше одрана и имаше счупени поне две ребра. Не му дадоха нито храна, нито вода, докато Уолдо, от страх да не би да умре, преди Рейвън да се е появила, нареди да му дават по малко да яде.

Ако му бяха оставили време да се излекува, нямаше да бъде толкова слаб. Но Уолдо бе наредил да го бият. Имаше моменти по време на боя, когато Дрейк искаше да умре, но само като си помисляше, че така ще остави Рейвън на милостта на Уолдо, това му вдъхваше сили за живот. Само да го бяха оставили на мира достатъчно дълго, знаеше, че ще си спомни нещо много важно за кулата, нещо, което замаяният му мозък не можеше да възстанови в сегашното му положение.

С мъчително усилие Дрейк вдигна глава и се загледа с подутите си очи към виещата се стълба и заключената врата на горния ѝ край. Беше влизал тук и преди, беше сигурен в това. И си спомняше... Спомняше си... Главата му клюмна на гърдите. Не можеше нищо да си спомни, болката разпъваше главата му и не му позволяваше да мисли свързано. Затвори очи и се помоли за сигурността на Рейвън. Щеше ли да захвърли всякаква предпазливост и да дойде в Чърк против желанието му? Като познаваше Рейвън, тя щеше да направи точно противоположното на онова, което той искаше.

Изведнъж в горния край на стълбището се появи светлина и Дрейк чу тромави стъпки и гласове. Насили се да отвори очи и видя двама мъже.

— Жив ли си, сър Копеле? — долетя до него груб глас от горния край на стълбата.

Премигвайки срещу светлината, Дрейк видя брат си, застанал там.

— Жив съм, но не благодарение на тебе, братко.

Дрейк мразеше слабостта в гласа си, но не можеше нищо да направи.

— Моите хора са донесли храна и вода — каза Уолдо. — Наслади им се, защото само това ще получиш. Когато дойде твоята курва, вече няма да имам полза от тебе. Защо да хабя храна за един мъртвец?

Ако Дрейк имаше повече сили, щеше да хукне по стълбите и да се нахвърли върху Уолдо, задето оскърбява Рейвън. Но силата му стигна само да даде свързан отговор:

— Не заслужаваш жена като Рейвън. Обвинявай мене за случилото се, защото тя няма вина.

Стражът сложи до Дрейк ведро с вода и поднос с храна. Дрейк помисли, че му се причува, когато мъжът прошепна, докато се оттегляше: „Ще нося храна и вода, когато мога, милорд.“ Учуден и незнаещ какво да мисли, Дрейк го погледна внимателно, докато стражът се качваше обратно по стълбите.

— Хапни си, сър Копеле — подигра се Уолдо.

— Почакай! Остави факела. Как очакваш да ям, като не виждам нищо? Не съм животно.

Уолдо се изсмя, странен звук, който достигна долу до Дрейк с полъха на студен въздух.

— Погледни се. Казваш, че не си животно, но и най-добрият ти приятел няма да те познае, свит така като животно в тая влажна слама. Много добре. Нека не се говори, че Уолдо ъф Еър е безсърдечен човек. Ще оставя факела тук, на свещника. Не мисли за бягство, защото на вратата винаги ще има стражи. Моли се за греховете си, докато очакваш смъртта, сър Копеле.

Тежката врата се трясна зад гърба му, но светлината остана за голямо облекчение на Дрейк. Макар че до него достигаше само слаба светлинка, това му позволяваше да се поогледа наоколо. Претърколи се, за да достигне подноса с храната и изхълца, когато една остра болка го прободде. Когато болката стихна, той придърпа подноса, внезапно прегладнял, и изгълта съдържанието му. После потопи шепа във водата и отпи дълбока глътка.

Заситен за първи път от толкова дни, той заспа. Искаше да е отпочинал, ако стражите дойдат пак да го бият. Може би когато се

събуди, умът му ще бъде достатъчно ясен и в съзнанието му ще дойде онова, което се опитваше да си припомни.

Рейвън се загледа пред мъглата към замъка, където беше родена и беше израснала от момиче в жена. Дватама със сър Джон бяха спрели в края на гората, която се простираше отвъд външните стени. Портата стоеше отворена и подвижният мост беше свален над рова. Макар че замъкът изглеждаше спокоен и приветлив, Рейвън усети дълбоко в себе си някакво предчувствие.

— Ще отида сама — каза Рейвън. — Вие можете да бъдете полезен отвън, отколкото затворен вътре.

— Не мога да ви оставя да отидете сама, милейди.

— Това е моят дом, сър Джон. Дъф не е бил винаги добър брат, но не мога да повярвам, че той ще позволи на Уолдо да ми направи нещо лошо. Освен това аз ще откажа да мина през подвижния мост, докато Уолдо не ми докаже, че Дрейк е жив. Останете тук и бъдете готов да тръгнете, ако аз се върна. Няма да вляза, ако Уолдо не ми покаже Дрейк.

— Внимавайте, милейди. Не вярвам на Уолдо.

— Нито пък аз, сър Джон, нито пък аз.

Рейвън насочи коня си към защитата на дърветата и спря в края на подвижния мост, достатъчно близо, за да бъде видяна от наблюдателите на парапета. Почти веднага един наблюдател оповести пристигането ѝ. За учудващо кратко време Уолдо се появи на парапета.

— Значи дойде — извика Уолдо.

— Да, дойдох — извика в отговор Рейвън. — Къде е Дрейк?

— Влез вътре и ще ти го покажа.

— Не. Не ти вярвам. Първо ми покажи Дрейк. Откъде да знам дали не си го убил?

— Собствения си брат ли? Много ме оскърбяваш, жено. Удържах си на думата. Черният рицар е жив.

— Не ти завиждам, ако си отнел живота на Дрейк — извика Рейвън. — Кралят високо цени своя защитник. Ще бъдеш наказан за това, което си му направил.

Смехът на Уолдо се разнесе над нея като заплашителен облак.

— Кралският защитник отвлече жена ми и ме лиши от брачната ми нощ. Мислиш ли, че Едуард ще погледне снизходително на такава

поведение от страна на собствения си рицар?

— Покажи ми Дрейк — настоя Рейвън.

Тръпки на страх пробягнаха по тялото ѝ. Имаше ли някаква причина Уолдо да откаже да доведе Дрейк? Беше ли жив нейният любим?

— Много добре — изрева Уолдо, явно разгневен от нейния отказ да се предаде безусловно. Той се обърна и заговори на един от хората си, а Рейвън почувства известно задоволство, че беше спечелила първата битка. — Ще трябва малко време, за да го доведат тук горе.

— Не се опитвай да ме измамиш, Уолдо. И не пращай хората си вън от замъка, за да ме хванат, защото мога да им се изплъзна и да изчезна завинаги.

Готова да обърне коня си и да избяга, ако ситуацията го наложи, Рейвън зачака нетърпеливо Дрейк да се появи на парапета.

Цели три дни бяха минали, откакто го биха за последен път, и това позволи на Дрейк да възстанови поне малко силите си. Приятелски настроеният рицар само веднъж беше успял да му донесе тайно малко храна и вода, но Дрейк беше благодарен за това, което човекът успя да му осигури. Дори беше превързал счупените му ребра и му беше намерил мехлем за раните. Също така бе казал на Дрейк, че във войската на Уолдо има мъже, които уважават Черния рицар и не харесват начина, по който Уолдо се държи с него.

За нещастие страхът от гнева на господаря им не позволяваше нито на тях, нито на който и да било слуга от Чърк да му помогнат да избяга. Но сега, когато умът на Дрейк отново работеше, той започна да си припомня някои много важни неща от детството, прекарано в Чърк, неща, които му даваха надежда.

Мислите на Дрейк се пръснаха, когато почувства студен повеи откъм вратата, която се отвори в горния край на стълбището. Някой слизаше по стълбите. Бяха двама войници, облечени в цветовете на Еър. Той усети опасност и се надигна.

— Искат да се качиш горе — изръмжа единият мъж. Когато го хванаха и го повлякоха по каменните стъпала, в гърдите му избухна болка. Пред очите му се пръснаха безброй ярки звезди и за момент го заслепиха, защото беше прекарал много време на тъмно. Държейки се за ребрата, той успя да си поеме дъх, докато стражите го дърпаха нагоре по стълбите, които водеха към парапета.

— Къде ме водите? — едва успя да изрече Дрейк.

— Господарят ни иска да се качиш на парапета — осведомиха го стражите.

На парапета! Уолдо сигурно е решил да го хвърли отгоре и да го убие. После му се мярна друга мисъл. Ако Уолдо вече нямаше нужда да го държи жив, значи Рейвън е отказала да се върне в Чърк. Макар че това означаваше неговата смърт, Дрейк се успокои от мисълта, че Рейвън е още с баба му и съпругът ѝ няма да се добере до нея.

Разбра колко е грешил, когато стигна до парапета и видя Рейвън, възседнала бялата си кобила, да стои оттатък рова.

12

Дрейк бе обхванат от ужас, какъвто не бе изпитвал досега. Рейвън изглеждаше толкова дребна и толкова уязвима, че той още повече започна да се бои за нея.

— Какво прави Рейвън тук?

— Тя дойде по моя заповед — каза Уолдо. — Но иска да те види, преди да влезе в кулата. Не ми вярва, че съм те оставил жив. Глупаво момиче. Въобразява си, че е твоя спасителка.

Той огледа Дрейк от глава до пети.

— Изглеждаш по-добре, отколкото очаквах. — В думите му имаше планини от презрение, но и явно удивление. — Някои вярват, че си несъкрушим, но всеки си има слабо място. Не разбирам. Не изглеждаш като човек, който би трябвало да е полумъртъв от липса на храна и вода.

— Може би съм несъкрушим — отвърна Дрейк.

— Никой не е непобедим — изсумтя Уолдо. И кимна към един от стражите. — Отведи го напред, да го види неговата курва.

Извлякоха Дрейк до ръба на парапета, откъдето можеха да го видят чак долу. Рейвън закри очи, за да не й блести слънцето, и погледна към него. Загубил всякаква предпазливост, той сви ръце около устата си и извика:

— Бягай, Рейвън! Уолдо не ти мисли доброто. Пази се заради мене.

— Копеле! — изсъска Уолдо, отблъсквайки го настрана. Дрейк падна на колене, но бързо се надигна.

— Сега, след като видя любовника си — викна Уолдо надолу към Рейвън, — можеш да влезеш в кулата. Няма да пострадаш.

На парапета до Уолдо се появи Дъф и сви вежди, като видя, че Рейвън стои долу.

— Та това е Рейвън.

Когато Дъф се появи, Дрейк усети надежда да се надига у него. Макар че Дъф никога не беше показвал особено силен ум, в края на

краищата той беше брат на Рейвън и щеше да я защити.

— Уолдо не мисли доброто на сестра ти — предупреди го Дрейк.
— Не допускай да ѝ направи нещо.

— Ти не се меси, Дъф — посъветва го Уолдо. — Сестра ти е моя жена, нека се оправям с нея, както сметна за добре.

— Обеща ми да не нараняваш Рейвън — каза Дъф, съвсем изненадващо за Дрейк.

Дъф никога не беше имал решаващата дума за нищо, предпочиташе да следва Уолдо. Дрейк винаги бе смятал Дъф за безмозъчен глупак.

— Нямам намерение да наранявам Рейвън — излъга майсторски Уолдо. — Тя обаче ще бъде наказана. Сложи ми рога. Имам право да търся възмездие. Но искам да те уверя, че тя ще живее, за да ми даде наследник.

Дъф не изглеждаше убеден, но не пожела да спори повече. Дрейк побърза да се възползва от малката си победа.

— На твое място, Дъф, бих внимавал за Уолдо. Рейвън е единствената ти сестра. Доколкото си спомням, другата ти сестра умря при тайнствени обстоятелства, докато беше омъжена за Уолдо. Той даде ли ти задоволително обяснение как една здрава жена е могла да се разболее и да умре толкова бързо?

Замисленото изражение на Дъф ободри Дрейк. Той се молеше дано семето на съмнението, което бе посял, да пусне корени и това да допринесе Рейвън да не пострада сериозно.

— Слабостта не прилича на рицаря — присмя се Уолдо на Дъф.
— Покажи се на Рейвън. Убеди я да влезе в кулата.

Дъф отиде до ръба на парапета и погледна надолу към Рейвън.

— Сестро! — извика той високо — Обещавам ти, че няма да пострадаш. Трябва да се върнеш при съпруга си. След време той ще ти прости.

— Много добре — каза Уолдо, кимайки одобрително. Дрейк се приближи до ръба и се наведе към Рейвън.

— Не им вярвай, Рейвън! Бягай!

Уолдо издърпа Дрейк назад, отхвърли го настрана, стражите го подхванаха и му попречиха да се намеси.

В мига, когато Рейвън видя Дрейк, тя разбра, че е пострадал и заради нея. Макар че не можеше да види всяка драскотина и рана по

него от такова голямо разстояние, тя позна по гласа му и по държанието му, че е бил измъчван. Трябваше ѝ огромна душевна сила, за да прояви търпение, да остане спокойна и да не се втурне в кулата, за да моли за живота му. Въпреки предупреждението на Дрейк тя нямаше намерение да бяга.

Успокои се, но само донякъде, когато Дъф обеща, че няма да ѝ се случи нищо, защото той никога не беше се проявявал като неин закрилник. Познавайки коварния характер на Уолдо, тя на свой ред отправи едно искане.

— Доведи Дрейк долу до портите. Искам да говоря с него, преди да вляза.

— Кучка — изръмжа Уолдо на себе си. — Добре — викна той към нея. Любовникът ти ще те посрещне на портите.

Рейвън не осъзнаваше, че почти не диша, докато не се почувства замаяна от липса на въздух. Изпусна дълбоко дъх и си пое отново въздух, подкарвайки коня си към подвижния мост. Мина през стражевата кула и спря коня точно зад портите с буйно разтуптяно сърце в очакване на Дрейк.

Изхълца високо, когато го видя увиснал в ръцете на двама стражи. Приплака ѝ се. Той изглеждаше ужасно. Без да обръща внимание на собствената си сигурност, тя мина над рова и пресече портата. Дръпна рязко юздите на коня си, спусна се от седлото и се втурна към Дрейк.

— Какво сте му направили? — извика тя, пращайки унищожителен поглед към Уолдо.

— Не биваше да идваш — каза пресипнало Дрейк.

Сълзи бликнаха в очите на Рейвън. Състоянието на Дрейк беше невъобразимо лошо. Лицето му беше охлузено, устата чудовищно подута. Камизолът му висеше на парцали, панталонът беше непоправимо съдран. Тя искаше да го прегърне, но не посмя.

— Е, видя си твоя Черен рицар или каквото е останало от него — подигра ѝ се Уолдо. — Готова ли си сега да станеш моя жена?

Рейвън чу стона на Дрейк, почувства болката му, сякаш беше нейна, но си наложи да не се отклонява от целта си.

— Първо освободи Дрейк — настоя тя.

— Още не — изръмжа Уолдо. — Освобождаването му зависи от твоята готовност да се подчиниш на волята ми. Ще имам наследник от

тебе, Рейвън.

— Не! — извика Дрейк. — Не обещавай. Не може да се вярва на Уолдо.

Страстната молба на Дрейк почти унищожи решителността на Рейвън, но тя изправи крехките си рамене и последва гласа на сърцето си.

— Ще ти родя наследник, Уолдо, но след като освободиш Дрейк. Нямах право да го държиш затворен. Докато не го освободиш, заклевам се, че твое дете няма да расте в корема ми. Ако мислиш, че не говоря сериозно, съпруже, знай, че жените имат начин да се предпазват от зачеване.

Рейвън имаше смътна представа за някои неща, които жените можеха да направят, за да не заченат, но не беше съвсем сигурна. Тя обаче се молеше лъжата ѝ да убеди Уолдо и той да освободи Дрейк.

— Дрейк ще остане мой затворник, докато заченеш детето ми — обяви Уолдо. — Тогава, ако съм в добро настроение, може би ще го освободя.

Тъй като знаеше, че Уолдо рядко е в добро настроение, Рейвън опита друга тактика.

— Дрейк е рицар на краля. На Едуард няма да му хареса как се отнасяш с Дрейк. Кралят има право да отменя наказание, ако някой трябва да бъде наказан.

— Страхувам се, че тук Рейвън е права — намеси се Дъф. — Черният рицар е васал на краля. Обвиненията срещу Дрейк трябва да бъдат представени пред него, за да отсъди, както намери за добре.

Лицето на Уолдо се поду от ярост.

— Ти да не би да се обръщаш срещу мене, Дъф?

— Не, но ти казвам истината.

— Истината е, че Дрейк ъф Уиндхърст дефлорира съпругата ми и ми я открадна в брачната ми нощ.

— Не! — отрече Рейвън. — Аз тръгнах доброволно. Дъф знаеше, че никога не съм била съгласна с този брак. Бих тръгнала и с дявола, за да избягам от тебе. Ти уби сестра ми.

Уолдо вдигна ръка и понечи да удари Рейвън. Дъф спря ръката му с учудваща сила, предотвратявайки удара.

— Каза, че няма да нараниш Рейвън — припомни му Дъф. — Това, че трябва да ти роди дете, ще е достатъчно наказание за нея. И

двамата знаем, че не може да те понася. Ако я удариш, това няма да реши нищо.

Самата Рейвън беше най-учудена от това, че Дъф я защити. Не му беше присъщо да се опълчва срещу Уолдо. Ободрена от думите на брат си, тя реши, че е време да напомни на Уолдо, че връзката ѝ с Дрейк може да има и последици. Той сигурно щеше да реагира брутално, затова тя се приготви и душевно, и физически за гнева на Уолдо.

— Аз може би нося детето на Дрейк.

Тогава Уолдо наистина я удари и ударът му я накара да загуби равновесие. Лежейки на земята, тя гледаше разяреното му лице и се питаше дали не смята да я убие.

— Само да я удариш пак и ще умреш бавно и мъчително — закани се Дрейк, докато се мъчеше да се освободи.

Уолдо не му обърна внимание, сега гневът му беше насочен към Рейвън.

— Кучка! — изрева той. — Копелето на брат ми ли носиш?

Рейвън вдигна гордо глава в презрителен жест към Уолдо и подобните му. Тя само сви рамене.

— Може би.

— Кога ще знаеш със сигурност?

Лицето на Уолдо беше така червено, че Рейвън помисли, че той може да се пръсне.

— Не съм сигурна. Две седмици — каза тя, удължавайки истинския срок. — Може би три. Трудно е да се каже.

— Стража! — измуча Уолдо. — Заведете съпругата ми в стаите на горния етаж и я заключете там. — Рейвън се видя обградена от двама намусени стражи. — Скъпата ми съпруга ще ме чака в стаята си, докато не видя убедително доказателство, че не е бременна.

Той се обърна към Дрейк.

— По-добре се моли, сър Копеле, твоята курва да не носи дете от тебе. Междувременно ще трябва да се задоволиш с тъмницата на Чърк, докато Рейвън стане моя жена не само по име. Като знае, че животът ти е в ръцете ми, това ще я направи по-отстъпчива към желанията ми.

Той махна с ръка и стражите задърпаха Дрейк обратно към тъмницата.'

— Почакай — извика той, отказвайки да мръдне от мястото си.
— Какво ще стане с Рейвън, ако носи дете от мене?

Уолдо му се ухили зловещо.

— Тогава, братко, ти и Рейвън ще се срещнете в ада.

Разярен, Дрейк се отскубна и се хвърли към Уолдо, но стражите го задържаха. Уолдо даде знак на единия и той стовари дръжката на меча си по главата на Дрейк, който изпадна в безсъзнание. Рейвън изпищя и трябваше да я задържат със сила, докато отнасяха безчувственото му тяло.

Рейвън се разхождаше из стаята си, а страхът за Дрейк разяждаше душата ѝ. Идването ѝ в Чърк с нищо не бе помогнало на любимия ѝ. Беше постигнала само едно — изложила беше и собствения си живот на опасност. Не знаеше със сигурност дали носи детето на Дрейк, но баба му като че ли смяташе, че то расте вече вътре в нея.

Тя отиде до амбразурата на прозореца и се загледа навън към покритите с изтравничета хълмове. Уелс и свободата бяха отвъд границата, но тя можеше да се намира и на хиляда мили отгук. Тя се отпусна на широката скамейка и се замисли за нищожните перспективи пред себе си. Първо, ако цикълът ѝ не дойде в разумен срок, Дрейк щеше да умре, щяха да умрат и тя, и детето ѝ. Тя не можеше, не искаше да позволи това да стане. Детето на Дрейк трябваше да бъде защитено на всяка цена.

Рейвън чу стърженето на метал в ключалката и погледна очаквателно към вратата. Една камериерка, която Рейвън не познаваше, влезе в стаята. Тя носеше поднос и чаша.

— Аз съм Ларк — каза момичето, гледайки Рейвън със зле прикрито презрение. — Трябва да ви служа.

— Къде е Телма? Тя ми служеше преди.

Ларк вдигна рамене.

— Не знам. Тук няма прислужница на име Телма.

— Ами сър Мелвин? Той беше иконом на брат ми.

— Не знам — каза Ларк. — Сър Мелвин се оттегли и живее с дъщеря си в селото. Сър Едгар е новият иконом. Гладна ли сте? Донесох ви храна.

Тя толкова небрежно остави подноса и чашата на масата до огнището, че бирата се разплиска.

Уолдо поне няма намерение да ме умори от глад, помисли Рейвън. Тя се запита защо Телма е била уволнена. Изглеждаше ѝ странно, че слугите, които едно време познаваше добре, вече не бяха тук да ѝ служат.

Гледаше как Ларк се движи из стаята и изведнъж осъзна, че прислужницата беше нарекла Уолдо само по име, не „лорд Уолдо“ или „милорд“. На Рейвън не ѝ трябваше много време, за да се досети каква е ролята на пълничката девойка в живота на Уолдо.

— Ти си нова тук, нали? — поинтересува се Рейвън. Девойката беше миловидна и закръглена, а освен това показваше явна липса на уважение.

— Аз принадлежа на Уолдо — заяви Ларк високомерно. — Взема ме със себе си, където и да отиде.

— Ти си му любовница — каза Рейвън.

— Това притеснява ли ви? Уолдо е истински мъж и има нужди като всеки истински мъж. И понеже вие нямате голямо желание да му служите в леглото, аз заех мястото ви. — В студените ѝ сини очи блесна смесица от коварство и любопитство. — Вие сте любовница на Черния рицар. Говорят, че бил прекрасен любовник.

Рейвън се извърна отвратена.

— Ако моят съпруг те е изпратил да ме шпионираш или да ми задаваш безсрамни въпроси, кажи му, че нямам какво да кажа. Мислите ми са си само мои.

— Дръжте си ги тогава, милейди — каза презрително Ларк. — Докато вие сте заключена и любовникът ви се мъчи долу в тъмницата, аз ще се забавлявам с Уолдо в леглото.

— Имаш благословията ми — каза Рейвън и махна безгрижно с ръка. — Никога не съм искала да бъда жена на Уолдо. Дрейк е два пъти повече мъж, отколкото Уолдо някога ще бъде. Остави ме, предпочитам да бъда сама.

Ларк тръгна към вратата.

— Ще се върна да проверя дрехите ви, преди да си легнете довечера. Трябва да съобщя на Уолдо, ако дойде цикълът ви. Или ако не дойде — прибави тя многозначително.

Все още замаян от удара по главата, Дрейк се свести, когато го върнаха в тъмницата. Въпреки ужасното главоболие, умът му започваше да се прояснява. Рейвън беше под попечителството на Уолдо и той искаше да ругае, да вика, да пребие някого, когото и да е. Не можеше да понесе мисълта, че Рейвън трябва да се подчинява на Уолдо, да търпи той да я докосва и да навлиза в тялото ѝ.

Въпреки болката в главата, която го заслепяваше, сега умът на Дрейк беше по-ясен, отколкото, когато дойде в Чърк. Мярна му се мисълта кога Уолдо ще нареди пак да го бият и как ще понесе това. Замисли се, търсейки спомените, които досега му се бяха изплъзвали. Нещо за тъмницата, фокусирайки разпилените си мисли върху малката влажна стаичка, която смътно помнеше от детство, той се загледа в каменните стени на затвора си, борейки се с непреодолимия страх, че тази мръсна дупка може да се превърне в негов гроб.

И тогава, сред мрачните размисли, онова, което му се беше изплъзвало, внезапно изпъкна в паметта му. Спомни си нещо толкова важно, че отметна глава и високо се засмя на себе си, задето не се беше сетил по-рано. Много отдавна, още когато дойде в Чърк, Уолдо го беше предизвикал да прекара една нощ в тъмницата. Макар че беше изплашен, го направи, за да докаже, че не му липсва смелост.

Онази нощ, с факел в ръката, той беше слязъл по каменните стъпала в черните дълбини на неизвестното. Беше толкова уплашен, колкото би било и всяко друго момче, но беше решен да докаже на себе си, че не е страхливец. Беше намерил тунела случайно. През дългите часове в тъмницата забеляза един камък, който не приличаше на другите, и реши да го изследва. Дори на онези години той беше много силен и когато натисна камъка, той поддаде и откри началото на един тунел. Проходът беше тесен, влажен и омотан в паяжини, а той беше твърде уплашен, за да тръгне да го изследва.

Доволен от мисълта, че е узнал нещо, което никой друг не знае, той бе избутал камъка обратно на мястото му и на другата сутрин се бе върнал в леглото си, без да каже на някого какво е открил. Любопитството и фактът, че знае нещо, което не е известно на Уолдо, го караха да отива пак в тъмницата при три други случая. По време на тези тайни посещения той бе изследвал тунела и всяко от трите странични разклонения, които се отделяха от основния тунел. Най-дългото се спускаше под ъгъл надолу и излизаше в тресавищата

отгатак рова. Друго водеше до войнишките помещения на първия етаж на кулата. Третото отвеждаше до жилищните помещения над тях. Макар че Дрейк беше прекалено уплашен, за да влезе там, разбра, че входът към тях е скрит зад стенните килими на западната стена на спалнята.

Дрейк нямаше представа дали тунелът някога е бил използван, но предполагаше, че е бил построен, за да послужи като таен изход, ако се наложи семейството да бяга. След като беше проучил всичко, колкото му душа иска, повече не се бе върнал там и дори бе забравил за тунела. Дрейк се запита дали може отново да намери входа му и дали пак ще успее да го отвори след всичките тези години. Беше обаче сигурен в едно — като че ли нито Дъф, нито Уолдо знаеха за тунела. Ако Уолдо знаеше, щеше да заповяда да го оковат във верига.

През следващите дни Дрейк търсеше тунела. Трябваше скоро да го намери, защото от ден на ден ставаше все по-слаб от липсата на вода и храна. Уолдо беше удвоил стражата пред вратата на тъмницата и на приятелски настроения рицар му беше трудно да носи вода и храна на затворника.

Вече почти беше изгубил надежда, когато се натъкна на входа или на това, което се надяваше да е входът. Много години бяха минали, откакто бе изследвал тъмницата, и се страхуваше, че паметта може да му е изневерила.

Времето нямаше значение за Дрейк. Навярно минаваха цели часове, докато той опипваше и буташе камъните, а може би и дни, защото не виждаше дневна светлина. Не му носеха храна и вода, така че не можеше дори да се ориентира за дните според идването на стражите. Стомахът му къркореше от глад, езикът му беше надебелял, но той не обръщаше внимание на състоянието си. И преди беше търпял глад и жажда. Почти се канеше да се откаже, когато един от камъните, които натискаше, поддаде под ръцете му. Не много, но достатъчно, за да го окуражи.

Развълнуван, той искаше да продължи с изпълнението на плана, който си беше начертал, но изтощението взе връх над него. Нямаше представа дали може да се измъкне от ада, в който го беше хвърлил Уолдо, но щеше да хвърли всичките си сили в опита да го направи. Имаше само един избор — или да успее, или да умре.

Дрейк допълзя обратно до леглото си от прогнила слама и се опита да си почине малко, преди да тръгне да бяга, но развълнуваният му мозък не го оставяше на спокойствие. Затова реши да се помоли. Отдавна не се беше обръщал към Бога, но Бог и Неговите заповеди играеха съществена роля в живота на рицаря. Рицарската клетва изискваше да присъства всеки ден на литургия, ако е възможно. Дрейк си спомни колко религиозна беше майка му въпреки трудностите, дори си припомни детските молитви, на които го бяха учили. И така той започна да се моли, а когато свърши, мислите му го отнесоха при единственото същество, което сега имаше значение за него.

Рейвън.

Тя беше станала за него много по-важна, отколкото си беше представял, че може да бъде някоя жена. Чудеше се дали Уолдо вече я е притежавал. Дали я е наказал, задето е избягала? Задето си е взела любовник? Дрейк бързо започна нова молитва, молейки Бога да даде на Дъф сила да защити сестра си.

Накрая Дрейк заспа дълбоко, но след малко беше безцеремонно събуден от стъпки, които слизаха надолу по стълбите. Той скочи на крака, чудейки се какво ли мъчение му е измислил този път Уолдо. Донякъде се успокои, когато позна приятелски настроения рицар, който му беше носил вода и храна.

— Мога да остана само малко, милорд — каза шепнешком мъжът. — Смениха ме от стража и ми наредиха да се върна при другите войници. Лорд Уолдо подозира нещо, защото смени всички ваши стражи с хора, на които безусловно вярва. Няма да има повече храна. Страхувам се, че лорд Уолдо възнамерява тази тъмница да стане ваш гроб.

— И аз подозирах така — каза мрачно Дрейк. — Благодаря ти за помощта.

— В случай че оживеете, милорд, аз съм сър Хю ъф Блекстоун. Ако имах избор, щях на драго сърце да ви призная за свой господар. Познавам и други на служба при лорд Уолдо, които изпитват същите чувства.

— Благодаря, сър Хю. Ако се измъкна оттук жив, ще си спомня за тебе и за твоите добри дела.

Сър Хю измъкна изпод наметалото си торбичка и малка кана и ги подаде на Дрейк.

— Само това успях да донеса. Вземете ги, може би няма да се видим повече. Освен това — предупреди го той, — лорд Уолдо заповяда пак да ви бият. Не знам кога, но ще е скоро. Съжалявам.

Дрейк взе донесеното от сър Хю. Ако имаше късмет, нямаше да бъде тук, когато дойдеха биячите. Започна да рови в торбичката, която му бе донесъл сър Хю, за да види какво съдържа. Усмихна се, като видя сочен печен гълъб и парче хляб. Веднага разкъса птицата, изяде половината заедно с малко от хляба и изпи половината вода в каната. После уви остатъците, защото имаше намерение да ги изяде по-късно. Все още измъчван от глад, но решен да не обръща внимание на протестиращия си стомах, той легна и се унесе в неспокоен сън.

Рейвън се разхождаше из стаята си като животно в клетка. Минаха много дни, без да види някого освен Ларк. Беше запълвала празните часове с молитви, молеше се за Дрейк. Беше питала Ларк за него, но инатливото момиче не искаше да ѝ каже нищо за състоянието му. Честите молби на Рейвън да говори с Уолдо получаваха отказ. Хранеха я, дори ѝ позволяваха да взема вана, но нищо друго. Не знаеше дали да се моли да ѝ дойде цикълът, или да не идва. Ако дойдеше, Уолдо щеше да предяви правата си на съпруг. От друга страна, ако не дойдеше, тя трябваше да очаква смъртта си. Докосна корема си, сигурна, че наистина в него расте дете, но уплашена за живота му.

Тя трябваше да живее заради детето си. Това малко семенце, посято в нея, трябваше да оцелее, дори ако това означаваше да позволи на Уолдо да дойде в леглото ѝ. Ако ѝ се наложеше да спи с този човек, може би Уолдо щеше да повярва, че детето е от него. Тя почти се засмя гласно на тази ирония. Детето на Дрейк един ден щеше да наследи Еър. Каква прекрасна идея.

Рейвън въздъхна, търсейки в мислите си отговор на своята дилема. Когато ѝ хрумна един отговор, той не ѝ хареса, но изборът ѝ беше строго ограничен. Ако искаше да живее, за да износи детето на Дрейк, трябваше да стане жена на Уолдо във всеки смисъл на думата. Раменете ѝ потръпнаха, защото мисълта ѝ харесваше точно толкова малко, колкото и когато Уолдо я изказа за пръв път.

Тя стигна до мрачно решение. Знаейки, че Ларк скоро ще дойде, за да прегледа бельото ѝ, тя намери един малък нож, с който си режеше

месото, вдигна ризата си и се поряза леко в горната част на бедрото. Когато потече кръв, тя я размаза на стратегически места по ризата. Щом направи задоволителен брой петна, тя се съблече и метна ризата на един стол. После облече чиста риза и се сви в леглото, придърпвайки завивката до брадичката си.

Трепереше от безпокойство, очаквайки идването на Ларк. Щеше ли да успее хитростта ѝ? Ако не успееше, всичко беше загубено. Не се наложи дълго да чака. След малко чу превъртането на ключа в ключалката. Вратата се отвори и в стаята влезе Ларк.

— Вече сте си легнали? — запита Ларк. — Не сте ли добре, милейди?

— Нима те интересува? — отвърна Рейвън.

Ларк се засмя невесело.

— Не, наистина не. Но не се страхувайте, няма да се бавя. Уолдо ме чака в леглото си и аз нямам търпение да отида при него.

Рейвън направи измъчена гримаса.

— Трябват ми чисти дрехи.

Очите на Ларк се свиха в подозрение.

— Да не би да ви е дошъл цикълът?

— Да, не се чувствам добре. Коремът ме боли ужасно. Ако може да помолиш готвачката да ми направи отвара за успокояване.

Ларк сложи ръце на кръста си и се приближи към леглото.

— Не ви вярвам.

Рейвън махна уморено с ръка към изцапаната си риза.

— Виж сама.

Ларк погледна натам, където сочеше Рейвън, и видя петносаната риза. Явно все още съмнявайки се, тя взе изцапаната дреха от стола и започна внимателно да я оглежда.

— Ще занеса това на Уолдо и ще ви донеса няколко кърпи — каза тя кисело. — Отправи се към вратата, държейки ризата с палеца и показалеца си. Но изведнъж се обърна с лице, изкривено от ненавист. — Не си мислете, че ме виждате за последен път. Няма да можете да задоволите Уолдо, както мога аз. Щом ви направи дете, отново ще бъде мой.

— Искрено се надявам на това — каза многозначително Рейвън.

Тя имаше намерение да направи живота на Уолдо толкова черен, колкото изобщо беше възможно. Когато ѝ се наложи да легне с него,

щеше да направи преживяването толкова неприятно, колкото само тя си знаеше.

На другия ден Уолдо я посети в стаята ѝ. Тя се беше принудила отново да се пореже, за да даде на съмняващата се Ларк ново доказателство, че цикълът ѝ е дошъл, беше напълно готова да го прави дотогава, докато се налага. Но не беше подготвена за посещението на Уолдо, а сладната му усмивка още повече я обезпокои.

— Ларк ми каза, че цикълът ти най-накрая е дошъл и че вчера си била болна. Вярно ли е?

— Твоята любовница ти е казала истината.

Нейното подмятане като че ли го развесели.

— Да не би да ревнуваш?

Рейвън го изгледа недоверчиво.

— Да ревнувам ли? Не, напразно се ласкаеш. Много е хубаво, че имаш любовница.

— Кога ще мога да дойда при тебе?

Никога, искаше да отговори Рейвън. Прекланяйки глава пред неизбежното, тя отговори:

— Пет дни.

— Три. Това е достатъчно за всяка жена. — Той я изгледа със сурово изражение на лицето. — Не съм забравил, че ме прасна по главата и ми сложи рога, нито съм ти го простил. Дъф изведнъж намери дързост и не ми позволява да те накажа в неговия дом, но когато се върнем в Еър, брат ти няма да бъде там, за да те защити.

— Освободи Дрейк сега — настоя Рейвън.

— Може би ще го направя, ако ме удовлетвориш. Не съм нежен любовник. Не очаквам да се оплачеш на Дъф, ако те нараня. Послушай ме добре, Рейвън — няма да се отнасям към тебе с вниманието, което бих дал на вярната си съпруга. Но ти се заклевам, че ще се научиш да харесваш моето петле повече от това на брат ми.

Рейвън побледня, смаяна от грубата му забележка.

— Как очакваш да зачена детето ти, ако се отнесеш грубо с мене?
— предизвика го тя.

— Ще се въздържам, докато синът ми се роди. После няма да имам нужда от тебе.

— Може да ти родя дъщеря.

— Не! Няма да посмееш. Но ако го направиш, няма да изляза от леглото ти, докато не заченеш отново. Ще имам от тебе това, което сестра ти не ми даде.

— С Дария бяхте женени само шест месеца — възрази Рейвън.

— Достатъчно време, за да се зачене дете. Не ме предизвиквай, жено. Ще изпълниш дълга си към мене или ще си понесеш последиците. Никога няма да забравя, че брат ми те е имал пръв, затова ще бъдеш така благоразумна да ми се подчиниш доброволно и да се държиш смирено.

Без предупреждение той я сграбчи за раменете и я привлече към себе си. Когато тя отказа да го погледне в очите, той хвана брадичката ѝ с палеца и показалеца си и насила вдигна главата ѝ. После залепи уста в нейната. Целувката му трябваше да докаже неговата сила и абсолютната му власт над нея и успя. Устата му прилепна плътно до нейната и дебелият му език се вмъкна между устните ѝ. Рейвън се задави, докато езикът му влизаше и излизаше от устата ѝ, а слабините му се натискаха в нейните.

Той я пусна така внезапно, че Рейвън трябваше да се хване за раменете му, за да не падне. Сърцето и се сви от многозначителната му усмивка.

— Каква разгорещена малка кучка си ти. Предполагам, че на брат си трябва да благодаря за това.

Преди тя да успее да отговори нещо, той я отблъсна. Тя се спъна в леглото, после бързо се изправи страхувайки се, че той ще иска да направи нещо повече, освен да я целува. И почти припадна от облекчение, когато Уолдо я изгледа презрително и напусна стаята.

Три дни. Имаше три дни, преди Уолдо да предяви правата си над нея. Той очакваше тя да му се подчини доброволно и заради детето си тя трябваше да приеме ненавистните му целувки и да понесе омразния му член вътре в тялото си. Задавен вик се изплъзна от устата ѝ и тя се строполи на леглото, плачейки за Дрейк, за себе си и за нероденото дете.

Дрейк изпълзя по стълбите и взе факела от свещника. Бързо се върна обратно в тъмницата и отиде до каменния блок, който затваряше входа на тунела. Когато беше момче, беше имал сила да избути камъка настрана. Надяваше се да не е много изтощен, за да може и сега да отвори вратата. Зарови се в спомените си и се сети, че когато беше избутил камъка по определен начин, той се беше завъртял навътре. Бързайки да спаси и Рейвън, и себе си от лапите на Уолдо, Дрейк прилепи рамо до камъка и натисна с всичка сила.

Пот изби по челото му, докато се напрягаше и буташе, но не постигна почти нищо. Камъкът се завъртя навътре с няколко инча, но отворът беше все още прекалено малък, за да мине през него. Изпълнен с решимост, Дрейк си пое дълбоко дъх и отново притисна рамо до камъка. Като по чудо вратата се завъртя с още няколко инча. Щеше ли да бъде достатъчно?

Дрейк си пое дъх и се вмъкна в отвора. Провря се от другата страна с цената на няколко драскотини. Спря на място, защото знаеше, че ако иска бягството да успее, трябва да затвори каменната врата отвътре и да направи така, сякаш се е изпарил във въздуха. Ако оставеше вратата отворена и Уолдо я откриеше, брат му веднага щеше да тръгне по петите му. Вдигнал нависоко факела, Дрейк заразглежда камъка и реши, че може да го извърти обратно на място, като бутне в обратната посока. Механизмът беше уникален, както разбра Дрейк, и той поздрави мислено майстора зидар, който беше проектирал замъка, задето е създал такова хитроумно приспособление.

Дрейк напрегна всички сили и започна да бутне и да блъска, докато тежкия камък бавно, но сигурно се завъртя обратно и легна на мястото си. Изтощен, но въодушевен, той тръгна по тесния тунел и стигна до мястото, където се разклоняваше на три отделни коридора. Пред него стъпалата, издялани в камъка, се изкачваха под ъгъл нагоре, образувайки единия тунел. Втори се откриваше отдясно, а трети — отляво. Отмахвайки паяжините, без да обръща внимание на

животинките, които се разбягваха пред него Дрейк спря за момент, за да си поеме дъх. Щеше да бъде катастрофално, ако поемеше по погрешния тунел и попаднеше във войнишките помещения, а той не беше още готов да поеме по пътя, водещ към свободата. Не и без Рейвън.

Дрейк затвори очи и се опита да си спомни скитанията си из тези проходи по времето, когато беше още момче и се опитваше да докаже, че е смел. Изведнъж всичко му стана ясно. Каменните стъпала, които водеха нагоре, трябваше да го изведат към жилищните помещения на горния етаж. Той стъпи на първото стъпало и започна бавно да се изкачва нагоре.

Рейвън се загледа през прозореца. Настроението ѝ беше също толкова мрачно, колкото и тъмнината, която беше обхванала мислите и. Оставаше ѝ само един ден, преди Уолдо да дойде да предяви правата си върху тялото ѝ. Знаеше, че е греховно да иска смъртта на някого, но искрено се надяваше той да се задави с някоя хапка месо тази вечер. Беше се нахранила и беше изтърпяла посещението на Ларк, но сънят бягаше от очите ѝ.

Странно напрежение я разпъваше отвътре. Цял ден беше напрегната, сякаш в очакване да се случи нещо необикновено, и искаше да бъде подготвена. Не се беше съблякла, нито си беше разресала косата. Можеше само да седи и да чака Бог знае какво. Тишината беше потискаща. Никакви звуци от залата долу не проникваха през дебелите каменни стени на жилищните помещения.

Рейвън въздъхна. Чувстваше се затворничка в собствения си дом. Усещаше се толкова безпомощна... толкова безкрайно смазана. Единственото нещо, в което беше сигурна, беше бебето, което растеше вътре в нея. Започнаха да се появяват признаци. Гърдите ѝ бяха много чувствителни и макар че още не повръщаше, сутрин стомахът ѝ беше разстроен и не можеше да поема храната, която Ларк ѝ донасяше за закуска. Неразположението обикновено минаваше след няколко часа и тя си възвръщаше апетита.

Умът на Рейвън се върна към детето, което щеше да роди на Дрейк. Тя се усмихна замечтано, представяйки си едно малко копие на мъжа ѝ или един малък свой образ. Беше толкова погълната в мислите си, че не обърна особено внимание на драскането зад стенния килим

на западната стена. После изведнъж усети присъствието на друг човек в стаята. Обърна се и погледна към вратата. Беше затворена. Тя се засмя почти на глас на предположението си, че в замъка има призраци. После пламъкът на свещта се залюля, сякаш подухнат от вятър. Никакъв вятър не идваше от прозореца и Рейвън се запита дали не си въобразява:

Но когато бавно се обърна и го видя, косата ѝ настръхна и дъхът спря в гърлото ѝ. Беше той, от плът и кръв, никакъв призрак — най-хубавото нещо, което Рейвън някога беше виждала.

Не можеше да помръдне, само стоеше и го гледаше смаяна.

— Дрейк... Как...

Той я погледна за един дълъг миг, преди да я хване за ръката.

— Съвсем скоро ще видиш как. Хайде, трябва да тръгваме веднага.

— Но, Дрейк...

— Побързай, любов моя, нямаме много време. Щом разберат, че ме няма в тъмницата, тук ще загъмжи от хора. Имаме само няколко часа преднина, преди да започнат да ни търсят извън крепостните стени.

Рейвън изведнъж отново придоби дар слово.

— О, Дрейк, слава на Бога, че си добре. Не бях на себе си от тревога.

И тя се хвърли в прегръдките му. Той я притисна до себе си.

— Само като си помислех какво прави Уолдо с тебе, почти полудявах — каза той, притискайки я, сякаш нямаше намерение изобщо да я пусне. Целуна я бързо и после леко я отстрани от себе си, гледайки я в лицето. — Добре ли си? Уолдо направи ли ти нещо лошо?

— Добре съм. За пръв път в живота си Дъф се изправи срещу Уолдо и няма да му позволи да ме нарани. Но... страх ме е, че няма да мога дълго да държа Уолдо далеч от себе си. Той... бърза да консумира брака ни.

— Само през трупа ми — изръмжа Дрейк. — Трябва веднага да тръгваме. Вземи си наметало и каквото друго можеш да носиш в джобовете си.

Рейвън грабна наметалото от куката на стената, напъха в джоба си гребен и четка и каза, че е готова. Нямаше представа как ще излязат от строго охраняваната кула, без да ги хванат, но безусловно се

доверяваше на Дрейк. По някакво чудо той бе избягал от тъмницата и тя се питаше какви ли друга чудеса може да направи. Тръгна след него, хваната здраво за ръката му, и се зачуди, когато той я поведе към прашасалия стенен килим, който висеше там откакто тя се помнеше.

Рейвън нямаше представа какво толкова интересно намира Дрейк в този килим. Но понеже добре познаваше Дрейк, не се изненадваше от нищо, което той правеше. Но беше смаяна, когато Дрейк отмести килима и ѝ показа тясна дървена врата, чието съществуване Рейвън никога не беше подозирала. Вратата беше открехната и тя затаи дъх, докато той я отвори докрай, бутна я през отвора и бързо я последва. Вратата изскърца протестиращо, когато Дрейк отново я затвори, и Рейвън си спомни, че беше чула този звук малко по-рано, но не му беше обърнала внимание.

— Взех факела от тъмницата — каза Дрейк, сваляйки го от железния пръстен, който беше открил на стената. — Дръж ме за ръката, ще те водя.

— Откъде разбра за тунела? Знаеше ли къде води? — запита Рейвън, гледайки със съмнение паяжините, които им запречваха пътя.

— Проучвах тези тунели като момче и почти ги бях забравил. Когато дойдох в Чърк, умът ми беше замаян, но щом се свестих, си спомних, че съм влизал в тъмницата и съм открил тунела. Не казах на другите момчета за това, защото исках да има нещо, което само аз да знам. Когато си тръгнах, вече не мислех за тези тунели. Исках да забравя Чърк и всичко свързано с него.

Рейвън потръпна, когато нещо се шмугна между краката ѝ.

— Къде отиваме?

— Има един страничен тунел, който се отклонява от основния. Ако не ме лъже паметта, той минава под рова и води до гористия хълм отсреща.

Обясненията му не успокоиха особено много Рейвън. Тя беше живяла цял живот в Чърк и никога не беше знаела, че съществува някакъв тунел. Сега той можеше да се е срутил или да не води никъде.

— Ами ако тунелът вече не съществува такъв, какъвто го знаеш? Много години са минали, откакто за последен път си го проучвал.

— Ще помисля — обеща Дрейк. Той спря внезапно и тя се блъсна в него. — Тунелът към свободата е пред нас. Искаше ми се

навън да ни чакат коне, но не е възможно. Не знам колко време имаме, преди Уолдо да прати хората си да претърсват гората и околността.

— Къде отиваме?

— Най-напред ще те заведа при баба, после ще се върна в Уиндхърст. Трябва да видя какво става с владенията ми.

— Мислиш ли, че Уолдо ще тръгне за Уиндхърст? — запита Рейвън задъхана.

Тунелът беше станал невероятно усоеен и мръсен, ставаше все по-трудно да се диша. Тя помисли, че сега навярно са точно под рова, защото по стените се процеждаше вода и правеше локви по мръсния под. Краят на роклята и подметките на кожените ѝ обувки бяха мокри. Тя прибра полите си, благодарна за топлината им. С изключение на окъсания си панталон Дрейк нямаше друга защита от студа.

Дрейк не отговори на въпроса ѝ, защото и двамата знаеха, че Уолдо ще тръгне натам. Освен това най-важната задача на рицаря сега беше да излязат благополучно от тунела. Сега той не беше на сигурна почва. Въздухът беше влажен и рядък и той се страхуваше, че факелът може да угасне и да ги остави на тъмно. Сграбчи здраво ръката на Рейвън.

— Внимавай — предупреди я той. — Хлъзгаво е.

— Колко ни остава?

— Трудно е да си спомня след толкова години, но смятам, че има още много път. Ще минем под вътрешната стена, под външната и под рова.

Изведнъж Дрейк спря. Рейвън се блъсна в него.

— Какво има?

Той вдигна факела и изстена в отчаяние, виждайки, че пътят е блокиран. С годините водата беше подкопавала стените и свода на онази част от тунела, която минаваше под рова, затова сега купчина мръсотия и камъни запречваше тясната пътека.

— Задръстено е — каза Дрейк, мъчейки се да не прозвучи толкова мрачно.

— Не можем ли да си пробием път?

— Не знам — каза несигурно Дрейк. Огледа отвсякъде купчината и с облекчение разбра, че тунелът е само частично блокиран. — Имам кълмет — извика той. — Погледни. — Той се загледа внимателно в купчината боклуци и камъни, която им

препречваше пътя. — Виждаш ли? — извика въодушевено, показвайки към тавана. — Ако разчистя малко от този боклук, може би ще успеем да се прекатерим до другата страна.

— Ами ако тунелът е блокиран и по-нататък?

Той я притисна към себе си и силно я целуна.

— Няма да е блокиран — прошепна той срещу устните ѝ. — Трябва да вярваме в това. А ако е, ще се върнем в кулата и ще потърся друг изход. Вярваш ли ми?

Въпреки страха си тя му вярваше безрезервно.

— Да, вярвам ти. Ще ти помагам да копаяш.

— Не. По-добре дръж факела. — Той ѝ подаде светлината и започна да дълбае в мръсотията, близо до върха на купчината. Отворът растеше мъчително, сантиметър по сантиметър, докато Дрейк разчисти достатъчно пространство, за да може да се провре през него.

— Готово — каза Дрейк и се дръпна, за да може Рейвън да види. — Ще тръгна пръв и ще проуча как е оттатък. Ако всичко е наред, ще се върна за тебе.

Тя се наклони да протестира, но той я привлече към себе си.

— Каза, че ми вярваш, Рейвън. Моля те още веднъж да ми повярваш. Ще се върна за тебе.

— Вярвам ти, Дрейк. Моля те, побързай. — Тя потрепери. — Не ми харесва тук.

Дрейк се раздели с нея, докосвайки нежно устните ѝ, прекрачи купчината боклуци и се провря в дупката, която беше изровил.

— Пъхни факела в дупката — викна той на Рейвън. — Внимателно, само тази светлина имаме.

Рейвън се надигна на пръсти и провря факела през дупката.

— Сега ще огледам напред, Рейвън. Не мърдай.

— Ще... ще стоя тук — обеща Рейвън.

Дрейк знаеше, че е уплашена и откри още едно нещо в нея, на което да се възхищава. Наред с другите си хубави качества тя притежаваше и лъвска смелост. Имаше толкова много неща, които обичаше у Рейвън, че за миг се замая от новото си откритие.

Обичаше ли Рейвън?

Това и преди му се бе мяркало в главата, но той винаги намираше причини да пренебрегне чувствата си. Но и този път той не си потърси

извинения, просто прие неизбежното. Обичаше омъжена жена, която не можеше законно да споделя живота му... освен ако Уолдо не умре.

Дрейк тръгна напред по тунела и тъй като не намери повече препятствия, се върна до мястото, където го чакаше Рейвън.

— Дрейк! Слава на Бога. Видях светлината през дупката.

— Да, тук съм. Пътят напред е сигурен. Можеш ли да се качиш дотук сама? — Той се усмихна с облекчение, когато видя главата ѝ да се подава, и посегна да ѝ помогне. — Дай ми ръка.

Дрейк хвана ръката ѝ, невероятно успокоен от допира на малката мека длан, която се държеше за неговата. Задърпа я към себе си. Тя сама се изкатери, без да пуска ръката му.

— Пътят напред е чист — каза Дрейк.

Продължиха нататък. Тунелът се стесни, но не толкова, че да не могат да се провират през него. Въздухът сега беше малко по-добър, не толкова влажен. По стените вече не се процеждаше вода, нямаше и локви по пода.

— Трябва да сме от другата страна на рова — каза Дрейк. — Вече остана малко път.

Дрейк нямаше представа какво да очаква на края на тунела. Очевидно никой не го беше използвал, откакто той го беше проучвал преди години, а може би никога и не беше използван. Доколкото знаеше, замъкът Чърк никога не беше нападан. Крал Хенри I, жестокият завоевател на Уелс, беше заповядал построяването на Чърк през своето царуване, за да пази граничните земи от нахлуването на уелските. По това време той беше учредил графството Чърк. Така че замъкът беше над стогодишен.

— Усещам пресен въздух! — възкликна развълнувано Рейвън.

И Дрейк беше започнал да забелязва неуловимите промени наоколо. В задушното подземие усещаха свежи повеи на студен, чист въздух.

— Скоро трябва да намерим изхода — каза той, окуражен от признаците, които показваха края на изпитанието им.

След няколко мига те влязоха в една пещера. В отвора ѝ се мярна лунен лъч и Дрейк почти се успокои.

— Не знам какво ни чака отвън — предупреди я Дрейк. — Чакай тук, аз ще изляза пръв.

— Вън е тъмно — прошепна Рейвън.

Той усети страха ѝ. Поиска му се да ѝ каже, че навън ги чака свободата, но не можеше.

— Тъмнината работи в наша полза — каза Дрейк и я привлече към себе си. Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя се притисна до него, прегръщайки го здраво.

— По-добре да съм в тази тъмна дупка с тебе, отколкото в леглото на Уолдо — прошепна тя срещу устните му.

— Рейвън, аз...

Тя сложи пръст на устните му.

— Не, сега не е време да изказваме чувствата си. Аз съм жена на друг мъж и един ден ще трябва да се разделим. Нека ни бъде възможно най-хубаво с тебе във времето, което ни остава. Когато си вземеш жена, аз ще изчезна от живота ти.

Дрейк почувства болката ѝ и не знаеше как да я успокои.

— Ще направя всичко, каквото мога, за да те защитя — обеща той.

— Не обещавай прибързано — прошепна Рейвън. — Аз принадлежа на друг. Нищо не може да промени това. Не искам да страдаш заради мене. Ще направя всичко възможно, за да бъдеш в безопасност, дори ако това означава да се върна при Уолдо.

— Няма да се върнеш при Уолдо — каза разярен Дрейк. — Аз сам ще отида при краля и ще го моля да те защити.

— Той може ли да анулира брак?

— Твоят брак никога не е бил консумиран — припомни ѝ Дрейк. — Всичко е възможно, ако силно го пожелаеш.

— Тогава ще го пожела с цялото си сърце и душа — каза пламенно Рейвън.

Дрейк се почувства така, сякаш бронята, с която беше обградил сърцето си, е пробита. От онзи злощастен ден, когато бяха осуетени плановете му да избяга с Дария, бронята го беше притискала... докато в живота му не влезе Рейвън. Той си пожела да може да даде на любимата си това, което сърцето ѝ желае, но не можеше, още не можеше. Нямаше решение за проблема на Рейвън, затова само я целуна, опитвайки се да ѝ каже без думи, че няма да я изостави на произвола на Уолдо. После я пусна и ѝ подаде факела.

— Дръж го. Ако има пещера там, където мисля, че трябва да е, лунната светлина ще ме води.

— Внимавай — извика подир него Рейвън.

Изходът беше толкова тесен, че Дрейк трябваше да падне на ръце и колене и да пропълзи през него. Излезе от пещерата и нададе тихо радостно възклицание, когато погледна нагоре и видя луната и звездите да греят над главата му. Пое няколко глътки свеж въздух, преди да насочи вниманието си към пещерата. Видя, че изходът е точно там, където беше очаквал да бъде на склона на хълма, заобиколен от дървета и прещип.

— Можеш вече да излезеш — повика той тихо към Рейвън. — Остави факела, няма нужда да показваме къде сме. Сам ще си догори.

След няколко минути главата на Рейвън се подаде на изхода и Дрейк коленичи, за да я издърпа. Тя трепереше. Той я прегърна за миг и не му се искаше да я пуска, но осъзнаваше опасността, която дебнеше и двамата.

— Мислиш ли, че Уолдо ще намери тунела? — запита Рейвън.

— Може би — отговори искрено Дрейк. — Като претърсят старателно кулата, ще открият вратата зад стенния килим в спалнята ти. Имаме предимството, че знаем по кой тунел да вървим, а те не знаят. Въпреки това трябва да побързаме. Нямаме коне, хората на Уолдо ще имат.

— С колко време разполагаме?

— Ще им трябва известно време, докато претърсят всяко ъгълче и стаичка в замъка и в пристройките. Предполагам, че имаме един-два дни, преди да започнат да търсят и в гората. — Той й подаде ръка. — Хайде, ще те водя.

— Не искам да ходя в Уелс — каза Рейвън, знаейки, че Дрейк планира да я заведе в дома на баба Нола. — Отведи ме в Уиндхърст със себе си.

— Не, това е първото място, където Уолдо ще те потърси. Наближава Архангеловден, а с него и зимата. За пръв път в живота си ще се моля за ранен сняг.

— Трябва да отидем направо в Уиндхърст — настоя Рейвън.

— Нямаме време за губене.

— Не, там няма да си в безопасност.

— Не ме е грижа — отвърна тя упорито. — Бъди практичен, Дрейк. Нямаме коне. Ако имахме пари, можехме да купим в някое село, но нямаме нищо освен дрехите на гърба си.

Дрейк ѝ се ухили дяволито.

— Смятам да открадна коне.

— Губим време. Отивам в Уиндхърст, и това е.

Дрейк я погледна смутен. Рейвън беше пораснала, от вироглаво разглезено дете се беше превърнала в прекрасна смела жена. Пожела си да я беше познавал през годините, когато беше израствала, за да знае какво я е превърнало в жената, която беше днес.

Въздъхна примирено.

— Много добре, но това е против убеждението ми.

Лунната светлина ги водеше, докато си проправяха път през мълчаливата гора. Дрейк не искаше да плаши Рейвън, но се страхуваше, че липсата на коне ще ги забави. Не се шегуваше, когато каза, че има намерение да открадне животни. Предстоеше им далечен път и той знаеше, че Рейвън е изтощена, а и той самият едва се държеше на крака.

Изведнъж Дрейк спря, стискайки предупредително ръката на жената.

— Чу ли това?

— Не, нищо не чух.

— Слушай.

Дрейк затихна, Рейвън също и двамата се вслушаха в нощните звуци наоколо си. Дочу се пръхтене на кон и Дрейк замря.

— Чу ли сега?

— Да. Какво може да означава?

— Наблизо се е разположил някой.

— Браконieri ли?

— Може би. — Но не беше убеден. — Остани тук, докато погледна.

Дрейк пропълзя през гъстия прещип към звука, който беше чул. Натъкна се внезапно на лагера, тъй като нямаше огън, който да издава местонахождението му. Дрейк видя един мъж да лежи на земята, увит в одеяло и положил глава на седлото си. Потърси с поглед други хора и се поуспокои, когато не видя никого освен него. Промъкна се като котка в лагера, напрегнат, в очакване. Човекът враг ли беше, или приятел?

Прокрадвайки се безшумно, той пропълзя под дърветата и веднага спря, като видя два коня, привързани от страни. Два коня. Това

озадачи Дрейк, защото беше видял само един мъж. Единият кон вдигна глава и размаха опашка. Дрейк занемя, като позна своя Зевс. А вторият кон беше на сър Джон. Зевс изпръхтя приветствено.

Изведнъж една сянка падна върху пътеката и Дрейк посегна към несъществуващото си оръжие.

— Мислех, че никога няма да стигнеш дотук, милорд.

— Джон!

— Да. Защо толкова се забави?

— Ти откъде знаеше, че съм аз?

— От Зевс. Конят ти те усети преди мене. Правех се на заспал, докато разбрах, че ти се навърташ около лагера ми.

— Значи беше сигурен, че ще се появя?

Джон се усмихна.

— Да, никога не съм се съмнявал.

— Къде намери Зевс?

— Един от твоите хора го намери, след като Уолдо те отвлече. Повечето ни войници оцеляха в битката. Когато се върнах от Билтуелс, ги намерих на лагер в гората. Чакаха да научат какво е станало с тебе.

— Къде са сега?

— Пратих ги обратно в Уиндхърст с ранените. Знаех, че ще избягаш, Дрейк. Никоя тъмница в света не е достатъчно здрава, за да задържи Черния рицар.

— Вярата ти ме ободрява, Джон, но за известно време и аз смятах, че ще предам Богу дух в подземията на Чърк.

— Как избяга? Нямам търпение да чуя.

— След малко, Джон — каза Дрейк. — Рейвън ще умре от притеснение, ако не се върна скоро за нея.

Джон го погледна смаян.

— Милейди Рейвън е с тебе? Господи боже! Това вече не е за вярване. Веднага я доведи. Аз междувременно ще вдигна лагера и ще оседлая конете. Ти и Рейвън можете да яздите заедно на Зевс.

Дрейк положи ръка на рамото на Джон.

— Благодаря ти, приятелю. Ти може би спасяваш и моя живот, и този на Рейвън.

Рейвън се разкъсваше от страх, докато чакаше Дрейк да се върне. Представяше си всякакви опасности, в които можеше да е попаднал, и искаше да е там с него. Отсъствието му много се проточи и макар че я

беше предупредил да не се отклонява, тя искаше да му се притече на помощ, ако има нужда. Изоставяйки всякаква предпазливост, Рейвън тръгна по следите на Дрейк.

Не беше изминала много, когато чу гласове и спря, за да ги различи. Следвайки звука, тя тръгна внимателно напред. После ги видя, застанали на едно осветено от луната място до два коня, говореха си тихо. Единият от мъжете беше Дрейк. Другият беше... сър Джон! Тя възкликна зарадвана и побърза към тях.

Навярно я бяха чули, защото веднага застанаха нащрек. Дрейк пръв я позна.

— Рейвън! Казах ти да ме чакаш.

— Разтревожих се и исках да ти помогна, ако си в беда.

— Мислехте да защитавате Черния рицар само със зъби и нокти ли? — запита сър Джон с лек смях.

Рейвън не се засмя. Ако се наложеше, тя наистина щеше да се бие със зъби и нокти заради Дрейк.

— Защо сте още тук, сър Джон?

— Не можех да си тръгна, докато не разбера какво е станало с Дрейк. Исках да съм наблизо, за да му помогна, когато избяга. След като ви оставих в Чърк, намерих оцелелите ни хора да се крият в гората. И те чакаха да узнаят съдбата на Дрейк. Пратих ги в Уиндхърст и останах тук. Нали виждате, никога не съм се съмнявал, че този тук е способен да избяга.

— Трябва да тръгваме веднага — каза Дрейк. Потърси с поглед лицето на Рейвън. — Изтощена си. Можеш да спиш, докато яздим. Зевс има сили да ни носи и двамата.

Джон вече беше оседлал двата коня.

— Надявам се да не сте гладни, защото почти нямам какво да ви предложа — каза той. — Можем да купим храна в първото село, през което минем.

— Нямам пари — каза Дрейк.

Джон се усмихна.

— Не се страхувай, приятелю. Имам достатъчно пари за всичко, което ни трябва.

— Ще те помоля за една услуга, Джон — каза Дрейк. — Ти много пъти си ми доказвал своята вяроност, но ще те помоля за още нещо.

— Кажи, Дрейк.

— Иди в Билтуелс и кажи на баба Нола, че Рейвън и аз сме в безопасност и засега сме добре. Тя ще се тревожи за нас, а ти си единственият, на когото съм казал къде живее.

— Разбира се, че ще отида — каза Джон. — Ще се срещнем в Уиндхърст. Но първо трябва да вземеш парите, които ми останаха в кесията. Няма да ми трябват.

Той откачи кесията от колана си и я подаде на Дрейк.

— Остави и за себе си, Джон — каза Дрейк, вземайки само част от монетите.

Дрейк се качи на Зевс и Джон вдигна Рейвън на седлото. Рейвън обви ръце около кръста на Дрейк и го хвана здраво. Неговите ръце също я обгърнаха и я притиснаха към него. Той взе юздите, смушка Зевс с коляно и го подкара напред.

Тръгнаха на път в нощта, без никакви признаци някой да ги преследва. Рейвън спеше на седлото, свита до Дрейк. Бяха излезли от гората и язدهа през тресавищата, покрити с изтравниче, и край скали, в които водата се разбиваше с гръмовен звук. Рейвън се размърда в прегръдките на Дрейк. След малко се събуди, смутена и объркана.

— Къде сме? — запита тя, поглеждайки към любимия си. По лицето ѝ се бяха отпечатали сенки от изтощение, чудеше се как е могла толкова време да се задържи на седлото.

— Достатъчно далече от Чърк, за да спрем и да си починем — отвърна той. — Малко по-нататък има село, а точно зад него и един поток. Минах тук при първото си пътуване до Уиндхърст. Можем да се отбием в селото да купим храна, а после да си починем няколко часа край потока. Мястото, което имам предвид, е закътано и никой пътник няма да ни забележи. Зевс ще се напие с вода и ще си отпочине, докато и ние се освежим.

— Мога ли да се изкъпя? — запита нетърпеливо Рейвън. — Сърби ме кожата. Мръсна съм от пълзенето през тунела.

— Водата ще е студена.

— Няма значение.

Дрейк се усмихна.

— И аз мисля така. Искам час по-скоро да махна от себе си мръсотията от тъмницата.

Той подкара Зевс встрани от скалите.

След малко стигнаха до селото. Беше пазарен ден. Тесните улици бяха препълнени с народ, продавачите се надвикваха да предлагат стоките си. Те купиха два пая с месо, изгълтаха ги веднага, после купиха още пай, малко сирене, хляб и бира, достатъчно, за да им стигнат до Уиндхърст, ако ги разпределят пестеливо. Останаха достатъчно пари и да купят една шарена кобила за Рейвън, наметало за Дрейк и по един кат бельо за двамата. Продавачът погледна изцапаните им лица и прибави един калъп сапун към покупките им.

След като Дрейк привърза торбата с провизии и меха с бира на седлото си, той настани Рейвън на седлото на кобилата ѝ и двамата излязоха от селото. Лесно намериха потока. Дрейк сякаш знаеше накъде отива, водейки Зевс и кобилата към един завой на потока, където китка дървета ги закриваше от минувачите.

— Веднъж лагерувах тук — обясни Дрейк, докато слизаше от седлото и сваляше Рейвън на земята. — Тук мястото е тихо. Можем да си накладем огън, никой няма да го види. В тази част на Уесекс минават малко пътници.

— Мислиш ли, че Уолдо вече е разбрал, че ни няма? — запита Рейвън.

— Да. Без съмнение ни търсят от тази сутрин, когато са ти донесли закуската. Не вярвам моето отсъствие да бъде открито, преди стражите да дойдат в кулата да ме бият пак, както беше наредил Уолдо. Когато Уолдо се сети какво става, целият замък ще заприлича на разбунен кошер. Ще му трябват един-два дни, за да претърси кулата и пристройките наоколо, преди да прати хора да търсят из гората. Ще е минала седмица, може би и повече, преди Уолдо да разбере как сме избягали.

Рейвън намери едно тревисто място край потока и седна. Дрейк разседла конете и ги отведе до водата. След като се напиха до насита, Дрейк ги върза да пощипват свежата трева и се отпусна до Рейвън.

— Готова ли си да се изкъпеш?

Рейвън събу пантофите и чорапите си и потопи крак във водата.

— Студена е.

— Много ли е студена?

— Не — Тя стана и свали дрехите си, с изключение на тънката риза. — Много съм мръсна, за да ме е страх от студена вода. Освен това слънцето е достатъчно топло.

Дрейк не можеше да отмести погледа си. Красотата ѝ го омайваше въпреки следите от мръсотия по лицето ѝ. Видя му се пограциозна от върба, докато нагазваше безстрашно в студената вода. Потокът беше плитък. Тя стигна до средата и седна на пясъчното дъно, като потръпна, щом водата стигна до гърдите ѝ.

— Забрави сапуна — повика я Дрейк. — Не мърдай. Ще ти го донеса.

Той намери сапуна във вързопата с чистото бельо. Взе и одеялата от седлото си и се върна при потока. Бързо се съблече и развърза превръзката от счупените ребра, а жадният му поглед не се откъсваше от Рейвън.

— По дяволите! Ама че е студено! — възкликна той, газейки във водата, за да стигне до нея.

Тя се засмя. Дрейк не можеше да си спомни някога да е чувал по-предизвикателен звук. Напоследък двамата с Рейвън почти не бяха имали на какво да се смеят. Страшно му се искаше да може да промени всичко това и с изненада разбра, че когато прави Рейвън щастлива, това и за него е извънредно важно.

— Стани — каза той, хвана я за ръката и я издърпа да се изправи. — Изпитвам огромна необходимост да измия всяка част от това прекрасно малко тяло.

— На Черния рицар не му прилича да се прави на камериерка — пошегува се тя.

— Черният рицар прави това, което му харесва — отвърна Дрейк, хвана ризата ѝ, издърпа я през главата ѝ и я хвърли на брега.

— Липсваше ми — прошепна Рейвън, отпусвайки се в прегръдките му.

Ръцете му се спуснаха по раменете, гърба и седалището ѝ. Плътта ѝ беше топла и жива под пръстите му. Мъжествеността му се раздвижи неспокойно до корема ѝ и от устните ѝ се изплъзна стон. Тя обичаше този изключителен мъж с цялото си сърце и душа и тръпнеше от мъка, че не може да го провъзгласи пред света или дори да го признае на самия Дрейк. Тя нямаше право да обича Черния рицар, понеже принадлежеше на друг мъж.

Внезапно той замря. Пръстите ѝ бяха напипали подутини по гърба и раменете му, каквито преди нямаше.

— Обърни се, Дрейк.

Той я погледна косо.

— Защо?

— Гърбът ти.

— Няма значение.

— За мене има. Обърни се.

Той нерешително обърна гърба си към нея. От устните ѝ се откъсна болезнен вик, когато видя кървавите резки по кожата му.

— Заповядал е да те бият! — извика тя. — Уолдо те е бил! Виж си и лицето.

Не беше го споменала преди, но вече не можеше да сдържа гнева си пред това, което му бе направил съпругът ѝ. После тя забеляза и другите наранявания, които преди ѝ бяха убягнали.

— Очите и устата ти са подути, кожата ти е цялата в рани. Видях те да развиваш някаква превръзка от кръста си, преди да влезеш във водата. Какво още ти е направил Уолдо?

— Всичко ще оздравее! — настоя Дрейк.

— Имаш ли счупени ребра?

— По дяволите, Рейвън, казах ти, нищо ми няма. Едно-две пукнати ребра не са кой знае какво. Драскотините по лицето ми са от боя, тези по гърба също. Сега знаеш всичко.

— Мразя го! — изхлипа Рейвън. — Той е чудовище. Ти пострада заради мене.

— Забрави Уолдо, скъпа. Нека те измия, преди и двамата да сме умрели от студ.

Той взе сапуна, направи гъста пяна и покри тялото на Рейвън с нея. Водата беше студена, но ръцете на Дрейк бързо затоплиха плътта ѝ, докато се спираха върху всеки сантиметър от тялото ѝ, от челото до върховете на пръстите. Тя вече трепереше от желание, когато той изплакна сапуна от нея и я помоли да наведе глава, за да насапуниса косата ѝ.

— Мога да го направя.

— Не, нека аз.

Тя задиша ускорено и затвори очи, докато ръцете му се движеха нежно в косата ѝ. После той я настани да седне, за да може да потопи глава във водата и да измие сапуна.

— Сега е твой ред — каза Рейвън, вземайки сапуна от ръцете му. — Обърни се да ти изтрия гърба.

Когато той се поколеба, тя добави:

— Обещавам, че няма да те заболи.

— Сега не усещам точно болка — каза Дрейк с глас, натезал от желание. Той хвана ръката ѝ и я притисна към слабините си. — Искам те, Рейвън. Толкова чаках. Трябва да бъда в тебе, да почувствам как топлината ти ме обгръща.

Ръката ѝ го обхвана. Беше твърд като камък, ерекцията му се изправяше гордо от черните косми между краката му. Тя потръпна, но не от студ. Искаше отново да почувства екстаза от неговата любов, преди да ѝ го отнемат.

— И аз те искам — каза Рейвън. — Но първо ще те изкъпя. — Тя прокара сапуна по гърдите му и тръгна надолу към слабините, когато той я хвана за ръката.

— Не. Аз сам ще го направя. Студено е. Изсуши се на слънце. Ще дойда при тебе, когато свърша.

Рейвън колебливо му остави сапуна и излезе на брега. Намери одеялата, които Дрейк беше донесъл, и се изсуши с едното. После седна на слънце и зачака Дрейк да се изкъпе. Жадният ѝ поглед поглъщаше тялото му и тя си помисли, че е отслабнал. Тялото му беше като изпъната струна, мускулите и сухожилията си личаха по-ясно под плътта. Тя примря при вида на белезите и резките и благодари на Бога, че Дрейк е силен мъж с тренирано тяло на боец.

Дрейк се изкъпа и излезе при Рейвън.

— Ще стъкна огън, за да седнеш до него и да си изсушиш косата.

— Не ти ли е студено? — запита Рейвън, докато той намяташе одеялото на раменете си.

— Не, свикнал съм на студа.

Дрейк бързо събра сухи дърва за огъня и скоро над огнището се издигна весел пламък. Рейвън извади гребена и четката от джоба на изцапаната си туника и седна по-близо до огъня. Разпусна косата си и започна бавно да реши дългите си кестеняви къдрици.

Дрейк седна зад нея и я придърпа в скута си. После взе четката от ръката ѝ и бавно я прокара през косата ѝ.

— Имаш красива коса — прошепна той на ухото ѝ. — Като нежна коприна.

— Много си добър в комплиментите — забеляза Рейвън.

— Добър съм не само в това.

Гласът му беше натежал от чувственост, малко грапав и страшно възбуждащ. Той отметна косата ѝ на една страна и целуна тила ѝ. Рейвън потрепна в предчувствие. Той нетърпеливо смъкна одеялото от нея и започна да запечатва горещи целувки по гърба ѝ, чак до ямката, разделяща двете полукълба на седалището ѝ. Леко я ухапа там и се върна нагоре по гръбнака с недоловими облизвания.

— Кожата ти е гладка като сметана и има невероятен вкус. — Той я обгърна и я притисна до себе си. Докосна заоблените ѝ гърди и потърка с пръсти зърната, докато те щръкнаха. Ръката му се спусна пониско по гръдния кош, още по-ниско и се притисна до пулсиращата ѝ женственост.

Тя почувства неговия нарастващ възбуден член, който се притискаше към седалището ѝ, и се опита да се обърне към него. Но Дрейк не я пусна, задържа я на място и разтвори краката ѝ. Когато изкусните му пръсти се вмъкнаха в гънките на нейния пол, Рейвън се навлажни.

— Обичам да те усещам как се навлажняваш за мене — прошепна Дрейк в косата ѝ. — Искам да ти доставя удоволствие най-напред с ръце, после с уста. Когато извикаш на висок глас насладата си, ще вляза в тебе и ще отведа и двама ни в рая.

Думите му я накараха да се облее отвътре с гореща течност, която намокри пръстите му. Те проникнаха в нея и тя изстена. Докато я измъчваше от наслада с едната ръка долу, с другата той дразнеше зърната ѝ. Сърцето ѝ заби ускорено, кръвта застина във вените ѝ. Движенията на умелите му пръсти, толкова възбуждащи, накараха възбудата ѝ да прелее. Тя изкрещя името му и се строполи върху него.

Дрейк я остави да си почине няколко минути, после я положи на одеялата. Рейвън се вгледа в него, а зелените ѝ очи горяха от страст. Нямахше представа какво ще направи сега Дрейк, но не искаше да го спира. Той като че ли не бързаше, изтегна се до нея и посвети няколко дълги минути на устата ѝ, целувайки, облизвайки и изследвайки я с езика си.

— Мечтаех за такава любов, докато лежах в тъмницата — прошепна Дрейк срещу устните ѝ. — Страхувах се, че никога вече няма да те прегърна, че тъмницата ще стане моят гроб.

— Знаех, че няма да умреш — отвърна Рейвън. — Не ти е присъщо да се предаваш. Молех се за живота ти и Бог отговори на молитвата ми.

Дрейк се замисли дълго, после каза:

— Нямам право да те искам, скъпа. Но ако можех...

Той прекъсна внезапно изречението си, но смисълът му остана да витае помежду им.

Рейвън сложи пръст на устните му.

— Моля те, не казвай нищо. Не бива. Достатъчно е, че сега сме заедно. Съдбата ни е в ръцете на Бога.

Макар че Рейвън не знаеше как Бог ще я накаже, тя знаеше, че нито Бог, нито църквата приемат изневярата.

— Да — съгласи се Дрейк. — Сега сме заедно.

Тъжният му отговор не донесе успокоение на Рейвън. Той явно знаеше, че един ден ще трябва да се разделят.

Целуна я по устата, после се плъзна надолу по тялото ѝ до онова място, където бе съсредоточена топлината ѝ. Очите му потъмняха, когато разтвори бедрата ѝ и се вгледа в нея. Рейвън изпусна стресната въздишка, когато той зарови лице в гънката между краката ѝ и я целуна там. С двата палеца раздели гънките на скритите ѝ устни и навлажни мястото с езика си.

Тя изстена, хвана главата му и се разтърси, докато той ту смучеше твърдата изпъкналост на нейната женственост, ту нежно я облизваше. Носейки се върху облаците, Рейвън се запита дали и тя може да даде наслада на Дрейк по такъв начин, както той ѝ я даваше, и дали той ще ѝ позволи. Решавайки, че сега е най-подходящият момент да разбере това, тя го търкулна по гръб и седна върху него. Той изглеждаше учуден, но не протестира.

— Сега е мой ред — каза тя с гърлен шепот.

Отдаде се на изучаването на тялото му, целуваше, захапваше и облизваше всички места, които се надяваше да го подлудят. После тя хвана мъжественост, вгледана в очите му, поднесе я към устните си и отвори уста.

Дрейк нададе гърлен вик, стегна слабините си и отпрати цялата дължина на твърдия си член към дъното на устата ѝ.

Тя не знаеше как стана така, но изведнъж се видя простряна под него и той беше дълбоко в нея. Краката ѝ се обвиха около кръста му, докато той навлизаше на тласъци в нея, отново и отново. Тя се притискаше към него, вече не ѝ беше студено, а ужасно горещо. Тялото ѝ бе прилепнало към неговото, сетивата ѝ плуваха в любовта към Черния рицар. После всичките ѝ мисли се изпариха, когато силен спазъм разтърси тялото ѝ. Тя чу Дрейк да вика името ѝ, докато се възнасяше заедно с нея към онова неповторимо място, което обитават любовниците.

Замъкът Чърк

— Изчезнала е! — изкрещя с пълно гърло Ларк, излизайки от всекидневната, докато се спускаше стремително по стъпалата.

Всички в залата я погледнаха така, сякаш си е загубила ума.

— Кой е изчезнал, жено? — изрева Уолдо, ставайки от пейката, когато Ларк нахлу в залата с обезумели очи. — Човек не може ли да закуси на спокойствие?

— Тя е изчезнала. Не разбирате ли, не разбирате ли, милейди Рейвън.

Уолдо хвана Ларк за раменете и здравата я разтърси.

— Успокой се. Сигурно си се объркала. Няма как Рейвън да избяга от стаята си. Върви горе и провери пак.

— Изчезнала е, казвам ви! — настоя Ларк, усуквайки нервно ръба на туниката си. — Претърсих навсякъде. Стаята е празна.

Уолдо бутна Ларк настрана и заизкачва стъпалата две по две. Стражът стоеше пред покоите, смутен и разтревожен. Уолдо блъсна вратата и нахлу в стаята. На пръв поглед тя изглеждаше празна, но той знаеше, че не може да бъде така. Коленичи и погледна под леглото, нямаше я там. Претърси скрина, опрян до стената, разхвърля дрехите наоколо, без да го е грижа за нежните сатени и коприни. Потърси под завивките и зад завесите на леглото, а гневът му растеше забележимо.

— Рейвън не може да се е изпарила във въздуха — изрева той.

Лицето му потъмня от гняв и Ларк предпазливо отстъпи назад.

— Повикай стражите — нареди Уолдо.

Ларк се обърна и се затича надолу. Стражът, който стоеше пред вратата, влезе разтреперан. Всички се страхуваха от сприхавия нрав на Уолдо и повечето от хората му се стараеха да не го предизвикват.

Уолдо погледна мъжа със сурово и безмилостно изражение на лицето.

— Блейк ъф Йорк, какво знаеш за това?

— Бях на поста си през цялата нощ, милорд — отговори Блейк.

— Ако милейди Рейвън не е в покоите си, значи е излязла от някакъв друг изход. Не може да е излязла през тази врата.

— Да, изхвъркнала е през прозореца — излая саркастично Уолдо. — Ти си един от най-доверените ми хора. Как стана това?

— Не съм ви предал — каза Блейк. — Милейди Рейвън не е излязла през тази врата.

Уолдо изрева едно проклятие. Не вярваше на Блейк. Рейвън не можеше да е излязла през прозореца, защото падането щеше да я убие. Зла усмивка изкриви лицето му, когато му хрумна едно правдоподобно обяснение.

— Признай си, Блейк. Развратната ми съпруга те е съблазнила, за да я пуснеш да избяга. Дано си ѝ се насладил, защото ще умреш заради предателството си.

— Милорд! Не е така! Не съм ви предал.

Двама войници нахлуха в стаята с побелели от страх лица. Усмивката на Уолдо стана още по-зла. Той разбра, че няма да хареса новините, които му носеха тези двамата.

— Лорд Уолдо — избъбри единият мъж, — Черният рицар е избягал!

— Не! — изрева Уолдо. — Не може да бъде!

Уолдо изхвърча вън от стаята, спусна се по стълбите, а войниците го следваха по петите. Спря чак пред отворената врата на тъмницата.

— Тъмно е. Какво се е случило с факела? — запита Уолдо, взирайки се в празния светилник.

— Нямаше го, когато дойдохме да го бием, както заповядахте — каза стражът. — Той сигурно го е взел със себе си, защото не го намерихме в тъмницата.

— Внимателно ли претърсихте? — запита Уолдо.

— В тъмницата няма къде да се скрие човек, милорд — отговори мъжът.

Неспособен да повярва, че двама души могат да изчезнат едновременно от две отделни заключени помещения, Уолдо хукна надолу по стълбите, за да претърси сам тъмницата.

— Дайте ми факел.

След малко някой сложи факел в свещника на стената и той слезе по стълбите. Яростта го разкъсваше отвътре и той усещаше, че още малко, и ще се пръсне. Разрита гнилата слама, която беше служила като легло на Дрейк, и два пъти огледа всички ъгли на тъмницата.

— Онези, които бяха вчера на стража, да бъдат арестувани в бараките — излая Уолдо. — Ще разнищя аз тая работа.

Той затрополи нагоре по стълбите, нареждайки на целия гарнизон да търси бегълците.

Дъф, който беше излязъл рано тази сутрин на лов, се върна и завари невероятен хаос.

— Какво се е случило? — запита той, когато Уолдо влезе в залата.

— Изчезнали са — изсъска Уолдо. — Не се страхувай, ще ги намеря.

— Кого?

— Оная курва сестра ти и онова копеле брат ми.

Дъф застина на място.

— Много си позволяваш, Уолдо. Рейвън ми е сестра, не го забравяй. Как са избягали?

— Рейвън е изхвъркнала през прозореца, а Дрейк е минал през стената — каза саркастично Уолдо. — Лично аз смятам, че има и по-обикновен отговор. Вчерашните стражи са арестувани в бараките, докато разследвам нещата. Кулата и пристройките се претърсват внимателно. Няма да остане камък непреобърнат.

— Вчера портите бяха затворени и подвижният мост беше вдигнат — каза Дъф. — Не може да са излезли от крепостта. Какво смяташ да правиш, когато ги намериш?

Лицето на Уолдо доби сурово изражение.

— Брат ми ще умре. Това му готвех аз отдавна. Колкото до Рейвън, ще имам наследник от нея. После... — той сви рамене.

— Няма да ти позволя да направиш нещо на Рейвън — предупреди го Дъф. — Може би не съм бил прав да я карам да се омъжи за тебе. Трябваше да послушам молбата ѝ и да ѝ намеря мъж, когото повече да харесва.

— Много е късно — изтъкна Уолдо. — Рейвън ми е жена. Ще я заведа в Еър и ще правя с нея каквото поискам.

— Както направи и с Дария ли? — нападна го Дъф. — Не знам какво е станало с Дария, но ако направиш нещо на Рейвън, заклевам се, че ще поискам от краля да разследва смъртта на другата ми сестра.

— Не ме карай да се смея, Дъф — изсумтя Уолдо. — Ти си един безгръбначен червей, и двамата го знаем. Нареди на твоите хора да търсят във вътрешния и във външния двор.

Дъф изгледа невъзмутимо Уолдо и се отдалечи, мърморейки под нос.

— Може би червеят ще надигне глава, Уолдо ъф Еър.

Уолдо не се успокои, докато не претърсиха и последния сантиметър от пристройките, както и вътрешния, и външния двор. След три дни Уолдо нареди на хората си да търсят в гората, в селото и в близките градове. Бягството на неговите затворници беше почти чудодейно, но Уолдо не вярваше в чудеса. Някой им беше помогнал, но дори мъченията не развързаха езика на стражите. Мъжете, които онази нощ бяха стояли на пост, се кълняха, че са невинни.

Уолдо ходеше побелял от гняв. Разпитите на слугите и селяните не даваха никакъв друг резултат освен неразбиращи погледи. Трябваше да знае, че тук ще удари на камък. Рейвън твърде дълго беше живяла тук като господарка на замъка, за да я предадат.

В деня, когато Дрейк и Рейвън стигнаха Уиндхърст, небето беше сиво, натежало от облаци. Океанът, който се разбиваше долу над брега, изглеждаше черен и застрашителен. Вятърът фучеше, шибайки ги безпощадно, докато приближаваха стражевата кула. Сърцето на Дрейк се изпълни с гордост, когато видя, че външните стени са напълно възстановени по време на отсъствието му, те щяха да бъдат солидна преграда срещу неприятелски нападения. Един страж слезе от кулата, сякаш за да се изпречи предизвикателно срещу пришълците. Когато позна Дрейк, той нададе приветствен вик.

Дрейк влезе през портата във външния двор. Няколко мъже се боричкаха на шега на арената за упражнения и не ги видяха, когато те минаха покрай тях.

— Не мога да повярвам, че твоите работници така бързо са възстановили стените — отбеляза Рейвън, когато видя поправената отбранителна стена.

Те стигнаха до подвижния мост и дръпнаха юздите. Евън се втурна да ги посрещне.

— Лорд Дрейк! Милейди Рейвън! Слава на Бога, че сте живи и здрави. Ако не бяхме получили скоро новини за вас, сър Ричард щеше да поведе войската ви към Чърк и да поиска да ви освободят.

Дрейк слезе от седлото и свали Рейвън от шарената ѝ кобила. Рицари и войници, които бяха разбра ли, че Дрейк е пристигнал, побързаха да ги поздравят. Болдър сигурно беше дочул врявата, защото изтича от кулата, видя Дрейк и се спусна бързо по стълбите с широка усмивка на лицето.

— Милорд, милейди, добре дошли у дома. Повиках слугите да дойдат пак, когато сър Ричард се прибра. Всичко е готово за вас. Сега ще ви поднесат топло ядене.

Дрейк беше трогнат от посрещането, което му устройоха неговите хора, и сърцето му се изпълни с гордост. Такава лоялност беше рядко явление и той не знаеше дали я заслужава. Обгръщайки

покровителствено раменете на Рейвън, той я отведе на сухо, далеч от струите на плющия дъжд, и я поведе нагоре по стълбата към кулата.

В залата беше топло и приветливо, из въздуха се носеха апетитни миризми. В огнището гореше огън, пръскайки топлина из цялата зала. Дрейк отведе Рейвън до една пейка и я настани пред огъня. Някой му подаде чаша бира и той я пхна в ръката на младата жена.

— Пийни — каза той. — Това ще те стопли.

Бойците и рицарите ги последваха вътре и си взеха по чаша бира от масите. После се скупчиха около Дрейк в очакване да им разкаже за приключенията си.

— Сър Джон не е ли с вас? — запита сър Ричард. — Той остана близо до Чърк, за да разбере какво се е случило с вас. Възнамеряваше да лагерува в гората със Зевс, докато вие се покажете или ... — Той преглътна останалите думи. Прокашля се, за да си прочисти гърлото. — Виждам, че сте намерили Зевс, но какво става със сър Джон?

— Не се безпокой. Рейвън и аз се натъкнахме на лагера на сър Джон малко след като избягахме от Чърк. Пратих го да изпълни едно поръчение.

— Разкажете ни как избягахте от замъка — помоли един рицар. — Не ни спестявайте подробностите, милорд — добави той.

Очевидно всички рицари искаха да разберат как и къде техният господар е намерил милейди Рейвън.

— Уморен съм — възрази Дрейк. — Ще ви разкажа всичко с подробности, след като милейди и аз се навечеряме. Знам, че всички чакате с нетърпение да чуете какво стана, след като брат ми ме завлече в Чърк.

— Приключението несъмнено ще добави още блясък към името на Черния рицар — изтъкна сър Ричард. — Скоро всеки певец в кралството ще възпява новите му подвизи.

Дрейк въздъхна тежко. Надяваше се историята да не стигне до ушите на краля, защото знаеше как ще реагира Едуард, когато научи, че неговият рицар е взел жената на друг рицар за своя любовница. Той отпъди тези мисли, щеше да се безпокои за краля, ако станеше нужда. Подаде ръка на Рейвън.

— Трябва да си починеш. Яздих бързо и се налагаше да не изоставам.

Той погледна лицето ѝ и изведнъж осъзна колко бледа е тя и какви тъмни сенки са легнали върху нежната кожа под очите ѝ.

Рейвън положи ръка в неговата и го последва по витата стълба към всекидневната. Той я въведе вътре и затвори вратата зад себе си.

— Настоявам, Рейвън — каза той сериозно. — Имаш огромна нужда от почивка. Ще кажа да донесат вана, за да можеш да се изкъпеш. Почини си добре. Поспи, ако можеш. Може би ще искаш да ти донесат храната тук?

— Да, това ще е чудесно. Струва ми се, че мога да спя цяла седмица непрекъснато.

Той я прегърна и се вгледа напрегнато в лицето ѝ, това, което видя, не му хареса.

— Да не си болна? Трябваше да бъда по-внимателен с тебе. Свикнал съм да яздя бързо, но трябваше да се съобразя, че жените са по-крехки. Прости ми.

— Няма какво да ти прощavam. Ако не беше ти, сега щях да принадлежа на Уолдо... във всякакъв смисъл — прибави тя многозначително.

Той направи гримаса и бързо я целуна. После я пусна и стъкна огън в камината.

— Ще се върна, след като се изкъпя, вечерям и разкажа преживелиците си на моите хора. — Целуна я отново и излезе от стаята.

Рейвън наистина се чувстваше изтощена. Бързото пътуване към Уиндхърст си казваше думата. Беше си наложила да се пребори с неизбежното сутрешно гадене, така че Дрейк да не разпознае признаците. Колкото и силно да ѝ се искаше да му каже за бебето, досега си бе мълчала. Ако кажеше на Дрейк, от това нямаше да има никаква полза, а положението само щеше да се влоши и нещата щяха да станат още по-трудни.

Рейвън вече беше решила, че ще напусне Уиндхърст, преди Уолдо да дойде тук. Дрейк достатъчно беше страдал заради нея. Ако я нямаше, когато дойде Уолдо, а той щеше да дойде, нямаше да се стигне до въоръжен сблъсък.

Рейвън дълго бе мислила върху всичко това и реши да избяга при леля си, която, както знаеше, щеше да я вземе под своя закрила. Единбург беше твърде далече, за да пътува сама, но нямаше друг

избор. Щеше да живее уединена в дома на леля си и да отгледа детето си. Дрейк никога нямаше да узнае, че е станал баща, защото по всяка вероятност тя нямаше никога повече да го види.

Тази ужасна мисъл накара сълзи да бликнат от очите ѝ. Навярно животът без мъжа, когото обича, щеше да бъде уместно наказание за тежкия грях, който беше извършила. Но дали наистина бе допуснала грях? Съвестта ѝ ѝ казваше, че не е направила нищо лошо. Интимността с мъжа, когото обичаше, не можеше да бъде грях, щом я правеше толкова щастлива. Може би Дрейк не споделяше нейната любов, но сърцето ѝ казваше, че тя не му е безразлична.

Навярно никой мъж не би поел толкова много рискове за някоя жена, ако не изпитва чувства към нея. Един незамлъкващ вътрешен глас ѝ казваше, че единственото чувство на Дрейк спрямо нея е вината. В края на краищата той ѝ бе отнел девствеността в брачната ѝ нощ по най-нерицарския начин. После дойде страстта, която и двамата изпитваха в изобилие. Но Рейвън знаеше, че подбудител на нейната страст е любовта. За съжаление не можеше да каже същото и за Дрейк.

Донесоха ваната и мислите ѝ се насочиха към по-всекидневни неща, като например да измие от себе си цялата мръсотия, която се бе натрупала по време на пътуването до Уиндхърст. Една плаха млада девойка остана да ѝ помага.

— Аз съм Лора, милейди. Лорд Дрейк ме помоли да ви служа.

— Какво стана с Джилда? — запита Рейвън.

— Джилда се омъжи за сина на ковача и вече носи неговото дете.

Рейвън погледна миловидното лице на Лора и не откри в него нито коварство, нито преструвка, за разлика от сладострастната Джилда.

— Благодаря за помощта, Лора — каза тя с усмивка. Рейвън се изкъпа и се загърна в голямата кърпа, която Лора ѝ подаде. После сподави една прозявка. От банята ѝ се беше приспало.

— Ще искате ли да си починете, милейди? — запита Лора. Тя пристъпи към леглото и започна да оправя завивките.

— Да си поспя... прекрасна мисъл — каза Рейвън, неспособна да устои на съблазънта на приготвеното легло.

Остави мократа кърпа и легна гола под завивките. Лора ги издърпа до врата ѝ и тихо излезе от стаята. Рейвън беше заспала още преди Лора да затвори вратата зад себе си.

Нямаше представа колко е спала, но когато се събуди, усети едно топло тяло, свито до нейното. Трябва да е била толкова изтощена, че не се е събудила, когато Дрейк се е вмъкнал в леглото. Огънят в огнището беше накладен, забеляза тя, защото стаята грееше в златисто сияние. Тя се надигна на лакът и погледна към него, но се стресна, като видя, че и той я гледа с широко отворени блестящи очи.

— Питам се кога ли ще се събудиш. Не мога да спя така, когато съм твърд като камък. — Той потърка слабините си в нея, показвайки колко силно я иска. — Ти така сладко спеше, че не исках да те будя. Гладна ли си?

— Да, малко.

Дрейк бутна настрана завивките и изскочи гол от леглото.

— Донесох ти поднос с ядене. Край огнището е, да стои на топло. Сигурно си ужасно изморена. Съжалявам, че те карах така бързо да яздиш.

— Не е твоя вината. И двамата знаем колко е опасно бавенето. Сложи подноса на масата — каза тя, опитвайки се да стане.

— Не. Остани си на мястото, аз ще ти го донеса.

Рейвън седна и се подпря на една възглавница, наблюдавайки Дрейк. Голото му тяло на боец я омагьосваше. Макар че беше по-слаб, отколкото когато го видя за пръв път, обтегнатите мускули, които изпъкваха под кожата на широките му рамене и гърди, бяха гъвкави, съразмерно развити и твърди като гранит. Ханшът му беше висок и стегнат, по мускулестите му крака имаше тънки тъмни косми.

Очите на Рейвън се разшириха, когато той се обърна, за да ѝ донесе подноса. Членът му беше твърд и набъбнал, стърчеше от черното си гнездо. Тя бързо отвърна поглед, когато той постави подноса на скута ѝ и седна на леглото до нея. Устата ѝ се напълни със слюнка, когато той дръпна кърпата от подноса, разкривайки ядене, достойно и за крал. Имаше пай с месо, преливащ от сочни късове еленско, парчета от прасе сукалче, хляб, малко късни зеленчуци, плодове и сирене. Макар че Рейвън не можеше да изяде всичко, хапна по малко от всяко нещо.

Напълно заситена, тя бутна подноса настрана.

— Колко хора искаше да нахраниш?

— В последните дни не си яла дори колкото едно пиле — изтъкна Дрейк, вземайки подноса. — Имаш нужда от добра храна, да

се наядеш както трябва. Не ми е убягнало от погледа, че напоследък изглеждаш отпаднала. Знам, че съм те питал и преди, но трябва пак да те попитам. Болна ли си?

Рейвън отбягна погледа на Дрейк. Не можеше лесно да го излъже.

— Не, не съм болна. Трябват ми няколко дни да си почина и да се възстановя от уморителното пътуване, тогава ще видиш разликата.

Той вдигна брадичката ѝ и я накара да го погледне.

— Сигурна ли си? Няма ли нещо, което да искаш да ми кажеш?

Рейвън замря. Да не би да подозира нещо? Не, реши тя. Нямахше откъде да разбере. Коремът ѝ беше още плосък, както винаги е бил. Ако не беше болезненото усещане в гърдите и неспокойният стомах, и тя самата нямаше нищо да заподозре.

— Нищо ми няма, Дрейк. Не се тревожи за мене, имаш по-важни работи, за които да мислиш.

— Никой не е по-важен от тебе, Рейвън. — Думите му прозвучаха така искрено, че на Рейвън ѝ се доплака. — Всичко, което става с тебе сега, е по моя вина. Ако не бях ти отнел девствеността, животът ти днес щеше да бъде съвсем друг. Дължа ти покровителството си.

Сега на Рейвън наистина ѝ се доплака. Не искаше Дрейк да я съжалява. Той не ѝ дължеше нищо. Тя не искаше и да ѝ се казва, че е с Дрейк, защото неговата чест го задължава да я покровителства. Вдигна ръка към сърцето си, все едно някой ѝ беше нанесъл смъртоносен удар. Зачуди се какво да му отвърне, но не можа да измисли отговор, с който да не разкрива душата си пред него. Когато си отидеше оттук, а това непременно щеше да стане, не биваше той да страда от липсата ѝ, реши тя. Фактически той щеше да бъде облекчен, ако се отървеше от тази отговорност.

На Рейвън не ѝ дойде на ума, че Дрейк можеше да я заведе в Шотландия, ако наистина искаше да се отърве от нея.

Или можеше да я остави в Чърк, вместо да рискува живота си, за да я спаси. Не се сети и за това, че Дрейк я беше завел в дома на баба Нола, за да бъде тя на сигурно място. Всичко, което Рейвън си спомняше сега, бяха думи, които заобикаляха любовта. Думи, които само подкрепяха обвързаността на Дрейк да закриля по-слабите от него.

Когато Дрейк поиска да се люби с нея, тя с готовност се отпусна в ръцете му. Щом дойдеше време, тя искаше да си отиде от него с достатъчно спомени, за да ѝ стигнат за цял живот. Тя се отдаде на целувките му, вкусваше чувството, което ръцете и устните му събуждаха в нея, и се прилепи до него, викайки името му, когато той я докара до екстаз.

Дрейк се измъкна от стегнатия проход на Рейвън и се отпусна до нея. Нещо не беше наред, но той не можеше да определи какво е. Рейвън беше страстна, както винаги досега, но след това той бе допуснал грешката да погледне в очите ѝ. Погледът ѝ беше далечен, сякаш се беше отдръпнала в себе си, нещо, което никога не беше правила преди, дори не и първия път.

Да не би да е започнала да съжالياва за всичко, което бяха споделяли? Да не би да иска да се върне при Уолдо? Не си заслужаваше да мисли. Вместо това той я притегли в обятията си и прогони всякакви мисли за бъдеще, в което нямаше да я има Рейвън ъф Чърк.

Замъкът Чърк

Минаха две седмици, преди Уолдо да реши, че е пропуснал някаква съществена част от загадката. Беше мислил дълго по какъв начин човек може да избяга от заключени помещения и винаги стигаше до едно и също заключение — има пътища за бягство някъде в стените на замъка. Неизвестно как, по някакъв начин Дрейк е разбрал за тях. Това беше единственият задоволителен отговор.

След като изтощителното търсене приключи, Уолдо дръпна Дъф настрана, за да поговорят върху загадката.

— Ти познаваш замъка по-добре от мене, Дъф. Как са успели да избягат Рейвън и Дрейк?

— Само идиот би могъл да помисли, че са минали през стените или са изхвъркнали през прозорците. Не знам как са излезли, защото портите бяха затворени и подвижният мост беше вдигнат — каза Дъф. — Разпитвах слугите, но те не знаят нищо.

— И аз много мислих — призна Уолдо. — Някога чувал ли си баща си да споменава за тунел в стените на кулата?

Дъф набръчка чело, после внезапно вдигна глава.

— Сега, като го каза, си спомних, че татко говореше за таен път за бягство, но никога не ми се е струвало достатъчно важно, за да го разпитвам за това. — Дъф се замисли. — Чърк никога не е бил обсаждан. Както и да е, спомням си, че чух веднъж татко да казва на стария ни иконом сър Клемънт да се грижи тунелът да бъде поддържан в добро състояние.

— Ти опитвал ли си се да намериш тунела? — запита Уолдо с растящо вълнение.

— Не. Не ми изглеждаше толкова важно тогава. Бях забравил за него, но ти сега ми го припомни.

— Знаех си! — извика Уолдо. — Знаех, че трябва да има таен проход, който води извън кулата. Хората не летят, нито пък се разтапят във въздуха. Ще наредя пак да претърсят помещенията.

Това, че хората му не можаха да намерят тунела, не обезсърчаваше Уолдо. Той просто им нареди да се върнат в стаите и да търсят, докато не открият пътя за бягство. Накрая самият Уолдо откри вратата зад стенния килим във всекидневната и се изруга жестоко, задето не я беше забелязал по-рано. Беше пропилял цели седмици в търсене на нещо, което му е било под носа.

Горди с успеха си, Уолдо, Дъф и двама войници влязоха в тесния проход. Намериха и мястото, където Дрейк беше копал, за да си пробие път. След миг колебание Уолдо се провря през дупката и повика другите да го последват. Накрая те влязоха в пещерата и видяха, че се намират в гората извън стените на замъка.

— Не съм знаел — каза Дъф, явно смаян от находката. — Чудя се откъде ли е научил Дрейк.

— Трябваше да се сетя по-рано — изръмжа Уолдо. — Спомням си сега, че като бяхме малки, предизвиквахме Дрейк да преспи една нощ сам в тъмницата. Той искаше да докаже, че е смел. Може би тогава е намерил тунела.

— Сега какво ще правиш?

— Ще нападна Уиндхърст, ще убия Дрейк и ще доведа жена си у дома, където ѝ е мястото — изсъска Уолдо. — С мене ли си?

— Отказвам да участвам в това отмъщение, Уолдо — каза Дъф. — Винаги съм знаел, че мразиш Дрейк. Като малък го унижавах наред с тебе, защото той беше копеле и общественото му положение беше по-ниско от нашето. Но Дрейк не ни е направил нищо. Отличи се в

битка и кралят го въздигна на бойното поле. Ако търсиш правосъдие, отнеси се до краля, но не убивай Дрейк.

— Кралят! Ами! Той прекалено много обича Дрейк, а това не ми е изгодно — изрева Уолдо. — Дрейк похити жена ми, отне ѝ девствеността и ме направи на глупак.

— Дрейк не биваше да отвлича Рейвън — съгласи се Дъф. Той потърси с поглед лицето на Уолдо. — Но може би е имал сериозна причина.

Уолдо изгледа Дъф, питайки се какво ли знае той.

— Каква причина може да има един мъж, за да открадне чужда жена?

— Ще дойда с тебе до Уиндхърст — каза Дъф, — но моите войници ще останат в Чърк. Може би ще успея да уговоря приемливо разрешение на този спор.

— Ами, никакво мирно разрешение не искам. Искам главата на Дрейк и тялото на Рейвън. Нищо друго няма да ме задоволи — каза намусено Уолдо. — Идваш или не, това си е твоя работа.

След три дни Уолдо, войската му и Дъф изтрополиха по подвижния мост и се насочиха на юг към Уесекс. След като години наред се беше мъкнал по петите на Уолдо и го беше слушал за всичко, Дъф стигна до заключението, че Уолдо е жесток тиранин и може би малко не е с всичкия си. Със закъснение той осъзна, че невинаги е бил добър брат на Рейвън, че за нищо на света не трябваше да я кара да се омъжва за Уолдо. Затова той се съгласи да иде в Уиндхърст заедно с него. Искаше да поднесе извиненията си и да предотврати кръвопролитие.

Замъкът Уиндхърст

Рейвън се събуди в прегръдките на Дрейк и се сви още по-плътно до него. Беше много рано, още не беше минала първата сутрешна служба, но днес тя имаше много работа. Седмици наред бе подготвяла заминаването си. Дрейк не пестеше пари за нея, караше я да си купува всичко каквото иска от амбулантните търговци, които идваха в кулата, и тя беше запазила част от парите, вместо да ги прахосва за глупости. Ако ги изразходваше пестеливо, щяха да и стигнат, за да се добере до Единбург, преди да е паднал първият сняг.

Напоследък дните бяха прекрасни и това подтикваше Рейвън да осъществи плана си. Тялото ѝ започваше да напълнява. Макар че Дрейк явно не го беше забелязал, талията ѝ се беше разширила и гърдите ѝ бяха наедрели. Ако не си отидеше, преди да е разкрил тайната ѝ, тя знаеше, че той изобщо няма да я пусне. Това означаваше, че сблъсъкът между Дрейк и Уолдо ще бъде неизбежен.

След като се бяха любили предишната нощ, Дрейк ѝ бе казал, че днес ще ходи заедно с другарите си на лов. Запасите от месо бяха на привършване и той се надяваше да се върне с хубав елен или глиган. Дивечът, който нямаше да бъде изяден веднага, щеше да бъде осолен и оставен за приближаващата зима. Дрейк нямаше да си бъде у дома през по-голямата част от деня и Рейвън реши да се възползва от неговото отсъствие. Нямаше да има по-подходящ момент да замине. Тя се дръпна лекичко от мъжа и се измъкна от леглото.

Той се събуди и посегна към нея.

— Тази сутрин нямаш търпение да напуснеш леглото ни, скъпа. Да не би да си планирала нещо специално?

Рейвън побледня. Дали знае?

— Не. Мислех днес да правя свещи. Това е дълга и скучна работа, исках да започна по-отрано.

— А аз трябва да ставам и да тръгвам с ловците — каза Дрейк. — Бих предпочел да остана в леглото и да се любя с тебе, но дългът ме зове. Сър Ричард остава тук. Ако имаш нужда от нещо, търси него — продължи Дрейк и стана гол от леглото, за да запали свещника. — Стражите, които са на пост на стената, имат заповед да си държат очите отворени за посетители. Имам чувството, че Уолдо скоро ще пристигне, но този път замъкът е добре подготвен за обсада.

— Не може ли сблъсъкът да се избегне? — запита Рейвън. — Не искам заради мене да се пролива кръв.

— Тази вражда вече не е само заради тебе — обясни Дрейк, докато навличаше дрехите си. — Уолдо иска да ме види мъртъв, независимо дали ще те върне при себе си. Омразата му към мене започна много отдавна и с годините се задълбочи още повече. Не знам какви са подбудите му, но един ден смятам да го разбера. Целуни ме за довиждане, скъпа. Довечера ще празнуваме с прясно еленско.

Той се наведе и я целуна леко по устните, но Рейвън не се задоволи с беглата целувка, защото тя можеше да бъде и последната

между нея и Дрейк. Тя обгърна врата му, привлече го към себе си и го зацелува жадно, с цялата страст на стройното си тяло. Когато целувката свърши, той се изправи и я погледна замислено.

— Може би трябва да се върна в леглото и да задоволя глада ти, скъпа.

— Довечера — каза тя и му се усмихна въпреки разяждащата болка, която я късаше отвътре.

Знаеше, че заминаването ѝ ще разгневи Дрейк, но трябваше да постъпи така, за да предотврати кръвопролитие.

— Добре, довечера — съгласи се Дрейк.

Рейвън изчака вратата да се затвори зад него и едва тогава скочи от леглото и се облече в най-топлите си дрехи. Навлече фланелена риза с дълги тесни ръкави, а отгоре сложи вълнена туника. После обу дебелите плетени чорапи и взе най-здравите си кожени обувки. Когато се облече, разстла наметалото си и събра в него нещата, които смяташе да вземе със себе си. Сгъна го на малък стегнат вързоп и го сложи под леглото си.

Остана само още едно нещо да свърши и тя се страхуваше най-много именно от него. Мислеше го от много време и накрая реши да напише бележка, която Дрейк да намери. Просто щеше да му каже, че според нея е време да се разделят и да го помоли да не я търси. Щеше да го помоли да каже на Уолдо, че тя вече не е под неговото покровителство. Можеше дори да намекне в бележката, че има намерение да се върне при съпруга си.

Щом се реши, Рейвън потърси Болдър и го помоли за пергамент, перо и мастило, обяснявайки, че ѝ трябва, за да си прави списък с лични неща. Икономът ѝ намери необходимите неща без никакви коментари и Рейвън се върна във всекидневната, за да напише бележката. Това ѝ отне доста време. Когато свърши, я сгъна, написа името на Дрейк отгоре и я остави на възглавницата, където той със сигурност щеше да я намери. След като съчини бележката, Рейвън взе нещата си от всекидневната и ги скри в конюшнията. Ако някой я запита, щеше да каже, че носи мръсни дрехи в пералнята. Но никой не ѝ обърна внимание.

Рейвън имаше намерение да избяга, когато всички се съберат в залата за обед. Тази сутрин тя беше наглеждала правенето на свещи, за да не събуди подозрение. После, докато хората ядяха, пиеха и

разговаряха, тя слезе тихо по стълбите и излезе през вратата, която слугите използваша, за да носят храна от кухнята в залата. Побърза към конюшната, надявайки се да оседлае пъстрата си кобила, преди да я види някой.

За нещастие съдбата работеше срещу нея. Точно когато стигна конюшната, стражът на стената изсвири предупредително с рога си. Рейвън веднага разбра какво означава това. Конници приближаваха крепостта. Хората излязоха от залата, дъвчейки, и изтичаха за оръжията си. Рейвън изстена смутена. Много късно беше. Прекалено много беше отлагала заминаването. Сега Уолдо е тук и обсадата беше неизбежна. Мислите ѝ литнаха към Дрейк, който беше извън стените, и коленете ѝ се подкосиха от страх. Тя се облегна на стената и изчака сърцето ѝ да се поуспокои, после се върна в кулата.

Дворът гъмжеше от хора. Въоръжени мъже сновяха нагоре-надолу по стълбите и ходниците по стените, други се тълпяха около подвижния мост. Рейвън влезе в залата и изтича нагоре по стълбите към всекидневната, откъдето се виждаше отвъд укрепленията. Едва не припадна от облекчение, когато видя Дрейк и хората му да влизат през подвижния мост. Желязната порта се спусна веднага щом конниците влязоха в двора. Дрейк размени няколко думи със сър Ричард и влезе в кулата.

Рейвън искаше да изтича да го посрещне, но той я изненада, нахълтвайки във всекидневната.

— Чу ли? — запита Дрейк.

Изглеждаше разсеян и Рейвън не можеше да го обвинява. Уолдо беше страшен противник.

— Мислиш ли, че е Уолдо?

— Да. Трябва да се въоръжа. Не излизай от всекидневната, докато не разберем какви са намеренията на Уолдо.

Рейвън така и не можа да отговори. Някой почука настоятелно на вратата.

— Милорд! Аз съм, Евън. Различихме кралския флаг. Един вестоносец току-що дойде да каже, че кралят всеки момент ще пристигне. Какво ще заповядате, милорд?

— Чакай ме в залата, Евън. Слизам веднага — извика Дрейк през вратата.

— Кралят! — възкликна Рейвън. — Какво може да иска?

— Скоро ще разберем — каза мрачно Дрейк. — Може би Уолдо е поискал от него да се намеси и Едуард има намерение да ме накаже.

— Света Дево! — въздъхна Рейвън.

Ако не се беше обърнала към Дрейк тогава в Чърк, нищо нямаше да се случи. Кралят сигурно нямаше да накаже Черния рицар, нали? Заслугата за това, че тя беше избягала от сватбената си нощ, беше точно толкова нейна, колкото и на Дрейк.

Дрейк погледна изцапаната си с кръв туника и направи гримаса.

— Не мога да посрещна краля в такъв вид, цял оплескан с кръв от лова. Имам много малко време. Болдър чака в залата да получи нареждания.

— Аз ще говоря с Болдър — каза Рейвън.

— Кажу ми, че трябва да приготви стаи за гостите и за довечера да има ядене, достойно за крал. Не знам колко души пътуват заедно с Едуард, но сигурно ще са много.

— Аз лично ще говоря с готвачката — каза Рейвън. — Не се тревожи, всичко ще бъде наред.

Тя се приготви да излезе.

— Рейвън, почакай — каза Дрейк и я хвана за ръката. — Не се застоявай долу. Не знам какво иска кралят. Най-добре е да не те вижда, когато дойде. Аз ще поговоря лично с него, преди да те представя.

Рейвън кимна в знак на съгласие. Най-добре беше Дрейк да разбере какво иска кралят, преди да му съобщи, че тя е тук.

— Няма да се бавя — подхвърли тя през рамо, докато излизаше от стаята.

Дрейк свали туниката си и наля вода от каната в един леген. Беше се съблякъл, когато Евън влезе, без да чука.

— Милейди Рейвън ме изпрати да ви помогна за обличането, милорд — каза оръженосецът. — Кажете какво искате да извадя от сандъка ви?

— Най-хубавия ми черен панталон и кадифения жакет — каза Дрейк без никакво колебание. — И късото черно наметало.

Докато Дрейк се миеше, Евън разстла дрехите му.

— Благодаря, Евън. Сега върви и ми донеси меча от оръжейницата.

Дрейк седна на леглото, за да обуе панталона и ботушите, след като Евън хукна да изпълни поръчката му. Острият му поглед веднага

забеляза бележката с неговото име, сложена на възглавницата. Той я погледна с неясно предчувствие, посегна да я вземе, разгърна я и прочете написаното. Когато свърши, го прочете отново, после го смачка в юмрука си.

— Кучка такава — каза през зъби.

Тя искаше да го напусне. Искаше да се върне при Уолдо и му забраняваше да я последва. Откога ли е замислила това предателство? Лъжливите ѝ устни и изкушаващото ѝ тяло го бяха заслепили и той не беше прозрял истинските ѝ чувства. Гняв се надигна и избухна в него. Беше защитавал Рейвън с живота си, беше понесъл невероятни страдания заради нея, а тя нямаше смелостта да му каже в лицето, че иска да си отиде. Вместо това оставяше хладно писмо, което той трябваше да намери. Ако не беше дошъл кралят, Рейвън със сигурност щеше да си иде, преди той да се е върнал с ловците. Сладостта на целувките ѝ и страстта, с която се любеше, са били само една измама.

Дрейк знаеше, че богатството и земите на Уолдо са много повече от неговите. Да не би Рейвън да е решила, че не иска да се откаже от това заради една малка усамотена крепост на един брулен от ветровете бряг?

Дрейк се прокле, задето е бил такъв глупак. Опитът му с Дария трябваше да му подсказва, че не бива да даваш сърцето си на никоя жена от Чърк. Дъхът спря в гърлото му. Беше ли дал сърцето си на Рейвън? Отговорът го замая. Черният рицар наистина беше отдал сърцето си на Рейвън ъф Чърк. Слава на Бога, че не ѝ беше разкрил чувствата си.

Той се изправи изведнъж, стискайки бележката в юмрука си. Отиде до огнището и я хвърли в пламъците. Гледаше безучастно как огънят облизва хартията и я превръща в пепел. Потънал в мрачни и опасни мисли, той надяна жакета и сложи наметалото.

Само след миг Евън се върна с меч, а очите му блестяха от възбуда.

— Кралят приближава стражевата кула, милорд.

Дрейк взе меч от ръцете на младежа и го закрепил на колана си.

— Виждал ли си милейди Рейвън?

Едва се сдържа да произнесе името ѝ, без да изреве.

— Да, преди миг я видях с Болдър в залата.

— Тук съм — каза Рейвън, влизайки забързана в стаята. — Болдър продължава да изпълнява нарежданията ти.

Дрейк само кимна. Не беше способен да произнесе и една дума.

Рейвън го погледна озадачено.

— Станало ли е нещо?

— Облечи се. Ще посрещнем краля заедно.

— Но... не разбирам. Нали каза да остана във всекидневната, докато говориш насаме с Едуард.

— Промених си намерението. Побързай.

Рейвън се спусна към сандъка си и извади оттам нова туника и риза, която сама си беше ушила от коприната, купена наскоро от един амбулантен търговец. Тя ги надяна бързо, препаса туниката с богато бродиран колан, сложи на главата си воал и го затисна със златен обръч.

— Готова съм, Дрейк.

Дрейк я погледна небрежно, хвана я за лакътя и я поведе вън от стаята.

Рейвън изведнъж си спомни за бележката, която беше оставила за Дрейк. Не можеше да допусне той да я намери сега. Дръпна се назад.

— Чакай, забравих нещо.

— Не, не си — каза Дрейк на нисък глас.

Пръстите му се впиха болезнено в меката плът над лакътя ѝ и тя извика от болка.

— Боли ме. Какво ти става? Защо си сърдит?

— Какво има ли? — изсъска Дрейк. — Какво може да има? Когато Уолдо дойде, лично ще те предам в ръцете му. Ако не дойде, ще те пратя при него.

— За какво говориш?

Разбрал е! Господи, намерил е бележката! Спомняйки си собствените си думи, тя разбра, че сигурно са му прозвучали студено и отчуждено, но тя искаше точно това, за да му попречи да тръгне след нея. Беше се опитала по единствения възможен за нея начин да предотврати жестокия сблъсък между Уолдо и Дрейк.

— Прочел си бележката — прошепна Рейвън. Никога не я беше гледал с такова презрение.

— Да — изшептя той. — Що за жена си ти? — Във всяка негова дума се четеше присмех. — Не ти стигна почтеност да ми кажеш в лицето, че искаш да се върнеш при съпруга си. Тъкмо ти ме помоли да те защитя, ако не си забравила. Живя под моя покрив, хранеше се от това, което ти даваха, любеше се с мене така, сякаш това ти харесваше. Не те разбирам, милейди. Да не би изведнъж да си решила, че копелето не е достатъчно добра партия за тебе?

Смаяна, Рейвън не можеше да повярва, че нейната бележка е породила такива враждебни чувства у Дрейк. Тя смяташе, че той с радост ще се отърве от нея. Нима не знае, че тя ще направи всичко възможно, за да го предпази от Уолдо? Как може толкова да се е заблуждавала, че да сметне, че той ще я разбере?

— Ти не разбираш, Дрейк — извика тя, разстроена. — Надявах се като си тръгна, това да предотврати кръвопролитие.

— Не искам да го обсъждам, Рейвън — каза остро Дрейк, дърпайки я със себе си към стълбите. — Кралят чака долу.

Рейвън слезе по стъпалата с очи, изпълнени със страх. Тя не познаваше този сърдит мъж. Стигнаха в залата тъкмо навреме, за да поздравят краля, който влизаше заедно със свитата си.

Рейвън отстъпи назад, докато Дрейк пристъпваше напред и коленичи още пред краля.

— Сир, оказвате ми голяма чест с вашето посещение.

Крал Едуард III беше едър мъж с правилни черти и винаги усмихнат. Имаше прекрасни отношения със своите барони, защото беше оженил няколко от единадесетте си деца в баронски семейства. Едуард и синът му, от когото всички се възхищаваха, Черният принц, имаха големи успехи във войните и поданиците им много ги уважаваха.

— Стани, Дрейк ъф Уиндхърст — каза кралят. — Трябва да видя със собствените си очи чудесата, които си създал в този замък. Но това не е единствената причина, поради която пропътувах толкова много левги. Не, Дрейк, аз ти нося и подарък.

— Подарък ли, сир? Вие вече ми дадохте много повече от това, на което съм се надявал.

— Ти спечели всичко това и дори повече — каза развълнуван Едуард. — Сега аз ти вода съпруга.

Краката на Рейвън се разтрепери и тя се отпусна на най-близката пейка. Съпруга! Дрейк трябваше да се ожени за жена, която кралят му беше избрал. Рейвън знаеше, че този ден ще дойде, и се почувства така, сякаш целият свят се е сгромолясал. Дрейк я мразеше, а сега щеше да се жени.

— Съпруга ли, сир? — повтори Дрейк. — Аз... не съм мислил да се жена толкова скоро.

— Мъжът има нужда от съпруга — каза сърдечно Едуард. — Твоето владение ще има полза от нежната женска ръка, да не споменаваме за наследниците, които ще имаш от този брак.

— Да, сир — каза притеснено Дрейк.

По даден от краля знак една млада жена пристъпи напред. С покорно сведена глава тя хвърли плах поглед към Дрейк изпод спуснатите си клепачи. Беше богато облечена в кадифе. Талията ѝ бе опасана със златен колан, а сложната ѝ коафюра правеше простия воал и обръча на Рейвън да изглеждат съвсем обикновени.

— Поздрави лорд Дрейк, Уила — каза сърдечно кралят. Уила вдигна глава, усмихна се неловко на Дрейк, после бързо пак сведе чело. Рейвън веднага забеляза чара на тъмнокосата красавица. Косата ѝ беше черна като гарваново крило, а безупречната ѝ сметанова кожа и светлокафявите ѝ очи засенчваха красотата на Рейвън, или поне тя така си помисли. Уила направи съвършен реверанс и Рейвън се запита как Дрейк ще може да устои на такава невинна красота.

— Уила е моя повереница — каза Едуард. — Когато мислих за кого да я омъжа, веднага се сетих за тебе. Годежът ще се състои утре, а сватбата на следващия ден. Доведох моя изповедник да изпълни церемонията.

Черен облак се спусна над Рейвън. Главата ѝ се завъртя, завъртя се и залата около нея. Трябваше да се оттегли, преди да е направила нещо, с което да се изложи. Думите на краля все още звъняха в ушите ѝ, тя се изправи на омекналите си крака, възнамерявайки да избяга в стаята си, където нямаше да вижда годеницата на Дрейк, но не ѝ бе съдено да го стори. За пръв път в живота си Рейвън припадна.

Рейвън се свести и видя лицето на Дрейк, надвесено на няколко сантиметра над нейното. Изражението му беше свирепо, а настроението явно също толкова мрачно, колкото и гримасата му. Осъзна, че лежи на една пейка, и се опита да стане.

— Почини си още малко, милейди.

Рейвън отмести поглед към Едуард, който я гледаше загрижено. После си спомни. Дрейк щеше да се жени за милейди Уила, а тя беше припаднала.

— Съжалявам, ваше величество — извини се Рейвън. — Не знам какво стана. Сега съм добре.

Кралят ѝ подаде ръка и тя седна.

— Познавам ли ви, милейди?

— Моите извинения, сир — каза Дрейк, като кимна небрежно към Рейвън. — Моята любовница, милейди Рейвън ъф Чърк.

— Дрейк!

Рейвън беше толкова близо до повторен припадък, че трябваше да затвори очи, за да спре залата да се върти пред погледа ѝ.

Кралят се вгледа в Рейвън, после дръпна настрана Дрейк и каза:

— Проявихте умишлена жестокост, лорд Дрейк. Ще поговорим по-късно за това.

Той отново се обърна към Рейвън.

— Чух, че сте се омъжили за Уолдо ъф Еър, милейди Рейвън.

Рейвън прехапа устни, за да не затреперят.

— Милейди? — настоя кралят.

— Да, аз съм съпруга на Уолдо. Но само по име — прибави тя. — Бракът не беше консумиран.

— Ако си спомням правилно — замисли се Едуард, — Уолдо не ми е искал разрешение да се ожени. Той не беше ли женен за сестра ви? Тя умря, нали? Бракът с балдъза е кръвосмешение — каза кой кисело.

Думите на краля накараха изповедника му да се наведе и да прошепне нещо на ухото на Едуард.

— О, да, сега си спомням, отче. Лорд Уолдо получи разрешение от папата, за да се ожени за сестрата на покойната си съпруга. Не мога да споря с папата, но това не ми харесва. Къде е съпругът ви, милейди Рейвън?

— Може би е на път към Уиндхърст, за да поиска жена си — каза Дрейк.

Суровият му отговор пресече въпросите на краля.

— Нищо не разбирам — каза Едуард с леко отегчение в гласа. — Много съм уморен от пътя, за да слушам дълги обяснения. По-късно, след вечерята и годежа, ще поговорим насаме, лорд Дрейк. Подозирам, че ще се занимавам с тази история до късно след полунощ. Готови ли са моите и на свитата ми покой?

Болдър пристъпи напред и се поклони.

— Моля да ме последвате, ваше величество. Ще ви заведа в покоите ви. Южната кула е приготвена за вас и свитата ви. Войниците ви ще се настанят в помещенията на гарнизона, а за милейди Уила и нейната прислуга има стаи на горния етаж. Надявам се помещенията да ви задоволят.

— Вашето гостоприемство винаги е било задоволително, лорд Дрейк — каза благосклонно кралят.

— Ако имате нужда от нещо, сир — добави Дрейк, — само трябва да го поискате.

— Ще заведа милейди Уила и камериерката ѝ в техните стаи — предложи Рейвън.

Тя видя как тялото на Дрейк се напруга. Знаеше, че гневът му е насочен срещу нея. Това, че я обяви открито за своя любовница, я беше разтърсило и сега се чувстваше замаяна. Усещаше колко много го беше наранила коравосърдечната ѝ бележка, но това не можеше да се сравни с онова, което той току-що ѝ бе сторил. Беше я нарекъл своя курва пред краля.

Милейди Уила се поколеба, като че ли не беше сигурна дали да тръгне с Рейвън. Хвърли плах поглед към Дрейк, но той сякаш не забелязваше деликатните чувства на Уила. След дълга пауза тя последва Рейвън по стълбите към втория етаж.

— Откога сте любовница на лорд Дрейк? — запита Уила, когато се изкачиха по витата стълба.

Рейвън сметна въпроса ѝ за нахален и реши да не отговаря.

— Аз никога не бих станала курва на някой мъж — продължи Уила с презрително изсумтяване. — След като се оженим с лорд Дрейк, вие ще трябва да си намерите друг покровител.

— На колко сте години, милейди Уила? — запита Рейвън.

— Петнадесет. Крал Едуард казва, че това е добра възраст за женене.

Рейвън въздъхна.

— Вие сте толкова млада и невинна. Не знаете нищо за живота. Лорд Дрейк изяжда такива невинни деца като вас.

Уила окръгли очи.

— Какво имате предвид?

— Не ми обръщайте внимание — отвърна Рейвън. — Днес не съм на себе си. Тя спря пред една празна стая. — Надявам се тук да ви бъде удобно. Ако имате нужда от нещо, моля, пратете камериерката си да каже на слугите.

— Къде е вашата стая? — запита Уила.

— В другия край на коридора. Багажът ви скоро ще бъде донесен тук, в стаята. Ако искате да се изкъпете, пратете камериерката си в кухнята да поиска вана.

Тя се обърна и тръгна да излиза.

— Милейди Рейвън!

Рейвън спря и погледна през рамо към Уила.

— Да?

— Къде спи лорд Дрейк?

— Където му хареса — отговори Рейвън, тръгвайки с разтреперани крака по коридора.

Рейвън едва не припадна, влизайки в стаята си. Хвана се за вратата, за да не се строполи, и безуспешно се опита да изтрие от мисълта си картината на интимната прегръдка между Уила и Дрейк. Представяше си как той целува Уила, как я люби с ръце и уста и накрая я взема по най-първичния начин, който мъжът познава. Пусна вратата и се хвърли на леглото. Лежа там дълго, загледана в тавана.

Дрейк размени няколко думи с Болдър, а после поговори със сър Ричард относно настаняването на кралските рицари. Уверен, че всичко

ще бъде наред, той седна на масата и поиска бира. Един слуга донесе веднага една гарафа и я сложи на масата пред Дрейк. Дрейк напълни чашата си и отпи голяма глътка, а мисълта му се зарея в изненадващия обрат на събитията. Подтикът да нарани Рейвън го беше накарал да я представи на краля като своя любовница и той вече съжаляваше за суровите си думи. Пристигането на младата жена, която трябваше да стане негова съпруга, го беше стреснало и той още не можеше да се съвземе.

Макар че милейди Уила беше красива, тя не го привличаше сексуално. Изглеждаше банална и лишена от страст, за разлика от Рейвън, чийто дух и огън веднага го възпламеняваха. Да, Уила щеше да управлява домакинството му и да му роди деца, без да се оплаква, както и да остава незабележима в сянката му. За съжаление той очакваше нещо повече от послушание от съпругата си. Той искаше партньорка, любовница, жена, чиято гореща кръв да подхожда на неговата. Жена, която щеше да приема с радост съпруга си в своето легло.

Той искаше... *Рейвън*.

Не можеше да хареса милейди Уила. Тя му приличаше на капризно, незряло дете, което може би щеше да припадне в брачната си нощ.

Дрейк довърши бирата и поиска още. Колкото и да се опитваше, не можеше да се напие. Припомни си отново мига, когато Рейвън беше припаднала, и как се уплаши за нея тогава. Рейвън беше здрава жена, не се поддаваше на припадъци и истерии. Тя щеше да го напусне. Беше намислила да пътува сама по несигурни пътища в опасни времена, а за това се искаше смелост.

Колкото повече мислеше за студеното писмо, което му беше оставила Рейвън, толкова повече се гневеше. Макар че яростта му донякъде бе смекчена от грижата за здравето ѝ, все още не се беше успокоил напълно. Нуждата да види Рейвън, да я наругае за непочтеността ѝ, го накара да скочи на крака. Изкачи бързо стъпалата, толкова начумерен, че слугите бягаха от пътя му. Нахлу в стаята на Рейвън, без да чука, и затръшна вратата зад гърба си.

Намери Рейвън легнала на леглото, загледана в тавана, и нуждата да разкъса дрехите ѝ и да се вреже в нея беше толкова силна, че той едва не избухна.

Рейвън подскочи, а стреснатият ѝ поглед го предизвика:

— Какво правиш тук?

Той стигна с две крачки до леглото и я загледа мълчаливо, с ръце на кръста и яростно изражение.

— Болна ли си?

— Не, добре съм.

Не ѝ повярва.

— Защо припадна?

Погледите им се срещнаха и се сблъскаха. Тя отговори с въпрос:

— Защо ме представи като своя любовница?

— Отговори ми на въпроса.

— Ти ми отговори.

— Много добре. Представих те като моя любовница, защото ти си точно това — изтъкна Дрейк.

— О, колко жестоко. Колко надменно — разяри се Рейвън.

— Само следвам примера ви, милейди — изръмжа той. — Ти искаше да ме напуснеш. Коравосърдечната бележка, която си написала, е дело на страхлив човек. Мислиш ли, че нямаше да ти позволя да се върнеш при съпруга си, ако желаете това? Защо, Рейвън? Защо реши да ме напуснеш? Щях да те защитавам с живота си.

— Искях да предотвратя кръвопролитие — прошепна Рейвън.

— Истината, Рейвън — каза остро Дрейк. — Искам истината. Притеснява те това, че съм копеле, така ли е? Затова ли искаш да се върнеш при Уолдо?

— Не! Никога не съм възнамерявала да се върна при Уолдо. Написах го, за да изглежда така.

— Казах, че искам истината, милейди. Стига лъжи!

— Тебе искам, Дрейк. Винаги съм те искала.

Дрейк присви очи.

— Докажи го.

Той се отпусна на леглото, покривайки я с тялото си. Сведе глава и устните му се прилепиха в нейните. Целуваше я силно, притискайки уста в нейната, докато устните ѝ се разтвориха под опипващия му език. Той започна яростно да мачка устата ѝ, искаше да я накаже, задето го е накарала да се интересува от нея. Някоя жена не го беше привличала така, както Рейвън, нито така жестоко го беше разочаровала. Искаше да

я разтърсва, да ѝ крещи, да ѝ каже, че е искал да умре заради нея. Какво повече можеше да иска една жена от мъжа?

Отдръпна уста от нейната и се вгледа в очите ѝ.

— Ще се любя с тебе, Рейвън. Знаеш, че го искаш. Винаги е така между нас.

От гърлото ѝ се изтръгна изхлипване, но той не му обърна внимание. Знаеше, че думите му ще я наранят, но не повече, отколкото тя го беше наранила. Горящ от нетърпение, той започна да къса дрехите ѝ, докато я съблече напълно.

— Така те искам — каза той, откривайки зъби. — Гола и с широко отворени крака.

Съблече се с невероятна бързина и остана гол като нея. Нуждата бушуваше в него и той не можеше да бъде търпелив, нито да бъде нежен. Дръпна я под себе си, обхвана с уста розовото зърно, докато с ръка мачкаше другата ѝ гърда, а слабините му се триеха в нейните и ерекцията му търсеше топлото място между краката ѝ.

Смаяна, Рейвън застина, а от гърдите ѝ се излъчваха невероятни усещания към онова мокро място, в което членът на Дрейк напираше да влезе. Тя не искаше неговия гняв, искаше любовта му.'

— Не! Не така.

Той вдигна глава и я погледна. Загубена в дълбините на сребристия му поглед, тя можеше да му устои не повече, отколкото би могла да престане да диша, и не се и опита.

Поддавайки се, тя заплете пръсти в косата му, впи се във врата и в раменете му, стенийки името му, докато устата му похищаваше нежните ѝ гърди. Силното му сърцебиене отекваше тежко в нея. Тя затисна устата си с опакото на дланта, за да сподави един вик, когато устата му се плъзна надолу по тялото ѝ, захващайки лакомо пъпа ѝ по пътя към по-нежни територии. После той я намери. Хълбоците ѝ подскочиха нагоре, когато той зарови лице между краката ѝ и започна да ближе и да смуче меките гънки на нейния пол.

Тя се опита да събере разума си и след малко почти успя, сграбчи косата му и го накара да се дръпне от нея. Не биваше така. Тя губеше контрол. Дрейк искаше да я накаже, да покаже, че е неин повелител. За съжаление успяваше. Цялото ѝ тяло трептеше от желание, когато устата му се прилепи отново върху нея и пръстите му се вмъкнаха в нея.

— Дрейк!

Дрейк вдигна глава и ѝ се усмихна.

— Искаш ли да вляза в тебе сега, Рейвън?

Точно това искаше тя. Ако той не запълнеше тази болезнена нужда вътре в нея, тя скоро щеше да полудее.

— Да! Не? О, моля те!

Усмивката му стана свирепа, докато разтваряше краката ѝ и навлизаше в нея твърдо и надълбоко.

— Сложи си краката на гърба ми — заповяда той.

Тя го направи и той се вмъкна още по-дълбоко. После започна да се движи. Не беше бавното нежно любене, а свирепо чифтосване, краката ѝ бяха обвити около него, а хълбоците му се повдигаха и спускаха в див ритъм. Тя беше загубена, безнадеждно загубена, обладавана от мъжа, когото обичаше — от мъжа, който принадлежеше на друга, точно както той не можеше да я назове своя. Но в сърцето си тя знаеше, че ще бъде завинаги негова. И носеше дете в себе си, за да докаже това.

Натискът вътре в нея растеше, той навлизаше до дъно. И тогава тя избухна. Закреця, умът ѝ се замъгли и тя излетя в кулминацията си. Притисна се в него, докато тялото му се извиваше и горещата му сперма я изпълваше.

След секунди той се строполи върху нея. Тя прие тежестта му без стон, уплашено осъзнавайки, че може би никога повече няма да бъдат заедно по този начин. Както познаваше Дрейк, той щеше да се подчини на краля си и да се ожени за милейди Уила. Сама и изоставена, Рейвън щеше да бъде принудена да събира пръснатите късчета от живота си и да избяга в дома на леля си. Никога нямаше да се върне при Уолдо, закле се тя, и щеше да пази детето си с цената на живота си.

Рейвън отвори очи и стреснато видя, че Дрейк я наблюдава със странно пламъче в очите.

— Гледаш ме така, сякаш ме мразиш.

— Не те мразя — каза той, отдръпна се и се изтегна до нея. Гласът му беше толкова лишен от чувства, че тя не можа да се сдържи да не посегне към него и да го погали по рамото. Той замръзна, после се обърна и се взря в нея.

— Готова ли си за още?

Тя потръпна, стресната от жестоките му думи.

— Искам истината — каза тя сърдито. — Кажи ми. Само като твоя курва ли ме мислиш?

Той се изправи изведнъж.

— Аз изобщо не мисля за тебе.

Лъжи. Само лъжи, прошепна вътрешният глас на Дрейк. Лейди Уила никога нямаше да заеме мястото на Рейвън, нито в леглото, нито в сърцето му. Рейвън беше пробила стената около гърдите му и сега той трябваше да направи необходимото, за да запуши пробива.

— Отказвам да повярвам, че толкова малко се интересуваш от мене.

— И аз мога да кажа същото за тебе — подхвърли той, докато се напъхваше в панталона си по-яростно, отколкото беше необходимо.

— Не! Как да ти обясня, когато ти отказваш да ме изслушаш?

— Много късно е за нас, Рейвън. Истината вече няма значение. Кралят заповядва аз да се ожения за милейди Уила и трябва да се подчиня.

Рейвън прие думите на Дрейк със съкрушена въздишка.

— Ще си отида преди сватбата.

Дрейк понечи да запита къде ще отиде, но успя да се въздържи. Вече не беше задължен да закриля Рейвън.

— Поискай от Болдър да ти даде пари, колкото ти трябва за пътуването. Когато решиш къде ще отидеш, ще ти осигуря ескорт.

Той стигна до вратата и сложи ръка на дръжката. Така ли трябва да бъде, запита се той. Такова яростно любене, каквото щеше да си спомня до края на живота си, а после това студено сбогуване? Погледна през рамо към Рейвън. Тя беше прикрила голотата си с чаршаф и го гледаше така, сякаш очакваше нещо повече от него. Тихи сълзи се стичаха по бузите ѝ, а пълните ѝ розови устни потрепваха.

— По дяволите! — извика Дрейк и изтича обратно към леглото. — Какво искаш от мене, милейди? Заклел съм се да се подчинявам на моя крал. Знаем, че ти отнех честта, Рейвън, но после се заклех да те закрилям с живота си. Станах уязвим за тебе. Знаеш ли какво ми причини твоята бележка? Едва не ме унищожи. Макар че не я харесвам, съм длъжен да се ожения за милейди Уила. Но след като спя с нея, имам намерение да напусна Уиндхърст и да търся удоволствия другаде. Никоя жена няма отново да заеме сърцето ми.

След като каза повече, отколкото беше имал намерение да каже, Дрейк изхвъркна от стаята и налетя право на милейди Уила.

— Лорд Дрейк! — С разширени от страх очи тя погледна свирепото му изражение и се дръпна назад. — Аз... мислех, че това са стаите на дамите. Не очаквах да ви намеря тук. — Тя погледна многозначително към вратата, от която току-що бе излязъл Дрейк. — Това не е ли стаята на милейди Рейвън?

Дрейк нямаше настроение за светски разговори.

— Точно така, милейди.

— Кога милейди Рейвън ще напусне Уиндхърст?

С всяка изминала минута настроението му ставаше все по-мрачно.

— Когато реши.

— Простете ми, милорд, не исках да ви разсърдя.

— Не, вие ми простете, милейди. Страхувам се, че съм ви натъжил.

Тя му се усмихна неуверено.

— Прощавам ви, милорд.

Прикри уста с ръка и се засмя нервно. Звукът запили по нервите на Дрейк.

— Очаквам банкета довечера. Може би ще успеем да се опознаем по-добре — прибави тя.

Дрейк наклони глава и ѝ предложи ръката си.

— Мога ли да ви придружа до залата?

— Не, аз търсех... ами... — Лицето ѝ стана яркочервено.

Дрейк си спести неудобството да я насочи към тоалетната, защото по коридора се зададе запъхтяната ѝ камериерка.

— Намерих я, милейди. Последвайте ме.

— До довечера — засмя се престорено Уила, направи реверанс и хукна подир камериерката.

— Да ме пази Господ от хилеци се невинни девизици — процеди Дрейк през зъби след нея. Какво си е мислил кралят? Всеки глупак можеше да види, че той и Уила не си подхождат. Тръгна да търси Болдър. Банкетът довечера трябваше да бъде съвършен. Искаше кралят да бъде в добро настроение.

Рейвън би предпочела да вечеря в стаята си тази вечер, но реши, че е страхливо да се крие. Облече си най-хубавата копринена рокля и

риза, сложи си накита за глава, който беше купила наскоро от един амбулантен търговец, събра смелост и слезе долу в залата. Всички вече бяха насядали, когато тя дойде и зае едно свободно място възможно най-далече от главната маса.

Марго и помощничките ѝ в кухнята са надминали себе си, помисли Рейвън, докато на масите пристигаха едно след друго най-разкошни ястия. В чест на краля масата блестеше от сребро — ножове, лъжици, солнички и чаши. Пред всеки прибор имаше дебела филия вчерашен хляб, върху който се поднасяха парчетата печено месо.

Слугите сновяха из залата, разнасяйки подноси с хляб и други деликатеси. Най-доброто вино на Дрейк беше налято в делви и от тях се пълнеха сребърните чаши на всички гости.

Първо беше поднесена супа, последваха я желирани змиорки, глиганска глава, еленско, пауни, прасета сукалчета и много птици. От зеленчуците имаше грах и зелен фасул. Вечерята завърши с плодови пите, орехи и сирене.

Рейвън едва се докосна до храната. Апетитът ѝ изчезна в мига, когато видя милейди Уила да се навежда към Дрейк и да му шепне на ухото. Тя сведе очи към чинията си и почувства, че стомахът ѝ натежава. Да се прави на равнодушна към мъжа, когото обичаше повече от всичко на света, беше най-трудното нещо, което някога ѝ се беше налагало да прави.

Дрейк беше видял Рейвън да влиза в залата и беше загубил нишката на мисълта си. Някой можеше да сметне милейди Уила за класическа красавица, но Дрейк я намираше за бледа и безжизнена в сравнение с искрящата красота и дух на Рейвън. Той се загледа през залата към Рейвън, внезапно озадачен от нещо, което беше забелязал напоследък в нея — някакво особено вътрешно сияние. Гледаше я така напрегнато, че скоро кралят го стрелна неодобрително с очи. Той обърна поглед към чинията си, но си помисли, че мястото на Рейвън е на главната маса, до него. Искаше да я вземе и да я сложи да седне до себе си, но знаеше, че ако обръща внимание на любовницата си повече, отколкото на бъдещата си жена, ще си навлече гнева на краля.

Дрейк отново се зае с храната в чинията си. Всичко беше прекрасно, но почти не му се ядеше. Погледна към Едуард и с удоволствие видя, че той се наслаждава на вечерята. От другата му страна Уила ровеше в чинията си с дамска деликатност.

— Храната не ви ли харесва, милейди Уила? — запита Дрейк.

Уила изпусна ножа си и премига насреща му, а очите ѝ се премрежиха от страх.

— Да не съм ви изплашил, милейди? — запита Дрейк, изненадан от реакцията ѝ на този простичък въпрос.

Уила сведе поглед към скута си.

— Простете ми, милорд. Отгледана съм в манастир и мъжките гласове понякога ме стряскат.

Дрейк изстена. Отгледана в манастир. Първия път, когато Уила го видеше гол, сигурно щеше да припадне.

— Защо сте била отгледана в манастир, милейди?

— Аз имам голямо наследство, милорд. Станах възпитаница на краля, когато родителите ми умряха от треска. Бях на седем години, когато Едуард ме настани при монахините, за да пази богатството ми от хора, които биха искали да се оженият за мене, за да се възползват от него.

— Монахините научиха ли ви на съпружеските ви задължения? — запита Дрейк.

Очите ѝ останаха все така почтително сведени.

— Знам какво трябва да правя, милорд. Аз... — Тя сви рамене и се осмели да му хвърли един поглед изпод дългите си гъсти мигли. — Моля ви да не бъдете много взискателен. Щом се зачене дете, ще бъде греховно да се продължават... отношенията, докато не пожелаете друго дете — каза тя превзето.

Дрейк я погледна смаян. Това не беше възможно.

— Щом чувствата ви са такива, не би трябвало да възразите, ако си взема любовница — каза той, пробвайки почвата.

Очите на Уила се разшириха и се вдигнаха към лицето му.

— Това е против божиите закони. Ще извършите прелюбодеяние. Няма да го допусна, милорд.

Думите ѝ бяха като на глезено дете, което иска техният брак да протича по нейните правила.

— Какво очаквате да направя, милейди? Вие казахте, че ще ме приемете в леглото си само когато искаме да заченем дете. Страхувам се, че сте зле осведомена за нуждите на мъжете. Вие сте млада, милейди. Кралят е допуснал грешка, като ви е довел тук. Ние двамата няма да си подхождаме.

Дрейк се обърна отново към чинията си, преднамерено пренебрегвайки изумената въздишка на Уила. Нямахше представа, че крал Едуард, който седеше от дясната му страна, следеше разговора им.

Едуард се наведе към Дрейк и запита тихо:

— Да не би милейди Уила да не ви харесва?

— Милейди Уила е прекалено млада и невинна за мене — отвърна Дрейк, подбирайки внимателно думите си. — Ние няма да си подхождаме.

— Глупости — избухна кралят. — Тя е точно това, което ви трябва, за да създадете семейство. Естествено млада е, но повечето мъже разчитат на съдбата да им позволи да възпитат страстта на невинна девица, за да отговаря на техните нужди. — Той се наведе по-близо. — Милейди Уила е толкова богата, колкото е и красива. Бракът с нея ще ви донесе няколко имения.

Богатството не го интересуваше.

— Не мога ли с нещо да ви накарам да промените решението си, сир?

Едуард се намръщи, а погледът му се зарея из залата и накрая спря на Рейвън.

— Това е милейди Рейвън, нали? Тя е причината да не искате да се жените. Трябва да поговорим насаме, Дрейк. Нямам търпение да науча как дамата е станала твоя любовница. Познавам Уолдо ъф Еър. Той няма да остави жена си без бой.

— Да, трябва да поговорим — съгласи се Дрейк. — Може би ще отложите годежа и сватбата.

— Не. Отец Бърнард е готов да извърши годежната церемония мед развлеченията, които сте ни приготвили. Ще има развлечения, нали?

— Да — каза навъсено Дрейк.

Беше изчерпал въображението си. Не искаше милейди Уила. Бракът щеше да направи нещастни и двамата.

— Болдър е поканил актьори от селото. Има дори един разказвач, който много добре разказва разни истории.

Очите на Едуард светнаха.

— Ах, колко обичам хубавите разкази. Що се отнася до брака, предвиждам, че ще е добър и за двама ви.

Дрейк не мислеше така, но не каза нищо. Не беше добре да дразни краля. Той даде знак на Болдър и веднага една трупa акробати нахълта в залата. Дрейк изтърпя стоически цялото представление, не се развесели дори когато един шут започна да изнася смешните си номера. После разказвачът започна да развлича гостите с разкази за смелостта на Дрейк. Той все още възхваляваше подвизите на Дрейк, когато един страж влезе с бърза крачка в залата.

Той се насочи право към главната маса и се поклони пред краля. После се обърна към Дрейк.

— Сър Джон и един непознат ездач приближават към стражевата кула, милорд.

— Вдигнете решетката — нареди Дрейк. — Поканете сър Джон да дойде в залата. Нямам търпение да го видя.

— Отдавна ли отсъства сър Джон, Дрейк? — запита Едуард.

— Да. Очаквах го да се върне от доста време насам и се страхувах да не му се е случило нещо. Много ми олекна, като го виждам да се връща жив и здрав.

Разказвачът завърши историята си, поклони се на краля и напусна залата секунди преди сър Джон, придружен от крехък старец в кафяво расо, да влезе там.

— Сър Джон — приветства го Дрейк, — доведи насам госта си. Колко хубаво е, че те виждам, приятелю. Поздрави нашия крал, а после ми кажи кого си довел със себе си.

Сър Джон се поклони ниско.

— Ваше величество, колко хубаво е, че ви виждам отново. Учудих се, като видях вашия флаг да се вее от парапета. Какво ви води в Уиндхърст?

— Радвам се да ви видя отново, сър Джон. Вие с Дрейк сте едни от най-добрите ми съюзници. Никога няма да забравя колко храбро се бихте в защита на Англия. Моето посещение тук има определена цел. Доведох невеста на лорд Дрейк. Запознайте се с милейди Уила.

Джон хвърли кос поглед към Дрейк, после отправи очи към красивото младо момиче, което седеше до него. Дори да се беше запитал какво става с Рейвън, той запази въпроса за себе си.

— Добре дошла — каза той, покланяйки се дълбоко пред милейди Уила.

— Кой е твоят гост? — запита Дрейк.

— Някой, с когото ще се запознаеш с голяма радост — каза Джон. — Дрейк ъф Уиндхърст, това е отец Амброуз, свещеникът, който е венчал майка ти и баща ти.

Дрейк скочи на крака и така силно стисна ръба на масата, че кокалчетата на пръстите му побеляха.

— Отче Амброуз! Кажете ми истината! Венчахте ли сър Базил и Лита Ан Хауел?

Белокосият свещеник пристъпи напред и отдаде почит на краля. После обърна късогледите си очи към Дрейк.

— Да, милорд, това е вярно. Майка ви и баща ви бяха законно оженени в уелското село Билтуелс. Селото се намира близо до границата, недалече от замъка Чърк. Аз самият записах венчавката в енорийския регистър.

Кралят се наведе напред.

— Защо не се появихте по-рано, за да разкриете това?

— Малко след като извърших церемонията, черквата бе унищожена от огън. Избягах, за да спася живота си, когато приятели ми казаха, че бащата на лорд Базил искал да няма живи свидетели на брака на сина му с обикновена уелска девойка. Той успя да опожари черквата, но аз спасих регистъра. Отнесох го със себе си, когато избягах от горящата черква.

— Отец Амброуз е донесъл със себе си страниците от регистъра, където са записани техните имена, сир — каза сър Джон.

Кралят потърка гладко обръснатата си брадичка, явно премисляйки всичко, което беше чул дотук.

— Продължавайте с разказа си, отче Амброуз. Къде бяхте през всичките тези години?

— Избягах в Северен Уелс, ваше величество. Намерих едно село, което имаше нужда от свещеник, и се установих там, за да служа на новото си паство.

— Къде намерихте добрия отец, сър Джон? — запитва кралят.

— Лорд Дрейк ме прати в Билтуелс да предам съобщение на неговата баба. Когато пристигнах, тя ми каза, че най-накрая е намерила отец Амброуз, човека, който може да удостовери законното рождение на Дрейк. Той тъкмо се бил върнал в манастира край Билтуелс, за да доживее там отредените му години. Селският свещеник казал на бабата на Дрейк къде може да намери отец Амброуз. Нола търсела

свещеника от години, надявайки се да докаже, че Дрейк е законнороден.

— Вярно е — потвърди отец Амброуз. — Нямах представа, че Нола ме търси, иначе щях да се върна и да ѝ покажа доказателството, което ви е било необходимо. За съжаление не знаех нищо за спора относно детето, родено след моето бягство. Но сега съм тук, за да обявя пред Бога и пред моя крал, че Дрейк ъф Уиндхърст не е незаконнороден. Ако Базил ъф Еър се е оженил за друга жена, без да разтрогне брака си с Лита Ан Хауел, тогава всяко потомство от този брак е незаконно.

— Това променя много неща — заяви Едуард. — Имам много да мисля. И разбира се, ще трябва да проуча регистъра, преди да провъзглася лорд Дрейк за истинския граф на Еър, а Уолдо за незаконнороден. Докато нещата се наредят така, че да бъде удовлетворен, годежът трябва да се отложи.

Усмивка плъзна по устните на Дрейк, докато погледът му търсеше Рейвън из залата. Намери я сред морето от лица. Погледите им се срещнаха и се впиха един в друг. После тя стана малко несигурно и се оттегли.

Дрейк смръщи вежди. Искаше да изтича подир Рейвън, но кралят сложи ръка на рамото му, напомняйки му, че сега трябва да се обсъдят много важни неща, засягащи новото му положение.

Едуард стисна рамото му.

— По-късно можеш да идеш при нея. — Той разви листа от църковния регистър и го прегледа набързо. — Седни с мене при огнището, за да поговорим насаме.

— Да, сир — каза Дрейк и последва Едуард до другия край на залата.

Болдър дойде с гарафа и две чаши. Остави ги на малката маса. Дрейк го освободи с махване на ръка и сам напълни чашите. Подаде едната на краля, а другата задържа между дланите си. Взря се разсеяно в танцуващите пламъци, докато кралят разглеждаше страницата от църковния регистър.

След миг размисъл Едуард каза:

— Изглежда, че спрямо вас, лорд Дрейк, е била извършена голяма неправда. Познавах стария граф Еър, бащата на Базил. Той беше горд човек, дори високомерен. Очевидно е бил готов на всичко, за да види сина си оженен за жена, равна нему по ранг и произход.

— Никога не съм се съмнявал в законния брак между майка ми и баща ми — каза Дрейк. — Баба ми каза да чакам, че един ден това доказателство ще се появи, и беше права.

Едуард подаде пергамента на Дрейк. Дрейк го проучи внимателно.

— Изглежда истинско.

— Да. Бих повярвал дори ако думите на свещеника бяха единственото доказателство. Свещениците не лъжат. — Той започна да барабани с пръсти по облегалката на стола, сякаш премисляйки какво трябва да предприеме, за да поправи злината, причинена на Дрейк.

— От днес нататък ти трябва да бъдеш известен вече като лорд Дрейк, граф на Еър и Уиндхърст. Имаш законно право върху всички

земи и богатства в двете владения — заяви Едуард.

— Ами Уолдо, сир? — запита Дрейк.

— Той не заслужава нищо, но понеже се би смело при Креси, няма да бъде наказан. Нека се знае, че отсега нататък той ще бъде известен само като сър Уолдо и че ти си негов сеньор. Като негов висшестоящ имаш право да поискаш от него да ти се закълне във вярност.

След като години наред бе наричан копеле, Дрейк бе замаян от новото стечение на обстоятелствата. Независимо от всичко, мисълта какво ще направи Уолдо, когато разбере това, бързо го върна към действителността.

— Уолдо няма доброволно да приеме решението ви — предупреди го Дрейк.

Едуард се усмихна снизходително.

— Знаем, че Уолдо е труден човек, но аз съм неговият крал и той ще трябва да ми се подчини.

Дрейк имаше различно мнение относно това, как ще реагира Уолдо, но не изказа гласно мислите си.

— Сега, когато новото ти положение като наследник на Базил е уредено — продължи Едуард, — нека поговорим за брака ти с милейди Уила. Като вашите владения се съберат, ти ще станеш един от най-богатите мъже в цяла Англия.

Дрейк прочисти гърлото си.

— Относно милейди Уила, сир. Тя се страхува от мене. Виждам го в очите ѝ всеки път, когато ме погледне. Моля ви да преразгледате решението си. Намерете на дамата съпруг, който повече ще ѝ харесва.

Едуард се намръщи.

— Може би сега ще трябва да поговорим за милейди Рейвън. Тя е причината да не искаш да се ожениш за милейди Уила, нали? Как жената на Уолдо стана твоя любовница?

Дрейк въздъхна. Нямахше изход, трябваше да каже истината. Човек не лъже краля си.

— Доброто ви мнение за мене сигурно ще се промени, когато научите какво направих.

— Нека аз да отсъдя. Моля, продължавайте, лорд Дрейк.

— Много добре, сир. Преди няколко месеца отидох на турнир в Чърк. Тогава не знаех, че турнирът е в чест на сватбата на милейди

Рейвън ъф Чърк с Уолдо. Отгледан съм в Чърк и го напуснах, когато бях на седемнадесет години. Ако си спомняте, вие бяхте така добър да ме приемете на служба и да ми дадете възможност да воювам с вас и с Черния принц във Франция.

Едуард отправи топъл поглед към Дрейк.

— Добре си спомням. Ти спаси живота на Черния принц, дори не един, а два пъти и затова те отличих на бойното поле. По-късно те направих граф и ти дадох Уиндхърст. Не ме разочарова. Уиндхърст е всичко, което съм мечтал да бъде, в ръцете на най-подходящия човек. Довърши историята си, лорд Дрейк.

— Да. Турнирът беше успешен. Обявиха ме за победител и спечелих кесията. Рейвън разбра, че аз съм момчето, което е познавала от детските си години, и ме потърси. Помоли ме да ѝ помогна да избяга от брака, от който се ужасяваше. Искаше да избяга в Шотландия. Аз, разбира се, отказах.

Дрейк продължи да обяснява защо отначало се е отнесъл неприязнено към Рейвън.

— Сега знам, че Рейвън не е казала на баща си за намеренията ми да избягам заедно с Дария, но ми трябваше дълго време, за да приема, че не е било съдено Дария да бъде моя.

— Защо милейди Рейвън е искала да избяга от Уолдо?

— Според нея той е отговорен за внезапната смърт на Дария.

Едуард размисли върху това, после каза:

— Продължавай, лорд Дрейк.

— Аз упорито отказвах да помогна на Рейвън, макар че, докато бях в Чърк, тя ме помоли няколко пъти за това.

После той разказа как Уолдо се беше опитал да го убие с отровено вино.

Спря и отпи голяма глътка бира, знаейки, че кралят няма да си помисли хубави неща за него, след като чуе края на разказа му.

— Сватбата се състоя веднага след турнира — продължи той. — Бях на сватбеното тържество заедно с другите гости и пих много. Бях мрачен и потиснат. Исках да накажа Уолдо заради всички неправди, които майка ми и аз сме изстрадали през годините.

Отпи още една голяма глътка бира и напълни отново чашата си.

— След като милейди Рейвън се оттегли в брачната стая, очаквах, че Уолдо ще отиде при нея. Вместо това той продължи да пие

и да разменя неприлични забележки за Рейвън със своите рицари, докато накрая заспа. В собствената си брачна нощ! Тогава реших да взема от Уолдо нещо, на което той държи — девствеността на съпругата му. Замаяният ми мозък намери за логично позорното деяние, на което се реших.

Кралят изглеждаше замислен.

— Какви ги говориш! Дързостта ти е поразителна.

Честта на Дрейк изискваше да освободи Рейвън от всякаква вина.

— Аз взех милейди Рейвън със сила, сир.

— Ти си я изнасилил? — прогърмя Едуард.

— Не, сир, Дрейк не ме изнасили. Аз го исках.

Дрейк скочи на крака, разливайки бирата по туниката си.

— Рейвън! Какво правиш тук? Това е личен разговор.

— Не и когато засяга мене. Върнах се в залата, за да говоря с краля.

— Вземете си една пейка и седнете, милейди — покани я Едуард. — Ще ви изслушам. Лорд Дрейк изнасили ли ви, или не?

— Не беше изнасилване, ваше величество. Отначало се съпротивлявах на Дрейк, но неговата съблазън взе връх и аз доброволно се отдадох. Той взе моята девственост, така е, но това не беше насилствено. Уолдо щеше да разкъса моята невинност с коравосърдечно пренебрежение към болката и чувствата ми, Дрейк беше внимателен и нежен любовник.

Тя се загледа в пръстите си.

— Макар че двамата с Дрейк не се бяхме срещали, откакто се разделихме преди много години, аз винаги съм го обичала.

Дрейк силно трепна. Рейвън не беше говорила преди за любов и той не можеше да повярва.

— Дрейк каза ли ви, че аз избягах в неговия лагер онази нощ и го помолих да ме вземе със себе си?

— Дълбоко съжалявам за това, което направих на Рейвън, сир — намеси се Дрейк. — Когато тя се появи онази нощ в лагера ми и ме помоли да я отведа до Шотландия, честта изискваше да ѝ предоставя покровителството си, докато има нужда от него. Но не я заведох в Шотландия. Знаех, че Уолдо ще я последва, ще иска да му я върнат и

ще я накаже. Леля й нямаше да може да я защити така, както аз, затова я доведох в Уиндхърст.

— И я направи своя любовница — каза обвинително Едуард.

— Да, сир.

— Беше взаимно решение — настоя Рейвън. — Дрейк каза ли ви, че Уолдо го затвори в тъмницата на Чърк? Че го измъчваха и го моряха от глад? Когато Уолдо тръгна с войската си към Уиндхърст, Дрейк знаеше, че замъкът няма да издържи на обсада, затова ме заведе в Уелс, за да съм на сигурно място. Дрейк беше заловен, когато се срещна в битка с Уолдо. За нещастие неговата войска беше по-малобройна и не можа да победи вражеската.

— Знаех, че разказът ще ме занимава до късно през нощта — каза Едуард и даде знак на Рейвън да продължи.

— След като Уолдо затвори Дрейк, изпрати сър Джон да ми каже, че Дрейк ще умре, ако аз до две седмици не отида в замъка Чърк. Не можех да понеса мисълта, че Дрейк ще умре заради мене, затова се подчиних на нареждането на Уолдо. Когато пристигнах в Чърк, веднага ме заключиха в стаята ми, за удоволствие на Уолдо. Гневът му беше ужасен.

— С всяка минута става все по-сложно — каза Едуард и се наведе напред на стола си, за да не пропусне нито дума. — Как избягахте?

Дрейк продължи разказа, обясни за тунела и как после са дошли до Уиндхърст.

— Значи сега чакате Уолдо да дойде с войската си и да поиска жена си? — замисли се Едуард.

— Да, сир.

— А вие, милейди Рейвън? Готова ли сте да се върнете при съпруга си?

— Простете, сир, но аз не смятам Уолдо за мой съпруг. Макар че имаше церемония, бракът изобщо не беше консумиран. Оставям се на вашата милост, сир. Моля ви, не ме изпращайте обратно при Уолдо.

— Каква игра играеш, милейди? — запита сурово Дрейк. — Мислех, че искаш да ме напуснеш?

— Беше само преструвка. Знаех, че Уолдо ще дойде в Уиндхърст, а не исках да се пролива още кръв заради мене. Ти страда достатъчно,

Дрейк, а аз искам да си жив и здрав. Страхувах се, че ще стана бреме за тебе, исках да ти улесня живота.

— Аз ти навредих — отсече Дрейк — и се заклек да те защитавам с живота си.

— Исках твоята любов — прошепна Рейвън. И като разбра какво е казала току-що, сведе очи. — Простете ми, сир. Забравих се.

— Погледни ме, Рейвън — каза Дрейк, забравяйки краля, забравяйки всичко освен силното туптене на сърцето си. Когато тя повдигна подпухналото си от сълзи лице, той хвана ръката ѝ и коленичи пред нея. — Кажи ми какво искаш от мене.

— Трябва ли да повторя всичко, което вече знаеш? — проплака тя.

— Нищо не знам. Никога не сме говорили за чувствата си.

— Как можем да говорим за чувства, когато аз не съм свободна? А сега и ти не си свободен. Ще се ожениш за милейди Уила и ако имам късмет, ще получа разрешение да ида в Шотландия и там да доживея спокойно дните си.

Едуард се беше отпуснал на стола, слушайки с изострено внимание.

— Кажи ми едно нещо, Рейвън — каза Дрейк приковавайки я с напрегнатия си поглед.

— Стига да мога.

— Ти носиш ли дете от мене?

— Господи! Дори и аз искам да знам отговора на този въпрос, милейди Рейвън — каза Едуард, като се наведе напред, за да не пропусне и дума от отговора ѝ.

Лицето на Рейвън пребледня.

— Откъде знаеш?

Дрейк се усмихна доволно.

— Напоследък не си на себе си. Никога не си припадала. Ако добре си спомням, няколко пъти в последните седмици те питах как си със здравето. Бях склонен да те върна на Уолдо, ако това е твоето желание, докато... — той се усмихна смутено на Едуард и се запъна — ... докато не се любихме днес. После, започнах да забелязвам някои дребни неща. Талията ти е по-широка и гърдите ти са по-нежни. Спомням си, че много пъти в последните седмици ти прилошаваше от

вида на храната, особено сутрин. Глупак съм бил да не го забележа порано.

— Съгласен съм — каза Едуард. — Като баща на единадесет деца щях веднага да забележа признаците. Но остава един проблем. Рейвън е съпруга на друг мъж. Ако се върне при съпруга си, детето по закон ще принадлежи на него.

Дрейк скочи на крака.

— Само през трупа ми!

— Може би ще премисля нощес и ще намеря решение, което да ви удовлетворява — каза Едуард, прозявайки се. — Желая лека нощ и на двама ви.

Той стана и излезе от стаята, оставяйки Рейвън и Дрейк да изясняват недоразуменията помежду си.

— Ела — каза Дрейк и протегна ръка. — Късно е, трябва вече да си лягаме.

Рейвън положи ръка в дланта му и го последва по стълбите. Очакваше той да я остави пред вратата ѝ, но не стана така. Той отвори вратата и я последва вътре. Лора беше оставила един свещник запален и неясната му светлина озаряваше стаята.

Рейвън стисна юмруци, изведнъж неспособна да намери думи. Какво можеше да каже? Дрейк знаеше, че бележката ѝ е била за заблуда, а сега знаеше и че тя съзнателно не му е казвала за детето.

— Предпочитам да спя сама — каза тя, когато Дрейк се отпусна на пейката пред огнището и взе да събува ботушите си.

— А аз предпочитам да спя с тебе — отговори Дрейк. — Иди да си легнеш, Рейвън, изглеждаш изтощена. Просто ще си поговорим тази нощ и ще изясним нещата помежду си.

Твърде уморена, за да спори с него, Рейвън свали роклята и туниката си, наля вода в един леген и изми ръцете и лицето си. Докато Дрейк свалеше туниката през главата си и смъкваше панталона, тя се мушна в леглото. Когато той легна до нея, единственото нещо помежду им беше нейната тънка риза.

Тя замря, когато той я притисна силно към себе си.

— Кажи ми за детето. Откога знаеш?

— Разбрах в Чърк, когато цикълът ми не дойде. Порязах се и накървавих бельото и чаршафите, за да убедя любовницата на Уолдо, че цикълът ми е започнал. Уолдо не искаше да ме докосне, преди да е

сигурен, че не съм бременна. Ако Уолдо знаеше, че очаквам дете от тебе, щеше да ме убие. Колкото и да ненавиждах мисълта да позволя на Уолдо да ме притежава, не можех да пожертвам детето ни.

— Щеше да допуснеш Уолдо в леглото си и да припишеш моето дете на брат ми — обвини я Дрейк.

— Нямах избор. Молах се за чудо, но бях готова да направя каквото и да е, за да спася детето ни. За щастие Бог не поиска от мене такава голяма жертва. Той отговори на молитвите ми и те прати при мене.

— Защо не ми каза? Защо искаше да напуснеш Уиндхърст, когато знаеше, че ще защитя тебе и нашето дете с живота си? Бележката ти почти ме накара да полудея. Бях готов да те предам на Уолдо в мига, когато се покаже на портата.

— Казах го и на краля. Не исках да жертваш живота си за мене. Щях да избягам в Шотландия и да се поставя под покровителството на леля си. Никога — наблегна тя — нямаше да се върна при Уолдо.

— Съмнявам се, че дори шотландският крал би могъл да възпре Уолдо да не предяви претенции към тебе. Няма закон, който да пази жените от гнева на съпрузите им. Сега отмъщението на Уолдо ще е насочено срещу двама ни.

— Ти трябва да се ожениш за милейди Уила — нападна го Рейвън. — Бъдещата ти жена е съвсем наясно, че аз не съм желана в дома ѝ. Това все още е в сила. Кралят не каза нищо, с което да посочи, че е променил намерението си за годежа. Няма място за мене в живота ти, Дрейк.

— Мислиш ли това, което казваш, Рейвън?

Рейвън сви вежди, опитвайки се да си спомни какво е казала.

— За кое?

— Каза, че ме обичаш.

— Как можеш да се съмняваш в любовта ми? — извика Рейвън. — Обичам те още от дете. Ти беше моят герой, моят рицар в блестяща броня. Ревнувах от вниманието ти към Дария.

— Ти беше дете, едва ли си била способна да изпитваш силни чувства. Говоря за днес, Рейвън.

— Погледни ме добре, Дрейк ъф Уиндхърст! Сега аз съм жена, с чувства на жена и с нужди на жена. Ти си мъжът, когото обичам и винаги съм обичала.

— Аз ти отнех честта — напомни ѝ Дрейк.

— Не, не си. Ти се люби с мене. Даде ми наслада и сватбена нощ, която няма да забравя. Достатъчно бях наказана заради тази нощ и много страдах. Макар че никога няма да можем да бъдем заедно като мъж и жена, помни ме с добро и знай, че ще защитавам твоето дете с живота си.

— Независимо дали ще се оженим, сега ти си моя и винаги ще бъдеш моя. Няма да те изоставя, Рейвън. Дори ако кралят го поиска от мене. Ако не ни остане нищо друго, ще избягаме във Франция или Италия. Няма значение, стига да сме заедно.

— Ще се откажеш от Уиндхърст и Еър заради мене?

— Бих се отказал и от живота си заради тебе. Не съм ли доказал, че съм готов да умра за тебе?

— Ти направи това, което честта изискваше да направиш — отвърна Рейвън, убедена, че той не я обича.

— По дяволите моята чест! — изсъска Дрейк. — Не съм искал да се влюбвам. Имах планове да направя Уиндхърст най-хубавия замък в Уесекс. След време щях да се ожения наистина, но само за да имам наследници. Дори знам каква жена щях да избира. Щеше да бъде млада, добродетелна и покорна. Никога нямаше да оспорва авторитета ми или да ме упреква, ако кръшна. Не исках съпруга, която да ме предизвиква със своята интелигентност. Исках жена, която да не ме интересува.

— Съвсем точно описа милейди Уила — прошепна Рейвън.

— Тогава намерих тебе — продължи Дрейк, сякаш Рейвън не беше казала нищо. — Жена с всички качества, които съм смятал за непривлекателни у една жена.

— Ти не ме харесваше.

— Не е вярно. Прекалено много те харесах.

— Отказа да ми помогнеш да избягам, колкото и да те молих.

— Глупаво е да изброяваме всичките си грешки, когато и двамата искаме едно и също.

Дъхът на Рейвън заседна в гърлото ѝ.

— Какво е то, Дрейк?

— Искаме да бъдем заедно.

— Само това искам. За нещастие Бог и кралят са в заговор срещу нас.

— Ти ме обичаш, Рейвън, и...

— И? — запита с надежда Рейвън.

— И аз те обичам. Не мислех за нищо друго, след като се любихме днес. Не бих могъл да се сгодя, ако тази вечер беше имало годеж. Щях да се възпротивя на собствения си крал заради тебе. Сър Джон пристигна с отец Амброуз, преди да изкажа намеренията си.

Рейвън вече не слушаше, след като Дрейк каза, че я обича.

— Ти ме обичаш?

— Бях готов да умра за тебе. Защо се съмняваш в любовта ми?

Тя се сгуши до него, черпейки от мощта му, страхуваше се, че ще ѝ трябва много сила, преди всичко да свърши. Заспа в ръцете му, доволна, че той я обича.

Рейвън се размърда и дръпна възглавницата над главата си. Как да спи, когато някой на укрепленията надува рог? Звукът не ѝ даваше покой. Тя разбра, че нещо не е наред, когато Дрейк скочи от леглото и посегна към панталона си.

— Какво има?

— Чу ли? Рогът е предупреждение, че някой приближава портата. Гарнизонът вече е под тревога и всички отиват на поста си. Трябва да вървя.

— Внимавай — извика подир нето Рейвън. — Може да е Уолдо.

Дрейк побърза към укрепленията, за да пресрещне нападателите. Сър Ричард и сър Джон вече бяха там.

— Можеш ли да видиш флага? — запита Дрейк.

— Още не — отвърна сър Джон. — Почакай! Сега го виждам. Това е изправеният сокол на Еър.

Изведнъж до тях се появи кралят и погледна през укрепленията към приближаващата войска.

— Кой идва, лорд Дрейк?

— Уолдо ъф Еър, сир.

— Мислиш ли, че има намерение да нападне Уиндхърст?

— Да, сир. Очаквах го.

— Когато видят моя флаг да виси на парапета, няма да нападнат — каза Едуард убедено. — Покани Уолдо вътре, когато дойде. Време е да научи, че вече не е граф на Еър. Подозирам, че това ще бъде ден на изпитания за всички ни.

Той се обърна и се приготви да си тръгне.

— Сир — каза Дрейк. — Може ли да поговорим?

— Какво има, лорд Дрейк? Още не съм закусил.

— Не знам какво сте решили за Рейвън и мене, но няма да я изоставя. Аз... аз я обичам и тя ме обича. Тя носи детето ми, сир. Моля ви, дайте милейди Уила на мъж, който ще оцени добрите ѝ качества. Аз нямам нужда от нейното богатство.

— Ще поговорим за това по-късно — отсече Едуард.

Дрейк се уплаши да не би лошото настроение на краля да му се отрази зле, затова разумно не настоя да продължи разговора.

— Върви долу и посрещни госта си — нареди Едуард. — Покани го в залата. Очаквам с нетърпение днешния ден.

Един от рицарите на Уолдо беше изпратен напред на разузнаване, той се върна много възбуден и започна да разказва какво е открил:

— Лорд Уолдо, флагът на краля се вее на укрепленията на Уиндхърст!

— Не е възможно! — каза смаян Уолдо. — Защо му е на Едуард да ходи в Уиндхърст?

Дъф яздеше до него.

— Нещо не е наред ли?

— Ако може да се вярва на сър Джъстин, кралят е в Уиндхърст — каза кисело Уолдо.

— Вярно е, милорд — потвърди сър Джъстин.

— Не можеш да нападнеш Уиндхърст, когато кралят е там — предупреди го Дъф.

— Не, не мога — отвърна Уолдо. — По дяволите! Сега какво да правя?

— Сигурен съм, че ще измислиш нещо — каза сухо Дъф. Сянка на усмивка повдигна крайчетата на устните му.

— Уолдо.

— Да, Дъф, прав си. Знам точно какво ще направя. Рейвън ми е жена. Дори кралят не може да ми забрани да си търся правата над нея. Просто ще отида пред портата и ще поискам да вляза. Щом се озова вътре, ще изтъкна, че Дрейк е похитил Рейвън, и ще го обвиня, че я е направил своя курва. Кралят няма да има избор и ще трябва да накаже сър Копеле.

— Да не си забравил за Рейвън? Тя най-вероятно ще отрече обвиненията ти и ще каже, че не е била похищавана.

Чертите на Уолдо се изопнаха.

— Тя няма да посмее да оспорва думите ми. Не и ако знае кое е най-добро за нея.

Дъф си замълча. Добре познаваше сестра си. Ако тя наистина се интересуваше от Дрейк, както беше според него, щеше да говори в защита на Дрейк. Самият Дъф все повече се разочароваше от Уолдо. През годините той беше направил много неща, които Дъф не одобряваше.

Пред очите им се показа Уиндхърст и мислите на Дъф се разбягаха.

— Вярно е — каза сърдито Уолдо. — Кралският флаг наистина виси на укрепленията.

Дрейк слезе от крепостната стена и се приготви за срещата с Уолдо. Вече беше съобщил, че той трябва да бъде посрещнат във външния двор и той самият смяташе да излезе при желязната решетка, за да посрещне брат си. Мина през залата и слезе по стълбите към вътрешния двор. Всекидневната работа замря, хората му се въоръжаваха. Наистина, щом кралят беше тук, нямаше да се стигне до оръжие, но всякак беше по-добре човек да бъде подготвен. Той стигна до решетката и зачака Уолдо да се приближи.

Не се наложи да чака дълго. Уолдо се отдели от рицарите си и се приближи до желязната решетка, която преграждаше достъпа до вътрешния двор. До него вървеше Дъф. Дрейк не беше особено учуден, че вижда и Дъф.

— Пак се срещаме, сър Копеле — поздрави го подигравателно Уолдо.

Подигравката резна слуха на Дрейк и той стисна зъби, за да не каже на Уолдо кой точно е копелето в семейството. Тази чест принадлежеше на краля. Той просто се усмихна и отвърна:

— Наистина.

— Искам си жената — осведоми го Уолдо. — Отвори решетката.

— Добре дошъл в моето владение — каза Дрейк с елегантен жест. — Предполагам, че идваш с мир.

Решетката се вдигна, пропускайки Уолдо и Дъф. Когато войската на Уолдо тръгна напред, за да последва водача си, решетката падна с трясък, преграждайки пътя на войниците.

— Моите хора ходят навсякъде с мене — каза заядливо Уолдо.

— Не, крепостта е пълна до пръсване. Кралските войници са настанени зад стените. Твоите хора могат да се разположат на лагер край тресавищата извън укрепленията. Не се страхувай, никой няма да ти навреди. Кралят не гледа с добро око на разприте между своите поданици.

— Как е сестра ми? — запита тревожно Дъф.

Дрейк вдигна високо вежди.

— Наистина ли те интересува?

— Само Рейвън остана от цялото ми семейство. Направих някои големи грешки в живота си, една от тях беше, че дадох Рейвън на Уолдо. Надявам се тя да ми прости.

— Пфу! Говориш глупости — изсумтя Уолдо. — Рейвън е моя и нищо не може да промени това. Дори кралят не може да откаже на един мъж достъпа до законната му съпруга. Добре, че Едуард е тук. Може би ще разбере, че си извършил нещо толкова безчестно, че ще те прогони от кралството си.

— Може би — съгласи се Дрейк.

Той наистина се страхуваше, че кралят ще върне Рейвън на Уолдо. Ако Едуард отсъдеше в полза на Уолдо, Дрейк щеше да бъде принуден да направи нещо повече, отколкото просто настоятелно да възрази. Двама души, които се обичат, трябва да бъдат заедно.

Кралят закусваше на главната маса, когато Дрейк влезе в залата, следван непосредствено от Уолдо и Дъф. Тримата мъже се отпуснаха на едно коляно и изчакаха Едуард да забележи присъствието им.

— Станете — каза Едуард. — Елате да закусите с мене. Гостоприемството на лорд Дрейк не оставя какво да се желае.

Седнаха на главната маса. Слугите веднага внесоха подноси с храна и кани с бира. Докато мъжете се хранеха, настъпи тишина и Дрейк се запита колко ли ще изтрае търпението на Уолдо.

За чест на Уолдо той не каза нищо, докато кралят не бутна празната чиния пред себе си и се оригна.

— Сир, изминах дълъг път, за да си взема съпругата от попечителството на Дрейк. Той не ви ли каза, че я е изнасил и я е

отвлякъл? — запита Уолдо с пълна уста. — Това е тъжна история, сир, но въпреки това истинска.

Дрейк продължи да дъвче бавно и да преглъща хапките си.

— Рейвън не ти е съпруга.

— По дяволите, човече, тя наистина ми е жена. Веднага я доведи.

Когато Дрейк не помръдна, за да изпълни нареждането му, Уолдо каза:

— Дали негово величество знае, че ти си направил Рейвън своя курва? Това, че искам да си я взема обратно, след като е била поругана, би трябвало да говори за добрия ми характер. След като Рейвън се върне под мое покровителство, ще бъде наказана както трябва.

Кралят прочисти гърлото си.

— Лорд Дрейк, бихте ли повикали сър Джон, отец Амброуз и моя изповедник? Мисля, че е време сър Уолдо да научи новото си положение. И — прибави той — милейди Рейвън трябва да присъства, защото това засяга и нея.

Дрейк стана, размени няколко думи с Болдър, който стоеше наблизко, и се присъедини към другите. Уолдо побледня.

— За какво става дума, сир? Аз съм тук, за да си поискам отклонилата се съпруга, не да създавам неприятности. И какво е това ново положение, за което говорите? Аз съм лорд Уолдо още откакто баща ми умря и ме направи граф.

Кралят тъкмо щеше да отговори, когато в залата влезе Рейвън. Дрейк стана, за да я посрещне. Целуна ѝ ръка и я настани до себе си на главната маса.

— Надявам се дрехите ти да са опаковани — каза сърдито Уолдо вместо приветствие. — Заминаваме за Еър, преди да се стъмни.

Рейвън погледна към Дрейк, а в очите ѝ се четеше страх. Дрейк положи ръка на рамото ѝ, за да я успокои.

— Нищо не е решено — каза той.

Очите на Уолдо се присвиха.

— За какво говориш? Няма какво да се решава. Рейвън ми принадлежи. — Той се обърна към краля. — Какво ще кажете, сир? Графовете на Еър винаги са били верни на короната. Държа да ме уважават.

— Граф Еър наистина има нашето уважение — увери го Едуард.

— Не вярвайте на нищо от това, което ви е казало това копеле брат ми. Искам си това, което ми принадлежи по право.

— Аз много ценя сегашния граф Еър — отвърна Едуард.

Уолдо се изпъчи и погледна снизходително Дрейк.

— Сър Уолдо, моля, приветствайте новия граф на Еър. Станете, лорд Дрейк.

Дрейк стана. Дълго бе очаквал този момент. Изпълваше го гордост. Най-накрая майка му получи своето възмездие. Титлата нямаше значение, нито пък богатството. Важното беше, че неговото законно рождение бе признато.

Уолдо скочи на крака, а лицето му се разкриви от ярост.

— Какво ви е казал Дрейк, сир? Лъжа е, всичко е лъжа. Аз съм законният граф Еър. Нищо от това, което той казва, не може да го промени.

— Внимавай — предупреди го Едуард. — Не отсъждам само по думите на един човек. Има доказателство, че Лита Ан Хауел и лорд Базил ъф Еър са били законно женени. Затова Дрейк ъф Уиндхърст е по-големият син на Базил и негов законен наследник, докато ти... — Той не довърши думите си, но смисълът на неизреченото не убягна на Уолдо.

— Покажи ми доказателството си — настоя Уолдо — и аз ще го опровергая.

— А, ето че идват отец Амброуз и сър Джон — каза кралят.

— Кой, моля, е отец Амброуз?

— Отец Амброуз е венчал майка ми и баща ми — отвърна Дрейк. — Бракът е бил законен, но този на Базил с твоята майка — не. Като се има предвид малката разлика във възрастта ни и бързината, с която родителите ти са били венчани, не е било възможно да се направи законно анулиране или развод за толкова кратко време. Бащата на Базил е заповядал черквата да бъде изгорена, за да се унищожат регистрите. Ти си копелето, Уолдо, а не аз.

— Свещеникът лъже! — каза гневно Уолдо. — Платено му е, за да лъжесвидетелства.

Отец Амброуз излезе напред.

— Аз не лъжа, синко. Лично извърших бракосъчетанието, съвсем добросъвестно, и сам го вписах в регистъра. Донесъл съм достоверно свидетелство, за да потвърдя думите си.

— Черквата е изгоряла преди много години — отвърна навъсено Уолдо. — Ти си един лъжец.

— Стига! — прогърмя гласът на Едуард. — Доказателството е убедително и аз вече взех решение. Всичко, което сега се изисква от

тебе, е да се закълнеш във вярност на своя сеньор.

— Да се закълна във вярност на Дрейк! — избухна Уолдо. — Не! Никога! — Потъмнелият му поглед се спря върху Рейвън и една усмивка, която не стигна до очите, се изписа на устните му. — Ти ми взе богатството и титлата, но не можеш да вземеш жена ми. Бог ми дава правото да отведе Рейвън със себе си, когато напусна това прокълнато място.

Изражението на Дрейк стана яростно, устните му се свиха гневно.

— Само през трупа ми!

— Лесно може да се уреди — отвърна веднага Уолдо.

— Да, това би ти харесало, братко. Досега само съм се чудил защо искаш смъртта ми. Страхувал си се, че истината ще излезе наяве.

— Не знаеш и половината от нея — промърмори Уолдо под нос.

И каза на висок глас:

— Ваше величество, само Бог може да отнеме жена от съпруга ѝ.

— Няма истински брак — възкликна Рейвън, намесвайки се в спора. — Неконсумираният брак не е законен.

— Имаш само твоята дума срещу моята, че бракът ни не е бил консумиран — възрази Уолдо.

— Всички знаем кой лъже — нападна го Рейвън. — Откога знаеш, че Дрейк е законният наследник на Еър?

— Не съм длъжен да ти отговарям, съпруго.

— Може би не — намеси се Едуард, — но аз съм твой крал и дължиш отговор на мене. Откога знаеш, че Дрейк е наследникът на Базил?

Дрейк се страхуваше, че Уолдо ще излъже, но явно брат му прекалено много се страхуваше от краля.

— Знаем, откакто бях достатъчно голям, за да питам баща си защо е поискал Дрейк да бъде възпитаван в Чърк. Ако Дрейк беше копеле, татко нямаше да се интересува от бъдещето му. — Той обърна отново поглед към Рейвън. — Хайде, жено, време е да тръгваме.

Рейвън се обърна към краля с молба в погледа.

— Ваше величество, моля ви, не ме изпращайте с Уолдо. Не мога да живея с мъжа, когото държа отговорен за смъртта на сестра ми.

— Какво ще кажеш за това, сър Уолдо? — запита Едуард.

— Жена ми не знае какво говори, сир. Дария умря от стомашна болест. Нека някой ми докаже обратното.

— Не мога да отсъдя, без предварително да претегля всичко, което чух днес — каза Едуард, пощипвайки брадичката си. — Нещата не са толкова прости. Може би отец Амброуз и отец Бърнард ще ми дадат от своята мъдрост. Заедно ще решим дали съществува законен брак.

— Бракът е законен — настоя Уолдо. — Няма да позволя на Дрейк да вземе Рейвън. Много дълго чаках за нея.

— Работата не е в Дрейк — каза Едуард. — Вече съм намерил годеница за лорд Дрейк. — И той погледна благосклонно към васала си.

— Кога мога да очаквам отговора ви? — запита сухо Уолдо.

— Ще се посъветвам със свещениците и ще ти дам отговор, когато стигнем до решение. Междувременно ти и лорд Дъф можете или да се върнете в лагера си извън портите, или да останете в крепостта.

— Аз ще остана — каза Дъф. — Не съм бил винаги добър брат за Рейвън и искам да ѝ се извиня.

— Аз също ще остана — отвърна Уолдо.

— Много добре — каза Едуард, — така да бъде. Сигурен съм, че лорд Дрейк ще ви осигури достойни покои в крепостта.

Дрейк махна с ръка на Болдър и икономът се втурна към него.

— Моят иконом ще ви покаже къде да се настаните.

— Последвайте ме, милорди — каза Болдър, покланяйки се на Уолдо и Дъф.

Скоро след тях кралят също излезе от залата. Малко след това тя съвсем се опразни и Дрейк остана сам с Рейвън.

— Тревожа се — каза Рейвън, стискайки ръката на Дрейк. — Ами ако кралят реши, че трябва да остана жена на Уолдо и ти трябва да се ожениш за милейди Уила?

— Ела, не можем да говорим тук — каза Дрейк и я дръпна към стълбите.

Двамата не продумаха и дума чак докато не влязоха в стаята на Рейвън и Дрейк затвори вратата зад гърба си.

Дрейк разтвори ръце и Рейвън се втурна в прегръдките му.

— Мразя го, Дрейк, наистина го мразя. Ще умра, ако трябва да остана негова жена. Къде ще ме заведе да живее? Еър вече не е негов дом.

— Навярно майката на Уолдо му е оставила малкото си имение близо до Йорк. Няма да остане без пукната пара. Не се тревожи. Заклевам се, че никога няма да те има. Независимо какво ще реши Едуард, ти си моя.

Ръцете му погалиха корема ѝ.

— Моето дете — каза той покровителствено.

— Твоето — потвърди Рейвън.

Тогава той запечата клетвата си с целувка. Малко я пусна и отстъпи назад.

— Дългът ме зове, скъпа. Опитай се да не се тревожиш. Вярвам, че кралят ще вземе правилното решение.

Дрейк не обичаше да оставя Рейвън сама, но управлението на замъка беше сложна и изискваща време работа, особено щом тук беше и кралят. Когато стигна в залата, намери капитана на стражата, който чакаше да говори с него.

— Милорд, капитанът на стражата на сър Уолдо желае да поговори с вас. Чака ви при решетката.

— Знаеш ли какво иска? — запита Дрейк, озадачен от новия обрат на събитията.

— Не, но твърдо настоява, че трябва да говори лично с вас.

— Много добре — каза Дрейк и побърза нататък. Сцената, която го посрещна при решетката, съвсем го смая. Наредени зад капитана си, когото Дрейк веднага разпозна като сър Хю, чиито тайно донесени храна и вода му бяха помогнали да оцелее в тъмницата на Чърк, Дрейк видя цялата войска на Уолдо. Решетката се вдигна и Дрейк пристъпи напред.

— Какво става тук, сър Хю?

— Много просто, лорд Дрейк — обясни сър Хю. — Искаме да се закълнем във вярност на Черния рицар, новия господар на Еър.

Като по даден знак всички мъже коленичиха пред новия си господар.

Дрейк погледна към морето от предани лица и в гърлото му се надигна задавен стон. Никога не му беше идвало на ума, че един ден

ще внушава такова уважение, каквото днес му засвидетелстваха тези мъже.

— Откъде разбрахте?

— Вестта се разнесе като горски пожар. Преди малко научихме. Говоря от името на всички присъстващи. Предлагаме ви своята вярност, лорд Дрейк ъф Еър и Уиндхърст.

Той падна на едно коляно и поднесе ръката си с обърната нагоре длан. Дрейк положи крака си в нея.

— Станете — заповяда Дрейк. — Приемам вашата лоялност.

— Какви са заповедите ви, милорд? — запита сър Хю, като се изправи.

— Останете тази нощ за празненството. На сутринта отведете войската в Еър, за да пази владението ми от грабители. Кажете на иконома да ме очаква в най-скоро време, за да огледам имението си, а също така осведомете управителя, че възнамерявам да прегледам книгите заедно с него, когато ида там.

— Какво е това?

Уолдо се появи зад гърба на Дрейк, невероятно разгневен.

— Дойдох да говоря с хората си. Защо ти им даваш заповеди? Нямах право да ги командваш.

— Те вече не са твои хора — каза Дрейк. — Аз съм новият господар на Еър. Всеки тук присъстващ войник ми се закле във вярност.

— Всеки ли? — усъмни се Уолдо, явно объркан.

— Да всеки. Наредих им да се върнат в Еър. Уиндхърст не може да приеме толкова много войници.

— Почакай! — извика Уолдо към сър Хю. — Заповядвам ти да останеш!

— Сега ние служим на Черния рицар — отговори сър Хю. — Лорд Дрейк е достоен господар, ще му служим добре. Вече не сме под ваше командване.

След като изрече това, сър Хю отдаде чест на Дрейк и поведе хората си към лагера.

— Ще ми платиш за това, Дрейк — изсъска Уолдо. — Мислиш, че сега всичко е твое, но остана Рейвън. Нищо не може да промени факта, че тя е моя съпруга. — Гласът му трепереше в заканителни

нотки. — Можеш да я имаш единствено мъртва. Помисли за това, сър Копеле.

Обърна се рязко и се отдалечи. Ако Дрейк беше видял заплашителното изражение на Уолдо, щеше още там да го убие, защото в очите на злодея се четеше ясното му намерение да си отмъсти на двамата, които най-много мразеше на този свят.

По обяд залата беше препълнена. Кралят изглеждаше изнервен, когато се появи заедно със свещениците, и Рейвън се запита дали Едуард вече е взел решение. Тя седна до Дрейк на главната маса, опитвайки се да запази спокойствие, въпреки че се тревожеше. Почувства как Уолдо злобно я наблюдава и не посмя да погледне към него. Той не беше поканен да седне на главната маса и това я зарадва, но зложелателният му поглед се спираше върху нея твърде често и това не ѝ позволяваше да запази присъствие на духа.

Рейвън дъвчеше замислено едно сочно парче печено еленско, което Дрейк беше сложил в чинията ѝ и насочи вниманието си към Дъф и милейди Уила. Седнали един до друг, те като че ли бяха намерили общи теми за разговор и бърбреха оживено. За разлика от Дрейк, който плашеше Уила, Дъф май беше успял да привлече вниманието ѝ. Рейвън съзнаваше, че Дъф е хубав и скромен младеж, освен когато Уолдо го караше да прави неща, които бяха против собствената му природа.

Рейвън беше доста изненадана, когато Дъф дойде при нея и я помоли да му прости. Изказа съжалението си, че я е накарал да се съгласи на брак, който я ужасява, и се закле, че никога вече няма да направи нещо, с което да ѝ навреди. Помириха се сърдечно и Дъф ѝ каза, че винаги е добре дошла в Чърк, че ще я защитава, ако реши да се постави под негово покровителство, бягайки от Уолдо.

Рейвън подозираше, че Дъф ще стане съвсем друг човек без зловредното влияние на Уолдо, като че ли милейди Уила вече беше открила добрите му качества. Тя се усмихна на мисълта, която току-що ѝ хрумна. Дъф нямаше годеница, нито пък, доколкото тя знаеше, някаква любовница. Беше две години по-голям от нея и отдавна му беше време да се ожени. Когато видя как милейди Уила се изчервява от един дързък комплимент, Рейвън се оживи.

— На какво се усмихваш? — запита я Дрейк, като се наведе до ухото ѝ.

— Погледни Дъф и милейди Уила — отговори Рейвън. — Явно много се харесват.

Дрейк погледна към двамата и се усмихна.

— Мислиш ли, че милейди Уила харесва Дъф повече от мене?

— Надявам се. Може би ще я попитам кого предпочита. Вярвам, че кралят иска тя да бъде щастлива, а Дъф има нужда от жена.

Той я погали с поглед.

— Винаги съм знаел, че си умна.

След обяда кралят се затвори отново с двамата свещеници и Дрейк отиде да се упражнява с рицарите си. Уолдо отиде, както каза, да подремне, а Дъф се присъедини към Дрейк.

Рейвън причака милейди Уила на излизане от залата.

— Може ли да поговоря с вас, милейди Уила?

За миг тя помисли, че милейди Уила ще откаже, и с облекчение чу утвърдителния отговор на дамата:

— Много добре, милейди Рейвън. За какво искате да говорим?

Рейвън я поведе към едно усамотено място до огнището.

— Брат ми изглежда доста увлечен по вас.

— Вашият брат е джентълмен. Той не ме плаши като...

— Като Черния рицар — довърши изречението й Рейвън. — Защо искате да се омъжите за Дрейк, ако не го харесвате?

— Трябва да се подчиня на краля — каза Уила. — Но не знаех, че Черният рицар ще бъде такъв... стряскащ мъж. Толкова мъжествен. — Тя деликатно вдигна рамене. — Надявах се да е някой като... лорд Дъф. Но ще се подчиня на моя крал и ще се постарая да бъда добра съпруга на лорд Дрейк. Вие имате ли намерение да заминете с брат си? Този брак няма да ми е по душа, но няма да позволя съпругът ми да има любовница.

— Може би този брак няма да е по душа и за Дрейк — предположи Рейвън. — Той няма да се откаже от мене, вие го знаете. Ако предпочитате Дъф, както допускам, би трябвало да известите краля за това свое предпочитание. Дъф е също толкова добра партия, колкото и Дрейк. По-добра в известно отношение, защото няма любовница. Потеклото му е също толкова безупречно, освен това е и богат.

— Лорд Дрейк сега е по-богат, откакто стана и граф — каза замислено Уила. — Съчетанието ще е добро.

— Готова ли сте да отговорите на невероятните способности на Дрейк за забавления в леглото? — запита Рейвън. — Той е чувствен и изкусен любовник.

Уила побледня.

— Вече го осведомих, че щом забременея, няма да го допускам в леглото си. И че той ще прави това отново само ако желае повече от едно дете.

Рейвън се сдържа да не се изсмее в лицето на Уила.

— Мога да си представя какво е казал.

— Толкова ли е ненаситен? — запита Уила, явно потресена. Рейвън се надяваше Уила да размисли върху перспективата да се омъжи за Дрейк.

— Да, но това не е лошо нещо.

Уила направи гримаса.

— Няма да ми хареса.

— Тогава ви предлагам да насочите другаде погледа си. Може би върху лорд Дъф. Той е мъж, който ще уважава вашите желания. Не се заблуждавайте, Дъф не беше винаги добър брат за мен. Уолдо го отклоняваше от пътя му. Но Дъф ми се извини и аз искрено вярвам, че има намерение да промени живота си. Вие сте точно жената, от която той има нужда, за да го пази да не се подвежда по безскрупулни хора като Уолдо.

— Наистина ли мислите така? — запита обнадявана Уила. — Лорд Дъф като че ли ме харесва. И останах с впечатлението, че е мъж, който няма да бъде прекалено взискателен.

— Помислете върху това, милейди Уила — насърчи я Рейвън. — И мъдро оформете решението си.

— Вие искате Черния рицар — каза Уила.

— Да, искам го, милейди — и тя притисна ръце към корема си. — Иска го и нашето дете.

Тя се усмихна, обърна се и се отдалечи от изумената Уила. Нямахше представа, че Уолдо се криеше недалече в сянката, не толкова близо, за да чуе думите им, но достатъчно близо, за да види, че Рейвън е казала нещо, което е потресло милейди Уила.

— Какво ви каза жена ми? — запита Уолдо, примъквайки се към Уила.

Уила почти подскочи.

— О, изплашихте ме.

— Какво толкова ви каза жена ми, че така се стреснахте? — настояваше Уолдо.

— Не мисля, че жена ви има особено добри чувства към вас — изсумтя Уила.

Уолдо се изсмя презрително.

— Кажете ми нещо, което да не знам. Както и да е, Рейвън е моя. Ако тя излезе от живота ви, може би Дрейк ще започне да ви обръща повече внимание.

— Не, няма. Дрейк е прав, с него няма да си подхождаме. Освен това лорд Дъф гледа на мене благосклонно. Може би ще успее да убеди краля да ме даде на Дъф вместо на Дрейк.

Толкова беше помощта от милейди Уила, помисли си Уолдо, докато се отдалечаваше. Трябваше да има някакъв начин да хване Рейвън насаме, само оставаше да се сети как. Беше убеден, че единственото средство да нарани Дрейк е чрез Рейвън. Преди да напусне Уиндхърст, трябваше по някакъв начин да си отмъсти на тях двамата.

Слугите не обърнаха внимание на Уолдо, докато прекосяваше залата. Той се насочи право към конюшните. По това време на деня там нямаше никой и той оседла собствения си кон. Пилетата и гъските се разбягаха пред него из вътрешния двор. При решетката го пресрещна Дрейк.

— Къде отиваш?

— Имам нужда да се раздвижа. Да не би да съм затворник в Уиндхърст? Нямам ли право да ходя насам-натам, както ми се харесва?

— Ще наредя на стража при портата да те пуска свободно — отговори Дрейк. — Нямам намерение да те държа в Уиндхърст повече, отколкото е абсолютно необходимо.

Дрейк дръпна юздите на Зевс и се отдалечи. Уолдо се засмя лукаво и продължи под вдигнатата решетка. Заскита безцелно покрай брега, преди да осъзнае какви възможности му предлага той. Намери място, където конят му можеше да слезе лесно по стръмната пътека, и внимателно го поведе покрай брега към осеяната с камънаци пясъчна ивица долу. Зърна пещерата случайно, докато оглеждаше разсеяно скалите. Отворът ѝ беше над равнището на прилива и той слезе от седлото, за да я огледа. За да влезе в нея, трябваше да се покатери по

скалите, натрупани пред стръмния бряг. За свое учудване той откри угаснал факел, който лежеше на земята пред пещерата, и разбра, че не е първият човек, който влиза в нея.

Запали сухото дърво и то веднага пламна. Воден от светлината, той тръгна навътре в пещерата и видя, че тук скоро са идвали хора. Усмихна се доволно, загаси факела и го остави там, където го беше намерил. После слезе обратно на пясъка, където го чакаше конят му. Когато се върна в замъка, в ума му се вихреха злонамерени планове за Дрейк и Рейвън.

Кралят беше в прекрасно настроение по време на вечерята и забавленията, които Дрейк беше устроил тази вечер. Решетката беше оставена вдигната, за да могат хората, настанили се на лагер извън стените, да присъстват на празненството и да се движат свободно навсякъде. Залата беше препълнена. Едуард не спомена нищо за решението си относно съдбата на Рейвън, нито каза нещо за разговора си насаме с милейди Уила, състоял се по-рано през деня, но в очите му имаше блясък, който Рейвън трудно можеше да определи. Тя се въртеше нервно на мястото си по време на непоносимо дългата вечеря.

Успокояващото присъствие на Дрейк до нея не можа да я ободри, както ставаше обикновено. Поради някаква причина тя не можеше да разсее дълбокото неприятно предчувствие.

След като разказвачът разказа последната си история, кралят стана и даде знак за тишина.

— Предлагам наздравица — каза той, вдигайки чашата си към Дрейк — за лорд Дрейк, граф на Уиндхърст и Еър. — Високи викове „Слава, слава!“ отекнаха из залата. Кралят отпи голяма глътка, после се обърна към Рейвън. — И за новата господарка на Уиндхърст и Еър!

В дъното на залата Уолдо изля на пода чашата си и избълва едно проклятие. Настана смаяно мълчание и всички очи се обърнаха към Уолдо.

— Пристъпете напред, сър Уолдо — заповяда кралят.

Уолдо пристъпи напред с непокорно вирната брадичка. Спря пред главната маса, хвърли поглед към краля, към Дрейк и специално към Рейвън.

— Не можете да направите това, сир — изрева Уолдо. — Моят брак с милейди Рейвън е законен и обвързващ.

— Той не е бил консумиран — наблегна Едуард. — Взех решение. Тъй като присъствието ми тук повече не е необходимо, възнамерявам да тръгна утре. Дъщеря ми очаква дете и искам да се върна навреме в Лондон за раждането. Нямах намерение да оставам толкова дълго в Уиндхърст.

— Свещениците не са ли се наговорили? — атакува Уолдо. — Да не би да искат да разтрогнат законен брак?

— Те са съгласни с мене. Бракът не е бил консумиран, няма законен брак. Имам власт като крал на това кралство да анулирам брака и аз го направих.

— Но папата...

— Няма значение какво е казал папата, за мене бракът не е престанал да бъде кръвосмесителен. Освен това вие не сте ми поискали разрешение да се ожените.

— Ами милейди Уила? Тя не беше ли предназначена за Дрейк?

— Да, но и двете страни не желяеха това. Изглежда, че милейди Уила е предпочела друг — и той хвърли благосклонна усмивка към милейди Уила. — Лорд Дъф поиска позволение да се ожени за нея.

— Лорд Дъф! — избухна Уолдо. — Тоя безмозъчен червей!

Едуард отпрати Уолдо с гневно махване на ръката.

— Вървете си, вие ме оскърбявате! Решението беше моя прерогатива и аз го взех!

С изкривено от ярост лице Уолдо се поклони на краля и се оттегли.

— Тази вечер имаме истински празник — възвести величествено Едуард. — Нека отец Амброуз и отец Бърнард да пристъпят напред.

Двамата свещеници станаха от пейката наблизко до главната маса и се приближиха да подиума.

— Преди да напусна Уиндхърст, бих се радвал да видя лорд Дрейк оженен за милейди Рейвън и лорд Дъф оженен за милейди Уила.

Дъф, който изглеждаше доста смутен, и Уила, приела плахо кралското нареждане, бяха съпроводени от самите кралски рицари към средата на залата. Церемонията, свързваща Дъф и милейди Уила, беше кратка, но вълнуваща. След това всички събрани поздравиха шумно младоженците. Рейвън първа поздрави брат си и съпругата му, развълнувана от радост, че Дъф най-накрая е избягал от зловредното влияние на Уолдо и е станал господар на себе си. Дъф беше направил

много неща, които ѝ беше трудно да му прости, но тя се надяваше, че с времето семейството отново ще се обедини.

След това дойде редът на Рейвън и Дрейк. Макар че това беше най-щастливият ден в живота ѝ, Рейвън не можеше да се освободи от натрапчивия си страх. Отдаваше това на бременността си, защото беше чувала, че бъдещите майки често си въобразяват разни неща и плачат. Но оставаше неоспоримият факт, че докато Уолдо е жив, тя никога няма да бъде спокойна.

— Какво има, скъпа? — запита Дрейк, докато чакаха церемонията да започне. — Да не си размислила?

— Не! — отрече Рейвън, смаяна, че Дрейк може дори да допусне подобно нещо. — Всичко, което някога съм искала, е да бъда твоя жена.

След миг желанието на Рейвън се сбъдна. Тя стана жена на Дрейк. Детето им щеше да носи неговото име и да познае любовта на баща си. Тя вкуси целувката на Дрейк и се притисна към него, а в очите ѝ избиха сълзи, докато всички присъстващи ги поздравяваха с нестихващи овации. След това, нарушавайки церемонията, Дрейк я вдигна на ръце и я отнесе нагоре по стълбите към тяхната стая. Когато влезе вътре, захлопна вратата зад гърба си и я сложи да седне на ръба на леглото.

После коленичи в краката ѝ, повдигна полите ѝ и свали обувките и чорапите.

— Тази нощ е наша, да ѝ се насладим — каза той, проправяйки си път с целувки нагоре по голия ѝ крак към вътрешната част на бедрото. — Ще те любя така прилежно, че никой няма да постави под съмнение законността на нашия брак.

— Нашият брак беше консумиран много преди свещеникът да произнесе думите пред нас — напомни му Рейвън.

Устата му спря на едно нежно място над коляното ѝ.

— Винаги ще съжалявам за начина, по който те взех тогава, първия път.

— Недей. Аз не съжалявам за нищо.

Мрачното чувство отново се спусна над нея и тя потрепери. Дрейк се отпусна назад на петите си и се вгледа в нея.

— Нещо не е наред. Кажете ми.

Рейвън прехапа долната си устна, осъзнавайки, че обяснението ѝ няма с какви факти да се обоснове. И поклати глава.

— Нищо, само някакво чувство.

— Уолдо е — каза сурово Дрейк.

— Да — призна тя. — Той ме плаши. Винаги ще е тук и ще дебне да ни нарани.

— Мога да се справя с Уолдо. Той няма власт. Макар че не е останал без пари, вече не може да претендира за богатствата или поданиците на Еър.

— Какво ще прави той?

— Ще се върне в малкото си владение, близо до Йорк. Подозирам, че ще се скрие там, за да лиже раните си. Забрави го, моя любов. Никога няма да му позволя отново да те нарани. — Той я целуна по носа. — Усмихни се. Това е нашата сватбена нощ. Искам да те съблека бавно, да те целувам, докато страховете ти изчезнат, и да те любя, докато започнеш да ме молиш да спра.

Дъхът заседна в гърлото на Рейвън.

— И аз го искам. Искам да дам на очите си насладата от твоето тяло на боец, да отговарям на целувките ти, докато и двамата останем без дъх, да чувствам твърдостта ти и как се движиш в мене. О, Дрейк, благодаря на Бога, че беше кралят. Без него никога нямаше да бъдем мъж и жена.

— Ще се молим да живее дълго — съгласи се Дрейк. — Но не тази вечер. Стани, моя любов. Струва ми се, че си твърде облечена.

Той я съблече бавно, целувайки и галейки всяка част от тялото ѝ, докато я оголваше. Когато Рейвън накрая застана пред него в разкошната си голота, тя така силно трепереше, че едва можеше да диша. Възхити се на стройното му тяло на воин, също така голо като нейното. Стояха един срещу друг, както Господ ги беше създал, голи, без преструвки или неискреност.

Обхваната от внезапна плахост, Рейвън се опита да прикрие наедряващата си талия с ръце, но Дрейк не ѝ позволи. Той ѝ се усмихна и отдръпна ръцете ѝ, после се наведе и целуна корема ѝ.

— Не, не се крий от мене. Моето дете расте в тебе. Никога не си ми изглеждала по-красива, отколкото сега.

Той я отнесе на леглото, покривайки я е тялото си. Тя обви ръце около врата му и привлече лицето му към своето. Зацелуваха се

яростно, целувките им ставаха все по-дълги, докато и двамата започнаха да се задъхват. Езиците им се преплитаха и се бореха, сякаш не можеха да се наситят един на друг. Той я галеше нежно, търпеливо, възбуждайки я бавно и много ласкаво, въпреки че желанието му неудържимо растеше. Хвана зърното ѝ с палеца и показалеца си и облиза втвърдената розова пъпка. Тя се раздвижи неспокойно и изстена.

След доста време той остави зърната ѝ и плъзна устните си по порозовялата ѝ кожа, оставяйки огнена следа надолу към корема ѝ и още по-Ниско, докато горещите му устни стигнаха до едно толкова нежно място, че насладата беше направо непоносима. Тя се изви нагоре под влажните му ласки, докато пръстите му я разтваряха и устата му търсеше още повече интимност.

Цялата в огън и трепереца, Рейвън го дръпна за косата, за да привлече вниманието му.

— Хайде, ела вътре, моля те!

Той се усмихна и се отпусна върху нея, лицето му беше на сантиметри от нейното и с едно бързо ловко движение навлезе дълбоко в нея. Тя подскочи към него, взе го, обхвана го целия, искайки още. Прилепиха се един към друг с жадни съединени устни, страстта ги възпламеняваше и ги водеше до още по-невероятни висини.

Кулминацията избухна във всепоглъщащ огън едновременно и у двамата. Насладата ги обля, издигна се като вълна, отнесе ги отвъд вечността, после бавно се оттече, обгръщайки ги в море от върховен екстаз. Блажено заситени и съвсем изтощени, те се притиснаха един в друг, изповядвайки без думи вечната си взаимна любов.

Дрейк се отпусна до нея и положи нежна целувка върху устните ѝ. Тя се притисна до него и свря глава в рамото му.

— Сега принадлежиш на Черния рицар — каза Дрейк, притискайки я властно към себе си. — Нищо освен смъртта не може да ни раздели.

Макар че беше щастлива и задоволена, Рейвън не можеше да се освободи от страха, който я преследваше, откакто Уолдо се бе появил в Уиндхърст. Дрейк току-що ѝ беше казал, че само смъртта може да ги раздели. Бяха ли думите му предвестие на съдбата? Бяха ли по-пророчески, отколкото всеки от тях би допуснал?

Тя познаваше Уолдо, знаеше какво мисли, знаеше, че той няма да се откаже от нея без борба. Макар че кралят беше отсъдил в полза на Дрейк, тя се страхуваше, че Уолдо няма да си отиде току-така.

Имаше нещо, нещо, което тя не можеше да определи, което ѝ подсказваше, че злобата на Уолдо се подклажда от страх. Страх от какво? Какво ужасно нещо от миналото му го плашеше? Да не би да е Дария? Той отричаше да е убил сестра ѝ, но тя не му вярваше. Изведнъж Рейвън усети, че може би тъмнината, която чувстваше наоколо си, не идва от нея, а от Уолдо. В миналото му имаше нещо толкова гнусно и достойно за презрение, че злото извираше от него на вълни. Само тя ли усещаше колко е покварена душата на Уолдо, само тя ли се безпокоеше от това?

Тогавя Дрейк отново посегна към нея и тя охотно се отпусна в ръцете му, изгубвайки се в неговата любов.

След това дойде сънят, но той не беше безметежен, защото в тъмнината бродеше грозната сянка на заплахата.

19

Настойчивият звън на камбаната изтръгна Дрейк от съня му. Той разтърси глава, за да се събуди и се напъха в панталона си. Понеже нямаше представа какво е бедствието, грабна меча си и се насочи към вратата. Тогава забеляза оранжевата светлина, която хвърляше отблясъци в прозорците, и разбра, че бедата е по-голяма, отколкото смяташе.

Огън.

Той изтича към вратата, спря го гласът на Рейвън.

— Случило ли се е нещо, Дрейк?

Не можа да отговори, защото на вратата се почука силно и настойчиво.

— Дрейк, сър Джон е. Вътрешният двор гори. Ковачницата вече е пламнала, отива към кухнята.

Сърцето на Дрейк заби лудо. Пожар!

— Организирай хората да гасят — извика той през вратата. — Сега слизам.

— Чакай ме — извика Рейвън, отмятайки завивките.

— Не, не излизай отгук, любов моя — каза Дрейк, докато обличаше кожената си надризнаца. — Стой в кулата, ще си на сигурно място.

Рейвън се наклони да възрази, но той каза:

— Обещай ми.

— Добре, добре — каза нерешително Рейвън. — Внимавай.

Дрейк я целуна леко по устата и изхвъркна навън. Рейвън не остана дълго в леглото. Стана и се облече набързо, защото искаше да бъде готова, ако долу имат нужда от нея. Отиде до прозореца. Ярката червена светлина на фона на мастилено-черното небе беше смайваща... и плашеща.

От прозореца не можеше да се види ковачницата, тя беше зад ъгъла на кулата, от кухнята я отделяше един килер. Всички постройките имаха сламени покриви и Рейвън се страхуваше да не би някоя искра

да подпали покрива на бараката и огънят бързо да се прехвърли към кухнята. Ако вятърът сменеше посоката си, всички постройки във вътрешния двор щяха да пламнат.

Рейвън беше толкова разтревожена за разпространението на огъня, че не чу как вратата на стаята се отвори, нито усети, че зад нея има някой. Не усещаше нищо, докато една твърда ръка не затисна устата ѝ и друга ръка я притисна към едно едро тяло.

— Е, скъпа женичке, най-накрая те намерих сама — прошепна един глас на ухото ѝ.

Уолдо! Обхвана я луда паника. Тя ритна назад, но меката ѝ обувка не направи нищо, само да ѝ донесе силно раздрусване.

— Опитай пак, и ще те убия! — изръмжа Уолдо.

Тя усети, че устата ѝ е свободна, и я отвори, за да изпищи. Писъкът замръзна в гърлото ѝ, когато почувства ножа, опрян до корема ѝ, където растеше нейното дете.

— Какво искаш?

— Не е ли очевидно? — каза Уолдо на ухото ѝ.

Той пусна кръста ѝ и откъсна въженцата от завесите на прозореца.

— Сложи си ръцете отзад.

Уплашена за нероденото си дете, тя направи това, което искаше той. Бързо върза ръцете ѝ отзад, повлече я към леглото и грубо я бутна на него. Страхувайки се, че ще я изнасили, тя извика:

— Ще пищя, ако ме докоснеш.

— Пищи, колкото си искаш, никой няма да те чуе. Всички са в двора и гасят огъня, а тези стени са дебели. Освен това имам други планове за тебе — каза той, докато връзваше глезените ѝ. — Ти си слабото място на Дрейк. Ако те загуби, това ще го нарани повече от всичко друго, което мога да му направя, дори и от бърза смърт. Убийството е много лесно, много безболезнено. Не, аз съм намислил друго. Нещо, което ще те накара да страдаш толкова много, колкото и Дрейк, когато не успее да те намери. Твоята смърт ще бъде бавна, но толкова по-добре.

Отчаяние овладя Рейвън. Уолдо беше прав. Колкото и да пищи, никой нямаше да я чуе. Трябваше да запази самообладание, докато разбере какво смята да прави Уолдо.

— Какво ще правиш?

— Скоро ще разбереш. Къде ти е наметалото?

Забеляза го увиснало на една кука. Взе го заедно с един копринен шал, който намери да се търкаля наоколо. Рейвън едва можа да се запита какво ще прави, когато той повдигна брадичката ѝ и натъпка шала в устата ѝ.

— Сега няма да ти слушам крясъците — каза той, изправи я на крака и я уви с наметалото.

Без да обръща внимание на задавените викове на Рейвън, той дръпна качулката на главата ѝ и я метна на рамо като чувал с жито. Рейвън виждаше само краката му, когато той отвори вратата и надникна в коридора.

— Пусто е — изкикоти се Уолдо, слизайки по тясната каменна стълба. Рамото му се забиваше в стомаха ѝ и тя издаде тих стон, когато се блъсна в него. Опита се да го ритне, но той я държеше здраво за краката.

Залата беше празна. Тревогата се превърна в паника, когато Рейвън разбра, че всички, дори и слугите, са в двора и се борят с огъня. Уолдо бързо прекоси залата и отвори вратата. Рейвън усети прилив на студен въздух и я обхвана ужасен страх. Уолдо щеше да я отвлече, без никой да ѝ помогне. Рейвън вдигна глава и видя хора, които бързаха между кладенеца и горящите постройки, прекалено загрижени за пожара, за да ги забележат.

Когато Уолдо се отдалечи от горящите сгради, Рейвън разбра, че отива към конюшната. Внезапно ѝ хрумна, че пожарът не е възникнал случайно. Който го е запалил, е знаел точно какво прави и точно къде да подпали огън, за да прикрие действията си.

Уолдо.

Щом стигнаха в конюшната, Рейвън видя, че конят на Уолдо е вече оседлан. Той метна Рейвън на широкия гръб на животното и се качи зад нея. Дръпна леко юздата и изкара коня от конюшната, насочи го към решетката, която още стоеше вдигната, за да могат хората, останали на лагер извън стените, да влизат свободно в крепостта. За ужас на Рейвън стражът при вратите беше напуснал поста си, за да се бори с огъня, както всички други в замъка.

Когато минаха необезпокоявани през стражевата кула, сърцето на Рейвън се сви. Явно Уолдо щеше в края на краищата да си отмъсти. Дрейк никога нямаше да види тяхното дете. Тя нямаше да доживее да

роди. Сега язدهа покрай брега, поривите на вятъра дърпаха наметалото ѝ. Тя чу как морето се разбива в скалите долу и се запита какво е намислил Уолдо, когато поведе коня си надолу по една стръмна пътека към пясъчната ивица. Да не възнамерява да я удави?

Тътенът ставаше все по-силен, докато приближаваха тясната пясъчна ивица в подножието на скалите. Морските пръски мокреха лицето ѝ и залепваха косата по бузите ѝ.

— Почти стигнахме — каза Уолдо, надвиквайки рева на при боя.

— Къде? Къде? — извика Рейвън умолително. Когато Уолдо дръпна юздите, Рейвън се уплаши, че явно е била права. Уолдо наистина имаше намерение да я удави.

Уолдо слезе от коня и смъкна Рейвън. Метна я на рамо и се заизкачва по скалистата пътека, която водеше нагоре. Олюляваше се от умора, когато накрая я пусна да стъпи на земята. За ужас на Рейвън тя се намери в едно толкова тъмно място, че сякаш беше хвърлена в най-дълбоката дупка на ада.

Блесна светлина. Уолдо се появи пред нея с факел в ръка, толкова ухилен, че ѝ се прищя да му изтрие самодоволната усмивка от лицето.

— Както виждаш — изтъкна Уолдо, — намираме се в пещера. Ще умреш от глад и жажда, преди някой да те намери. Може би дори никога няма да те намерят.

Задавените проклетия на Рейвън като че ли правеха удоволствие на Уолдо, защото той отметна глава и се разсмя.

— Мислиш ли, че Дрейк ще те търси тук? — подигра се той. Клекна пред нея и извади кърпата от устата ѝ. — Никой няма да те чуе от прибоя. Какво мислиш за хитростта ми сега, Рейвън ъф Чърк?

Рейвън си пое ядно дъх, събра колкото слюнка имаше в устата и заплю Уолдо. Побелял от ярост, той изтри храчката от лицето си и я удари с опакото на ръката. Тя падна от удара и се търкулна далече от него.

— Ти си самият дявол!

— Да, и добре го запомни.

— Защо? Защо го правиш?

— Защото мразя Дрейк, разбира се. Разбрах, че единственият начин да го нараня е чрез тебе, и съответно планирах отмъщението си. Пожарът беше великолепен ход, нали?

— Беше дело на дявола.

Той стана и я изгледа свирепо.

— Наслади се на самотата си, женичке. Само на това ще се наслаждаваш, докато смъртта дойде да те вземе.

— Почакай! Не ме оставяй така! Аз нося детето на Дрейк. Ще убиеш ли невинно бебе, за да нараниш родителите му?

— Дете! — изграчи той ликуващо. — Още по-добре. Дрейк знае ли? — Рейвън кимна. — Не съм очаквал такова допълнение. Отмъщение — възкликна той, — колко сладко е то!

Рейвън ужасена се вгледа в него. Никога не беше предполагала, че на света може да съществува такова зло. Сега повече от всякога беше уверена, че той е убил Дария.

— Преди да ме оставиш на недостойната ми смърт, кажи ми истината — предизвика го Рейвън. — Ти ли уби Дария?

Уолдо претегли въпроса ѝ и след миг отговори:

— Тъй като, изглежда, е важно да го знаеш, а и няма да доживееш да го разкажеш на някого, не виждам защо да не ти кажа. Да, аз убих Дария.

Рейвън избухна в гняв.

— Чудовище! Защо? Какво е направила, че да заслужи смърт?

— Знаеше прекалено много. Не можех да ѝ вярвам, че ще си държи устата затворена.

— За какво? Какво би могло да е толкова важно! Няма такова нещо!

— Така ли мислиш? Тогава нека ти кажа защо точно убих Дария. Майка ми умря малко след като доведох Дария в Еър като моя жена. Преди мама да умре, тя се изповяда. Казала на Базил, че е носела детето на друг мъж, когато са се оженили. Аз съм това дете. Баща ѝ настоявал да се омъжи бързо. Никой не му казал за женитбата на Базил и Лита. Старият граф накарал Базил да се ожени за майка ми, докато Базил все още имал жива жена.

— Ти не си син на Базил? — възкликна Рейвън.

— Не, и когато той разбра, се закле, че ще направи Дрейк свой законен наследник. Не можех да допусна това да стане.

— И го уби — предположи Рейвън. — Той не е умрял при ловна злополука.

— Уредих смъртта му, за да не ме обезнаследи. Платих на ловеца, който придружаваше Базил този ден, да го убие и да направи

така, че смъртта му да изглежда дело на браконieri. За съжаление Дария ме чула да говоря с ловеца и разбрала всичко. Естествено не можех да я оставя жива.

— Виждам, че си същински дявол и без никаква съвест. Убил си двама души, за да запазиш тайната си, после се опита да убиеш Дрейк, за да не открие, че е законно роден и да не ти вземе Еър.

— Да. Но има и още нещо. Исках тебе, Рейвън. Само тебе. Но баща ти те сгоди за Арик, а Базил ме сгоди за Дария, преди да успея да те поискам.

— Смъртта на Арик сигурно те е направила много щастлив.

Той се изсмя.

— Мислиш ли, че съм оставил смъртта на Арик на случайността? Той умря като герой на бойното поле. В разгара на битката никой не ме видя да нанасям смъртоносния удар.

Рейвън отстъпи в ужас.

— Света Дево! Ти си убил Арик!

— Да, бях решен да те имам, Рейвън. Отидох в ада, за да те получа, чаках години наред за разрешение от папата. Тогава ти избра друг. Никой няма да те има. Подписа си смъртната присъда в деня, в който легна с Черния рицар.

Той се обърна и се приготви да си тръгне.

— Не! Не ме оставяй да умра тук.

— Сбогом, Рейвън. Щом те загуби, това за Дрейк ще е много повече от каквото и да било мъчение, което бих могъл да мисля. Мисли за това, докато умираш бавно от глад и жажда.

И той се отдалечи, оставяйки пещерата в непрогледен мрак. Рейвън изпищя и захлипа.

Уолдо се върна в замъка. Мина през стражевата кула безпрепятствено, доволен от това, което беше свършил през нощта. Всички се бореха с огъня, включително и стражът при портите. Решетката беше вдигната и той влезе във вътрешния двор. Веднага забеляза, че почти навсякъде пожарът е потушен и хората преравят пепелта за въглени, които може отново да се възпламенят. Той се усмихна. Огънят, който беше подпалил, му послужи добре. Беше създал безредие, както възнамеряваше, и Дрейк беше изгубил в пожара поне три постройки.

Уолдо слезе от седлото и отведе коня си в конюшната. Бързо разседла животното и го разреса. После се върна тихомълком в кулата. Залата беше пуста и той отиде направо в стаята си, за да си вземе нещата. Когато се върна в залата, зората прозираше през облаците. Слугите, които завари там, не му обърнаха кой знае какво внимание, защото приготвиха храна за гладната орда, която скоро щеше да нахлуе в залата.

Уолдо излезе от залата и тръгна да търси Дрейк. Искаше да се увери, че той го е видял да си тръгва сам, да не падне подозрението върху него, когато открият, че Рейвън я няма.

Дрейк видя Уолдо да се приближава, забеляза, че дрехите му не са нито изцапани със сажди, нито скъсани, и разбра, че той си е останал на сигурно място в кулата, докато всички други са се хвърлили да гасят пламъците.

— Сбогом, Дрейк — каза Уолдо, оглеждайки доволно разрушенията, които беше предизвикал. — Ако пак се срещнем, ще ми се стори твърде скоро.

Дрейк си помисли същото.

— Къде беше, когато имахме нужда от тебе? Не чу ли камбаната за пожара?

— Да, чух, но защо да помагам на човек, когото ненавиждам?

— Ето ви и вас, лорд Дрейк.

Кралят, облечен за път, се присъедини към тях.

— Тук вече няма нужда от мене. Постройките лесно могат да се възстановят, няма загинали. Слава на Бога, че пламъците бяха загасени навреме.

— Много съм благодарен за всичко, което направихте за мене, сир. Няма ли да останете още малко, за да закусите с нас?

— Не, не мога, но вашите слуги бяха така добри да ни снабдят с храна за из път.

— Всичко, каквото имам, е ваше, сир — каза любезно Дрейк.

— И аз напускам Уиндхърст тази сутрин, сир — осведоми ги Уолдо.

— Тогава ти пожелавам добър път — каза Едуард, отпращайки го с небрежно махване на ръката.

За Дрейк беше очевидно, че Едуард презира Уолдо, и той напълно разбираше и одобряваше това.

— Добре се отърва от него — каза Едуард, докато Уолдо се отдалечаваше към конюшната.

— Моля се сянката му никога вече да не пада на прага ми — каза разпалено Дрейк.

Кралят и свитата му се сбогуваха. Дъф вече беше изказал намерението си също да си тръгне днес и Дрейк не можеше да го обвини, че иска да остане насаме със съпругата си. Дрейк беше благодарен, че поне веднъж Рейвън го беше послушала и беше останала в стаята си.

Сега огънят беше изгасен навсякъде и хората се събираха в залата, за да се нахранят. На другия ден щеше да повика работници от селото да построят наново трите сгради, които бяха изгорели по време на пожара. По-късно, след като се измие и се нахрани, имаше намерение да разследва какво е причинило пожара.

Преди да се върне във всекидневната, Дрейк спря край кладенеца и изми всички следи от сажди и пепел от себе си, за да не мирише неприятно на Рейвън. Влезе в залата и отиде право във всекидневната, за да ѝ каже за огъня и да я увери, че всичко, което беше загубено, може лесно да бъде възстановено.

Вратата на стаята на Рейвън зееше откряната и той я отвори, викайки я по име. Очакваше тя да се втурне в прегръдките му и се намръщи, когато това не стана.

— Рейвън, къде си, любов моя?

Мислейки, че е отишла до тоалетната, той реши да се преоблече, убеден, че тя ще се върне, преди да се е преоблякъл. Когато Рейвън не се появи, той се уплаши, че може да ѝ е прилошало. Побърза към тоалетната и я намери празна. Потискайки тревогата си, Дрейк си каза, че няма за какво да се притеснява. Най-вероятно ще намери Рейвън в двора с жените, които устройваха полевата кухня, докато се построи нова.

Тръпка на ужас полази по гърба на Дрейк, когато не намери Рейвън в двора. Веднага заповяда на хората си да претърсят кулата. Попита Дъф и милейди Уила, когато се появиха в залата, но те не бяха виждали Рейвън от снощи.

— Къде е Уолдо? — запита Дъф. — Не му вярвам.

— Нито пък аз — съгласи се Дрейк. — Уолдо напусна Уиндхърст рано тази сутрин. Сам говорих с него, преди да замине. Беше сам.

Един по един хората на Дрейк се връщаха и всеки съобщаваше, че не е намерил нищо. Рейвън не беше в кулата. Дрейк заповяда да търсят във вътрешния и външния двор, както и във всички постройки. Не нареди да се търси извън стените на замъка, защото знаеше, че Рейвън няма да се осмели да излезе сама от крепостта.

— Какво е станало според тебе? — запита загрижен Дъф, когато се срещнаха в залата след безплодното търсене.

— Уолдо. Той трябва да е — отвърна Дрейк.

Беше премислил внимателно това и нямаше друг отговор.

— Нали каза, че Уолдо е бил сам, когато си е тръгнал? — запита Дъф.

— Да, но не мога да престана да се питам. Не беше в двора, за да помага при гасенето. Залата беше празна, всички се бяха струпали при пожара. Сега смятам, че огънят е бил подпален нарочно, за да предизвика безредие. Уолдо не би се погнушил от подобни неща, за да извърши зловредното си дело.

— Да — съгласи се Дъф. — Уолдо винаги е бил коварен. Душата му е черна. Виждам съм на какво е способен и това не ми харесва. — Той навъси вежди. — Защо ще отвлича Рейвън? Той не би... Не, не би й направил нещо, нали?

Дрейк скочи изведнъж. Гласът му беше дрезгав от страх.

— Ти какво мислиш?

— Уолдо е покварен и способен на големи злини — каза бавно Дъф.

Дрейк нямаше нужда от повече. Време беше за действие. Сякаш прочел мислите му, сър Джон се появи до него.

— Хората чакат твоите заповеди, Дрейк.

— Избери шестима мъже, които да ме придружат, тръгваме след час. Уолдо има няколко часа преднина, ще трябва да яздим много бързо, за да го настигнем.

Сър Джон се втурна да изпълни заповедта на Дрейк.

— Ще дойда с тебе — предложи Дъф.

— Не, остани тук с милейди Уила. Ако Рейвън се върне в кулата, прати ми известие по човек.

— Не знаеш къде да търсиш Уолдо — каза загрижено Дъф.

— Мога само да предполагам, че се е запътил към имението си край Йорк — каза Дрейк.

— Уолдо е лукав човек. Няма да отиде там, където предполагаш, че ще иде.

Суровото изражение на Дрейк и стиснатите му устни обещаваха, че човекът, който е посмял да застраши жена му и нероденото му дете, ще си има много неприятности.

— Ще го намеря.

Уолдо яздеше така, сякаш дяволът е по петите му. Дрейк не беше глупак. След известно време щеше да разбере кой е отговорен за изчезването на Рейвън и щеше да го последва с отмъстителни мисли. За щастие времето беше негов съюзник. Имаше няколко часа преднина и се надяваше да заблуди Дрейк, като тръгне не към Йорк, а в другата посока. Вместо да се насочи на север, той тръгна на юг, към Ексетър, където се надяваше да се качи на кораб до Британи или Байо. Щом кралят разбереше какво е направил, Уолдо сериозно се съмняваше, че ще бъде добре дошъл в Англия.

Осем въоръжени мъже, включително Дрейк, сър Джон и сър Ричард излязоха след час от Уиндхърст. Насочиха се на север, към Йорк. Яздеха вече два часа, преди Дрейк да дръпне юздите на Зевс и да скочи от седлото. Пронизван от нещо, което никой друг не можеше да долови, той обърна лице на юг и се вслуша, а ушите му чуваха гласове, които никой друг не беше в състояние да чуе. Привличан от някаква невидима сила, той се взря към южното крайбрежие. Знаеше, че хората му са объркани от странното му поведение, но не обръщаше внимание на това, животът на Рейвън беше заложен на карта. Ако се излъжеше относно посоката, която е поел Уолдо, Рейвън щеше да умре.

— Какво има, Дрейк? — запита сър Джон, спирайки коня си до Дрейк.

— Уолдо не пътува на север — каза Дрейк уверено.

— Мислиш ли, че е отишъл към Лондон? — запита Джон.

— Не, не към Лондон.

— Тогава къде?

Нещо бръмчеше в ушите му. Чу глас. Баба Нола? *Търси пляката си на юг.* Дрейк замря.

— Дрейк, има ли нещо? — извика сър Джон. — Да не ти е зле?

Дрейк като че ли дойде на себе си.

— Не, не ми е зле. Уолдо пътува на юг.

— На юг? Но...

— Повярвай ми, Джон.

— Мислиш ли, че Уолдо е взел милейди Рейвън със себе си?

Дрейк въздъхна.

— Не знам.

Бръмченето започна отново. После гласът. Отговорът беше съвсем ясен, съвсем отчетлив.

— Не, милейди не е с Уолдо. Но той знае къде е тя.

Изречението му би уплашило и дявола. Дрейк се качи отново на коня и го пришпори към южното крайбрежие.

Уолдо спря, за да си почине конят му. Знаеше, че е близо до брега, защото чуваше прибоя и усещаше острия солен въздух. Усмихна се. Беше близо до Ексетър. Скоро ще се качи на кораба, който отива във Франция, където никой няма да го закачи. Съжаляваше само, че не успя да легне с Рейвън. Можеше да я вземе, преди да я остави в пещерата, но времето работеше срещу него. Искаше да се отдалечи на няколко часа път южно от Уиндхърст, преди да открият, че Рейвън е изчезнала.

Ободрен от успеха си, той се изсмя на глас. Вятърът подхвана смеха му и го отпрати като ехо над тресавищата. Колко добре се чувстваше, след като беше сразил Черния рицар, кралския любимец. Бе направил всичко възможно, за да не научи Дрейк, че той е законният син и наследник на Еър и цялото му богатство, но не беше успял. Сега го бе лишил от нещо, което му е много скъпо. Нещо, което Дрейк никога нямаше да има.

След време, когато всички забравеха за него, щеше да се върне в Йорк и да се заеме с имението си. Управителят му събираше рентата от години и когато се върнеше, щеше да има парите, от които се нуждае.

Уолдо пришпори коня си. Ексетър и Франция го очакваха. Навлезе в гористата местност преди Ексетър и намери една добре утъпкана пътека, която водеше през гората накъм града. Скоро, помисли си той, ще съм далече от Дрейк и краля.

Сигурен, че е спечелил, Уолдо стана непредпазлив, забравяйки, че горите често са свърталища на разбойници и всякакви грубияни. Мислейки, че е в безопасност, той се стресна, когато двама мъже скочиха от дървото, под което минаваше, и го събориха от коня. Преди

да успее да посегне към камата си, към двамата крадци се присъедини и трети и Уолдо усети острието на нож, опряно до гърлото му.

— Давай парите — заповяда дебеловратият крадец.

Уолдо не искаше да се раздели с торбичката злато, която носеше със себе си. Парите трябваше да му стигнат за дълго време.

— Нямам нищо ценно.

Крадците явно не му повярваха, защото го накараха да се изправи на крака и го претърсиха.

— Тъкмо както си мислех — избоботи вторият крадец, когато откри тежката торбичка.

— Колко? — запита третият крадец и се приближи.

Вторият развърза връвта и изсипа съдържанието на торбичката на дланта си. Имаше много монети, които изпаднаха между пръстите му.

— Достатъчно за четирима — изграчи той радостно. Пъкна торбичката в колана си и погледна бързо през рамо. — Май е по-добре да се махаме.

— Ами тоя? — запита дебеловратият.

— Убий го или го остави, все едно.

Дебеловратият отдръпна ножа си от гърлото на Уолдо и се приготви да се покатери. Решен на всяка цена да си върне парите, независимо от последиците, Уолдо измъкна камата от колана си и нанесе удар, отваряйки смъртоносна рана в гърлото на дебеловратия. Мъжът издаде клокочещ звук и умря веднага. Уолдо изтегли меча си и нападна другите двама крадци, които бяха въоръжени само с по една кама.

За нещастие Уолдо не беше обърнал внимание на думите на крадците, когато споменаха, че ще делят златото на четири. Досега беше видял само трима. Но когато Уолдо нападна двамата оцелели, четвъртият крадец, който досега не се беше показал, се промъкна зад Уолдо и го прониза отзад във врата. После тримата крадци изчезнаха в гората, оставяйки Уолдо да бере душа, а кръвта му да изтича на земята.

Всеки момент щеше да се стъмни. Дрейк и хората му бяха яздили бързо през целия ден. С всеки изминал час надеждата на Дрейк да намери Рейвън жива намаляваше. Ами ако се е объркал и Уолдо се е насочил на север? Не го напускаше мисълта, че Уолдо може да е убил

Рейвън, и сърцето му кървеше. Как щеше да живее по-нататък без Рейвън? Никога нямаше да узнае как изглежда детето му. По дяволите! Когато хване Уолдо, а той ще го хване, ще разпори това копеле от гръцмуля до слабините, щом разбере това, което му е необходимо.

— Милорд, Ексетър е точно отгатак гората — каза сър Ричард. — Бил съм там и преди. Има пътека, която води през гората към града.

— Намери пътеката, Ричард — каза Дрейк с мрачна решителност. — Ако Уолдо е в Ексетър, ще го намеря. Не може да се е отдалечил много от нас, не може и да се е качил на кораб за Франция.

Когато сър Ричард поведе групата през гората, вече едва се виждаше. Страх връхлетя Дрейк. Ами ако Уолдо е отишъл на север, към Йорк, или пък към Шотландия, или на друго място, за което не предполагат?

Изведнъж на пътеката се появи кон. Дрейк дръпна юздите. Зевс отстъпи назад, подуши въздуха, после се успокои.

Дрейк скочи от седлото и хвана влаещите се поводи на коня. Веднага позна жребеца на Уолдо. Яздеше точно него, когато тръгна от Уиндхърст.

Дрейк се спъна в тялото на Уолдо, преди да го види. Лежеше по очи в локва кръв. Дрейк го обърна и изруга.

— По дяволите!

Сър Джон дойде при него.

— Кой е това?

— Уолдо.

— Мъртъв ли е?

Дрейк коленичи и допря ухо до сърцето на Уолдо.

— Диша, но едва-едва.

Уолдо изстена и отвори очи. Цялото внимание на Дрейк се съсредоточи върху умирация мъж, искаше да го накара да диша.

— Уолдо, чуваш ли ме?

Мълчание.

— Уолдо! Дяволите да те вземат! Отговори ми. Къде е Рейвън? Какво си направил с нея?

Уолдо се опита да заговори. Гласът му беше едва доловим шепот.

— Дрейк? Как... разбра... къде да ме търсиш?

— Интуиция. Какво стана?

— Крадци. Убих един.

Мина много време, преди да каже:

— Умирам ли?

В гласа на Дрейк нямаше никакво съчувствие.

— Да. — Той сграбчи туниката на Уолдо и вдигна главата му. —
Къде е Рейвън? Нима искаш да умреш и на съвестта ти да тежи
смъртта на една жена? Рейвън носи моето дете.

Подобие на усмивка изкриви безкръвните устни на Уолдо.

— Никога няма да я намериш.

— Мъртва ли е?

— Не... не още...

Той се закашля и на устните му се появи кръв и пяна.

— Проклет да си! Къде е тя?

Дрейк чу предсмъртното хъркане в гърлото на Уолдо и настоя за
отговор.

— Прочисти съвестта си, Уолдо. Кажи ми къде да намеря
Рейвън.

Преди смъртта да го призове, Уолдо каза само една дума:

— Вода.

— Копеле! — извика Дрейк, когато Уолдо изпусна последния си
дъх. — Цяла вечност дано да гориш в ада!

— Той поиска вода — каза сър Джон.

Дрейк се вгледа в безжизнените очи на Уолдо и пожела да се
съживи, за да го убие собственоръчно. Вода. С последния си дъх
негодникът беше помолил за вода.

Изведнъж той се изправи.

— Сър Джон, вържи тялото на Уолдо на коня му. Ще го вземем с
нас в Уиндхърст.

— Има още един мъртвец, Дрейк. Него какво да го правим?

— Оставете го на лешоядите.

Дъф изтича да посрещне Дрейк, когато той влезе във вътрешния двор. Видя коня с привързаното на него тяло и застина на място.

— Уолдо ли е?

Дрейк слезе от седлото, кимвайки разсеяно. В ума му се въртяха много по-важни неща, отколкото един мъртвец.

— Мъртъв ли е?

— Да.

— Ти ли го уби?

— Да беше дал бог да съм аз. Крадци са ме изпреварили. Станало е в гората край Ексетър.

— Ексетър! Мислех, че сте се насочили на север.

— Наистина се отправихме на север и пътувахме натам известно време. Нещо, може би предчувствие, ми подсказа, че посоката е друга. Изведнъж ми стана ясно, че Уолдо ще се опита да напусне Англия.

— По дяволите, Дрейк! Преди да умре, Уолдо каза ли ти къде да намерим Рейвън?

Дрейк сви юмруци, гневът му беше почти осезаем.

— Ще ти разкажа какво знам, след като първо утоля жаждата си. Изтощен съм.

Макар че Дрейк не можеше да го каже на глас, най-много се страхуваше да не би Уолдо да е изнасилвил Рейвън и да я е оставил да умре някъде.

Влязоха заедно в кулата и седнаха на главната маса, където ги чакаше милейди Уила. Обедът вече беше започнал, слугите сложиха пред тях чаши с бира и чинии с месо и сирене. Той ядеше и пиеше, без да забелязва какво слага в устата си, докато си напълни стомаха и утоли жаждата си.

— Уолдо нищо ли не ти каза? — възкликна Дъф. — Мъртва ли е Рейвън?

— Не знам. Преди да умре, Уолдо каза само една дума. Поиска вода. Молах го да ми каже какво е направил с Рейвън и той каза само

едно: вода. — Дрейк стовари юмрук по масата. — Уолдо сигурно се смее по пътя си към ада. Накрая успя да ме унищожи.

Дъф набърчи чело, докато мислеше над думите на Дрейк.

— Нещо тук не е наред, Дрейк. Познавам Уолдо, той никога нямаше да поиска вода. Бира, може би, но никога вода. Доколкото знам, Уолдо никога не се е докосвал до вода.

Дрейк вдигна очи към Дъф. Не беше необичайно умиращ човек да иска вода, макар че тогава тази молба, идваща от Уолдо, не му се бе сторила странна. Но гневът и страхът бяха взели връх у него. Сега, когато Дъф отвори дума за това, умът му започна отново да работи. Ако Уолдо не е молел за вода, тогава... Мислите му се блъскаха бясно. Сърцето му заби бързо. Уиндхърст беше построен на стръмен бряг, надвиснал над морето. Наоколо имаше вода. Много вода.

— Уолдо не може да е отвел Рейвън много далече — отбеляза Дрейк, а вълнението му растеше.

— Защо не се беше сетил за това по-рано?

Внезапно в ума му се изпречи друга мисъл, толкова страшна, че не можеше да я изрече с думи. Сякаш прочел мисълта му, Дъф я изказа вместо него.

— Мислиш ли, че Уолдо е хвърлил Рейвън в морето?

Дрейк затвори очи, за да не избухне от болката, която предизвикваха думите на Дъф. После си спомни какво беше казал Уолдо. Тръпка на облекчение премина през тялото му.

— Не. Рейвън е жива. Ще я намерим близо до вода.

Сър Джон, който се беше присъединил към тях на главната маса, чу разговора и скочи на крака.

— Сега има прилив, но скоро, когато дойде отливът, всички хора от гарнизона ще слязат на пясъка под брега. Не се страхувай, милорд, ще намерим твоята милейди.

— Погрижи се всеки да има рог — заповяда Дрейк. — Човекът, който я открие, трябва да изсвири два пъти с рога си.

— Да — каза сър Джон и излетя навън.

— Моля се да намерите милейди Рейвън жива и здрава — каза милейди Уила. — Двете с нея отначало не бяхме в добри отношения, но моят брак с Дъф промени всичко. Надявах се да се помирим с нея и да станем приятелки. Еър не е много далече от Чърк и ще можем често да си ходим на гости.

— Ще я намерим, милейди Уила — каза Дрейк с мрачна решителност.

Той не можеше да бъде сигурен само в какво състояние ще я намери. Нямахше как да узнае какво е направил Уолдо с нея.

Рейвън се размърда и изстена. Доколкото можеше да прецени, беше прекарала в пещерата две нощи. Беше жадна и гладна. Можеше да издържи на глада, но жаждата беше почти непоносима. Беше се опитала да ближе влагата от стените на пещерата, но противният смрад я удряше в носа. Но в момента не я тревожеше нито жаждата, нито гладът. Тялото ѝ се беше схванало и я болеше жестоко, беше ѝ студено.

Часове наред мислите на Рейвън се бяха връщали към Дрейк. Образът му танцуваше пред очите ѝ, здрав, силен, с непобедимо тренирано тяло на воин. Любовта с него я оставяше жадна за още, винаги за още повече, и той никога не я беше разочаровал. Обичаше го толкова много, че чак я болеше. Той беше надменен и властен, понякога непредсказуем, но тези качества бяха част от онова, което го правеше така привлекателен. Дори сега, измъчвана от болка, глад и жажда, тя можеше да затвори очи и да си припомни силните му ръце.

И лицето му. Никой мъж не можеше да бъде толкова красив, колкото Черния рицар.

Мислите ѝ се разбягаха, когато забеляза как дневната светлина нахлува през отвора на пещерата. Още един ден без надежда за избавление, помисли си тя съкрушено.

През изминалото денонощие Рейвън много беше мислила за отчаяното си положение. Ако не искаше тази пещера да се превърне в неин гроб, трябваше да излезе навън.

Използвайки стената зад себе си като опора, тя успя да се изправи на крака, мъчително, сантиметър по сантиметър, докато се изправи на вързаните си крака. Болката пронизваше костите ѝ и тя едва не припадна, но желязната ѝ воля не ѝ позволи да се строполи долу. Когато болката поутихна и стана по-поносима, тя се оттласна от стената и заподскача към изхода на пещерата. Светлината я заслепи. Тя премига два пъти, после се загледа надолу към разбунтуваното море под нея.

Приливът беше дошъл и тясната пясъчна ивица беше се скрила под него. Рейвън се сниши към земята, гледайки как водата се разбива в скалите долу, и се запита как ли ще успее да преодолее стръмния склон, без да си помага с ръцете и краката. Докато не дойдеше отливът, не биваше да предприема никакви подобни опити.

Рейвън погледна нагоре и ужасно съкрушена разбра, че никой, който застане горе на брега и погледне надолу, няма да я види. Нямаше друго решение. Трябваше да стигне до пясъка. Врълхлетя я страх. Вкочаненото ѝ тяло ѝ пречеше, голяма беше опасността да падне и да нарани бебето, което носеше. Каква дилема.

Една издатина на скалата, врязала се в стръмнината на брега, се забиваше в задните части на Рейвън и тя се премести, за да си намери по-удобно място. За съжаление по склона на брега нямаше удобни места, той целият беше в стърчащи назъбени скали. Тя въздъхна и се загледа в бушуващите вълни, чудейки се кога ще дойде отливът и какво ще прави, когато той дойде.

Размърда крака, за да намали болката, и един остър камък я убоде. Тя се вгледа замислено в раната, после обърна поглед към скалата и в ума ѝ нещо проблесна. Ако не беше така замаяна от липсата на храна и вода, отговорът на нейната дилема щеше да ѝ хрумне много по-рано. Камък, достатъчно остър, за да нарани плътта ѝ, със сигурност щеше да пререже копринените въжета. Водена от отчаянието си, Рейвън затърси наблизко остра скала, намери една и стигна с подскоци до нея, мръщейки се, когато острите камъни се забиваха в нежните ѝ задни части.

Цялата трептеше от възбуда, когато застана с гръб към скалата и вдигна китките си към острия ѝ ръб. Първият ѝ опит да пререже копринените върви беше неуспешен. Наметалото ѝ пречеше. Макар че не ѝ се искаше да го прави, защото ѝ беше много студено, тя успя да се освободи от дрехата и я избута настрана с крака. Наметалото се търкулна надолу по склона, падна във водата и плувна в морето заедно с оттеглящите се вълни. Тя не му обърна внимание и се зае с болезнения процес на претриването на въжетата, които стягаха китките ѝ.

Минаха часове, или поне така ѝ изглеждаше на Рейвън, преди да усети леко отпускане. Дойде отливът и пясъчната ивица отново се появи. По небето плувнаха облаци и студена мъгла попълзя по брега,

смразявайки Рейвън до кости. После като по чудо въжетата ѝ се отхлабиха и ръцете ѝ останаха свободни. Болката, която дойде след това, беше така остра и омаломощаваща, че Рейвън едва не припадна. Сълзи потекоха по бузите ѝ, когато се опита да развърже възлите, стягащи глезените ѝ. Ръцете ѝ бяха безполезни, като две парчета мъртво месо, пръстите просто отказваха да ѝ служат.

Тя решително набърчи чело, изправяйки се на крака, и се загледа надолу към брулената от ветровете пясъчна ивица. Разбра с болка, че ако стигне безпрепятствено дотам, това ще е едно малко чудо. Поемайки си дълбоко дъх, Рейвън започна да подскача. С всеки подскок спечелваше по малко почва. Макар че разстоянието не беше голямо, склонът беше стръмен и пълен с препятствия. За Рейвън, която не можеше да използва напълно ръцете и краката си, това слизание щеше наистина да бъде опасно.

Рейвън спря да си поеме дъх и се облегна на една голяма скала. Дотук добре, помисли тя, когато подскочи още веднъж.

После шансът ѝ изневери. Приземи се на подвижни камъни и те се изплъзнаха изпод краката ѝ. Тя тупна тежко на земята, плъзна се и се запуска надолу по задник. Бухна се в мокрия пясък на брега, без да може да си поеме дъх, а всички кости по тялото я боляха ужасно. Това беше последното, което запомни.

Дрейк вече беше претърсил няколко пещери край брега и почти се беше отказал от мисълта, че ще намери Рейвън, когато видя недалече от себе си едно тяло, простряно на пясъка. Сърцето му затуптя бясно, хукна, подгонен от страх. Инстинктът му подсказваше, че това е Рейвън. Трябваше да е тя.

Препъвайки се в пясъка, той се отпусна на колене до нея и нежно я повика по име. Когато тя не отговори, той вдигна отпуснатото ѝ тяло на ръце и я притисна към себе си. Беше студена като мъртвец, уплаши се, че я е открил прекалено късно. Отчаян вик се изтръгна от гърлото му, докато я притискаше към себе си. Сълзи потекоха по бузите му, той вдигна лице към дъжда, който капеше от мъглата, и се замоли на бога да спаси живота ѝ. Тогава, като по чудо, от устните ѝ се откъсна лека въздишка.

Отново обнадежден, той отмахна кичурите мокра коса от бледото ѝ лице и се вгледа в нея. Кожата ѝ беше прозрачна, клепачите

обагрени в пурпурни сенки, в устните ѝ нямаше капчица кръв. Мокрите дрехи лепнеха по тялото ѝ, но беше жива. Той свали наметалото си и я уви с него. Когато забеляза, че краката ѝ са вързани, изруга и преряза въжетата с камата си. После извади рога от колана си и даде два кратки сигнала.

Вдигна внимателно Рейвън и тръгна по пясъка. Скоро при него се събра група мъже. Сър Джон свали наметалото си и наметна Рейвън, за да я стопли още.

— Тя...

— Жива е — въздъхна Дрейк, — макар че е премръзнала до смърт. Прати някого в кулата. Искам да приготвят гореща вана и много телешки бульон и да се затопли стаята, докато дойде. И — прибави той мрачно — прати някого до селото да доведе акушерката. — Макар че не го каза, страхуваше се за живота на детето си.

— Аз ще отида — каза Джон и хукна.

— Искате ли аз да я нося? — предложи сър Ричард.

— Не, ще я нося сам.

Ако Рейвън се оправеше без никакви лоши последствия, с волята божия, закле се мълчаливо Дрейк, той щеше да се грижи по-добре за нея.

Рейвън се размърда и той я притисна по-плътно, искаше топлината му да я сгрее. Пое по пътеката, водеща нагоре към брега, вървеше внимателно, Рейвън беше лека и почти не му тежеше. Дрейк стигна горе, където го чакаха слуги с коне. Колебливо предаде Рейвън в ръцете на сър Ричард, докато се качваше на седлото, после я взе през себе си и подкара коня. Рейвън беше толкова неподвижна, че Дрейк се уплаши за живота ѝ. Устните ѝ бяха посинели, лицето бледа, гърдите ѝ едва се повдигаха с всяко вдишване. Ако можеше да ѝ вдъхне собствения си живот, щеше да го направи на драго сърце.

Дъф и Уила ги посрещнаха на портите.

— Как е тя? — запита загрижено Дъф. — Толкова е бледа.

— С божията воля, ще оживее — отвърна Дрейк и мина като вихър покрай шурей си.

Слугите бяха готови за идването на Дрейк. Чакаха със затоплени одеяла, бульон и бира. Дрейк нареди всичко да бъде отнесено във всекидневната. Пред бумтящия огън в тяхната спалня чакаше затоплена вана. Когато Лора се завъртя в стаята, за да помага, Дрейк ѝ

нареди да излезе. Рейвън беше негова и той искаше сам да се погрижи за нея.

Когато всички се оттеглиха, Дрейк сложи Рейвън на леглото и много внимателно свали изцапаните ѝ дрехи. Проклинаше при вида на всяко натъртване по красивото ѝ тяло и горещо си пожелаваше да може да съживи Уолдо от гроба и да го накара да страда така, както беше страдала Рейвън. Когато освободи жена си от дрехите, той я отнесе във ваната и внимателно я потопи във водата. Очите на Рейвън се отвориха, разшириха се и тя извика.

Уплашен, Дрейк замръзна на място, чудейки се какво е направил, че да я нарани.

— Какво има, скъпа? Каж ми къде те боли.

Рейвън се вгледа в него, устата ѝ се раздвижи беззвучно, а тя се опита да излезе от ваната. Дрейк я задържа с твърда ръка.

— Искаш ли нещо да пиеш?

Рейвън кимна. Дрейк напълни една чаша с бира и я поднесе към устните ѝ, за да може да пие. Тя преглътна няколко капки и поклати глава, сякаш беше прекалено уморена, за да пие.

— Къде те боли? — запита той, след като остави чашата настрана. — Да не е бебето?

Лицето ѝ побледня и тя притисна ръце към корема си. Забелязвайки за пръв път изранените ѝ китки, Дрейк изрева едно проклятие. Внимателно взе ръцете ѝ и ги вдигна, за да може да ги разгледа по-отблизо. Рейвън си пое дълбоко дъх.

— Какво ти е направило това копеле?

— Върза ми ръцете зад гърба, върза ми и краката и ме остави да умра в пещерата — прошепна тя едва чуто. — Страхувах се, че няма да ме намериш. Уолдо ли ти каза къде да ме търсиш?

— Уолдо е мъртъв — каза той късо. — Дано да гори в ада.

— Амин — каза Рейвън и затвори очи.

— Добре ли ти е от топлата вода?

— Вече не ми е студено.

— Колко време си лежала на пясъка?

Тя сви рамене.

— Не знам. Успях да прережа въжетата на китките, но ръцете ми бяха така изтръпнали, че не можах да сваля вървите от глезените.

Започнах да подскачам надолу по склона и се спънах. Само това си спомням, после се събудих в ръцете ти.

Тя притисна отново ръце към корема си.

— Как е бебето ми? — запитва тя угрижено.

— Боли ли те?

Тя поклати отрицателно глава.

— Значи се държи здраво. Пратих в селото за акушерката.

Рейвън въздъхна.

— Няма да загубя твоето дете, Дрейк. Заклевам се.

Думите на Рейвън бяха така решителни, че Дрейк не се усъмни нито за минута.

— Вече не си така замръзнала. Сега трябва да си легнеш — каза той, посягайки към едно от одеялата, които се топлеха пред огнището. — Можеш ли да станеш?

— Не. Не си усещам краката.

— Прегърни ме през врата и се дръж здраво — каза Дрейк. С едно ловко движение Дрейк я извади от водата и я уви в одеялото. После я отнесе в леглото и я пхна под пухената завивка. След като я настани удобно, той седна на края на леглото и се загледа в нея. Не знаеше как да подхване разговора, но знаеше, че трябва — за да бъде спокоен. Не че щеше да има някакво значение. Нищо, което Уолдо би могъл да направи на Рейвън, нямаше да я омърси в очите му.

— Скъпа — започна Дрейк, — не трябва да се разстройваш с подробности, но искам да знам всичко, каквото ти е направил и казал Уолдо. Най-напред обаче трябва да пийнеш малко бульон. Три дни не си яла.

Той взе бульона и несръчно наля малко от гъстата течност в устата ѝ. Когато тя даде знак, че се е нахранила, той остави купата настрана и я целуна по челото.

— Искаш ли да спиш?

— Не. Искам да ти разкажа... всичко. Важно е да знаеш.

— Само ако чувстваш, че можеш да го направиш.

— Уолдо не ти е брат.

Дрейк я погледна смаян.

— Какво те кара да мислиш така?

— Той самият ми каза. Мислеше, че ще умра в пещерата и се разприказва без стеснение за грозните си дела.

Тя му разказа всичко, което Уолдо ѝ беше казал. Когато разкри, че Уолдо е убил Дария, Базил и Арик, на Дрейк едва не му прилоша. Винаги беше знаел, че Уолдо е обладан от демони, но нямаше представа колко непоправимо зъл е бил.

— Този човек е бил луд — каза Дрейк, смаян от разказа за злостните интриги, които чу от Рейвън. — Сега всичко ми става ясно. Докато бяхме млади, Уолдо ме мразеше, защото знаеше, че аз съм законният наследник на Базил, но когато е открил, че не е син на Базил, гневът му го е накарал да извърши убийство, за да не допусне неговата неудобна тайна да стане публично достояние. Слава на бога, че се отървахме от него.

— Ти ли го уби?

— Не, макар че ми се искаше да бях аз. Крадци са го докопали преди мене. Бил е убит в гората близо до Ексетър. Донесохме го в Уиндхърст, за да бъде погребан. Болдър се погрижи. Не пожелах да узная къде е гробът му.

Почукване на вратата извести, че е дошла акушерката и Дрейк я покани да влезе в стаята. Тя беше млада и едра и изглежда, знаеше какво да прави. Нареди на Дрейк да излезе от стаята, за да може да прегледа Рейвън, и му затвори вратата под носа.

Дъф дойде при Дрейк и започна да го разпитва какво е състоянието на Рейвън. Едва когато се увери, че Рейвън ще се оправи, Дъф се върна в залата, оставяйки Дрейк да се разхожда напред-назад и да се тревожи, докато акушерката се появи отново.

— Добре ли са жена ми и детето? — запита той притеснено.

— Лейди Рейвън не е изгубила детето. Това е добър знак. Съпругата ви е решителна жена. Нека остане на легло две седмици. Останалото е в божиите ръце. Пратете да ме повикат, ако почувства болка.

Ободрен от думите ѝ, Дрейк кимна и побърза да се върне при Рейвън.

— Идете при моя иконом. Той ще ви плати за услугата.

Дрейк се върна в нейната спалня и приседна на ръба на леглото. Сънената Рейвън му се усмихна.

— Нашето дете е добре — каза тя. — Акушерката каза ли ти?

— Да. Тя каза, че си силна жена. Но аз никога не съм се съмнявал в това.

Клепачите на Рейвън се затваряха. Дрейк стана, защото знаеше, че точно сега тя има нужда повече от сън, отколкото от разговори.

— Не, не ме оставяй — прошепна Рейвън и посегна към него. — Легни при мене. Искам да знам, че си тук. Говори ми, докато заспя.

Дрейк се съгласи на драго сърце. Въжетата на леглото изскърцаха, докато я прегръщаше. Възнамеряваше много да прегръща Рейвън в бъдеще. После започна да говори с нисък, успокояващ глас:

— Ти си най-храбрата жена, която някога съм познавал. Можеше да не те намеря навреме, ако не беше излязла от пещерата и не беше претрила въжетата си. По чудо не си се наранила сериозно, когато си паднала. Повечето жени биха приели съдбата си и биха се оставили на смъртта. Но не и ти, моята смела съпруга. Ти се изправи срещу съдбата. Няма значение какво ти е направил Уолдо. Сега си с мене там, където ти е мястото, нищо друго няма значение.

— Уолдо не ме е докоснал, освен че ми върза ръцете и краката — прошепна полузаспала Рейвън.

Макар че чувствата му към Рейвън нямаше да се променят, ако Уолдо я беше изнасил, той инстинктивно знаеше, че това щеше да има значение за Рейвън и че той щеше да почувства болката ѝ също толкова остро, колкото и тя.

— Обичам те; съпруго — прошепна той на ухото ѝ.

— Обичам те, съпруже — отвърна тя, заспивайки.

След две седмици Рейвън слезе по стълбите без помощта на Дрейк и влезе в залата. Спря изведнъж притеснена, виждайки събраните хора, които станаха на крака и я приветстваха с вдигане на чашите. Тя се изчерви, докато отиваше към главната маса, където я чакаше съпругът ѝ.

— Цялата сияеш — каза той, докато я настаняваше до себе си. — Сигурна ли си, че се чувстваш достатъчно добре, за да се присъединиш към нас тази вечер?

Ръцете ѝ се притиснаха до корема.

— Добре съм, бебето ми се чувства удобно в мене, а пък ми омръзна да лежа по цял ден.

Очите му потъмняха от желание и той докосна бузата ѝ.

— Какво ще кажеш тази вечер да се оттеглим рано? Липсваше ми.

Рейвън срещна погледа му, гърдите ѝ се издуха и краката ѝ омекнаха.

— Също както и ти ми липсваше, съпруже.

Дрейк се усмихна.

— Кой да знае, че онова игриво и непокорно дете, което ме молеше да го целуна, ще стане моя жена?

— Може би баба Нола е знаела — пошегува се Рейвън, докато дъвчеше сочното парче свинско печено, което той беше сложил пред нея. — Надявам се баба ти скоро да дойде. Сигурен ли си, че сър Джон може да я убеди да дойде да живее с нас?

— Сър Джон умее да убеждава. Сигурен съм, че ще я омае и ще я накара да дойде с него в Уиндхърст.

— Мислиш ли, че можем да намерим съпруги за сър Джон и сър Ричард? Отдавна трябваше да са се оженили.

— Щом се установим в Еър, можеш да си играеш на сватовница колкото искаш.

— Ще ми липсва Уиндхърст, но няма да съжалявам, когато си тръгна. — Тя потръпна. — Тук живеят много лоши спомени. Освен това земите на Еър граничат с Чърк и между замъците има един ден път с кон. Искам да се сприятеля с Уила и да ходя от време на време в Чърк.

Най-накрая вечерята свърши. Дрейк пожела лека нощ на всички. После, за учудване и радост на Рейвън, той я грабна на ръце и я отнесе нагоре по стълбите. В мига, когато вратата на стаята се хлопна зад тях, Дрейк я положи на леглото и я последва в него. Дрехите им литнаха на всички посоки, разхвърляни от любовта, желанието, нуждата да подновят обетите си за вечна любов.

Черният рицар проникна в нея нежно и внимателно, притисна се до нея, залюля я, изпълни я... пожелавайки я за цял живот с тялото, душата и сетивата си.

ЕПИЛОГ

Замъкът Еър, три години по-късно

Седнала в удобен стол, баба Нола дремеше пред огнището, уморена, след като беше помогнала на близнаците на Рейвън да се появят на бял свят. Акушерката току-що беше измила Рейвън, когато Дрейк нахълта в спалнята. Тригодишният Дилън вървеше по петите му. Дрейк спря пред леглото, поглеждайки косо към акушерката.

— Вече можете да видите жена си, милорд. Опитайте се да не я уморявате, защото цял ден се е мъчила. Раждането на близнаци не е лесна работа.

— Няма да я уморявам — обеща Дрейк.

Акушерката излезе тихо от стаята и затвори вратата след себе си. Дрейк коленичи пред леглото и взе малката ръка на Рейвън в своята. Наведе се да я целуне по челото. Рейвън отвори очи и му се усмихна.

— Бебетата са малки — каза тя.

— Мога ли да ги видя, мамо? — запита Дилън възбудено. — Братя ли имам или сестри?

— По едно и от двете — каза Рейвън, усмихвайки се нежно на малкия си здравеняк. Беше истинска миниатюра на Дрейк, притежаваше същите възхитителни качества, които я бяха накарали да се влюби в баща му.

— Те си почиват в люлката и чакат да се запознаят с по-големия си брат.

— Този път надмина себе си, любов моя — каза Дрейк. — Две бебета, не мога да повярвам. Благодаря ти.

— Имам дъщерята, която исках, а ти имаш още един син, който да върви по стъпките на баща си. Ще им дадеш ли имена?

— Дали да не наречем момичето Лита, на майка ми?

— Да, а момчето може би Нийл, на моя баща.

— Нямам търпение да се запозная с тях, но първо исках да се уверя, че майка им е добре:

Дрейк целуна леко устните на Рейвън. И преди още да вдигне глава, тя беше заспала. Той се вгледа в нея за миг със сърце, преливащо от любов. После отиде при люлката, за да види децата си. Лита, вдигнала мъничките си ръчички над главата, спеше дълбоко, докато Нийл смучеше съсредоточено юмука си. Очарован от близкостта си, Дрейк се загледа в малките човечета, които бяха част от него и от Рейвън едновременно, и се замоли да оцелеят. Бяха толкова малки.

— Много са малки, за да си играя с тях — оплака се Дилън, явно разочарован от братчето и сестричето си.

— Ще пораснат, ако е дал господ — каза Дрейк и положи ръка на тъмнокосата глава на сина си.

— Може ли да ида да си играя на мечове с Трент в двора за упражнения? — запита Дилън, защото вече му доскуча с бебетата. — Надявам се Трент да остане повече. Обичам да си играя с него.

Трент беше якият и здрав син на Дъф и Уила, с няколко месеца по-малък от Дилън. Те бяха дошли в Еър, за да дочакат раждането. Дрейк се надяваше братовчедите да станат добри приятели, тъй като си спомняше колко самотно беше протекло неговото детство.

— Тичай — каза разсеяно Дрейк и Дилън се измъкна навън. Той още гледаше омаян новите попълнения на семейството си, когато баба Нола се събуди и дойде при него.

— Те са силни — каза бабата, сякаш беше прочела мислите му. — Ще оцелеят.

Дрейк я погледна стреснато.

— Ти сигурна ли си? Децата често умират без причина.

Бабата му се усмихна насърчаващо.

— Не и тези деца. Знаем го. Точно както знаех и че ще тръгнеш на юг, за да хванеш Уолдо. — Тя потупа нежно рамото на Дрейк и тихо излезе от стаята.

Отново смаян от тайнствената сила на баба си, Дрейк се обърна към люлката. Загледа се в спящите си бебета и след няколко минути се върна при леглото на Рейвън. Тя спеше дълбоко. Той се наведе и целуна устните ѝ.

— Благодаря ти, моя любов, за децата ми. Минахме през много изпитания, докато стигнем тук, където сме сега, но оцеляхме и преуспяхме. Обещавам ти, че ти и нашите деца винаги ще бъдете на първо място в моето сърце.

Издание:

Кони Мейсън. Черният рицар

Редактор: Елена Панова

Коректор: Румяна Маринова

ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.